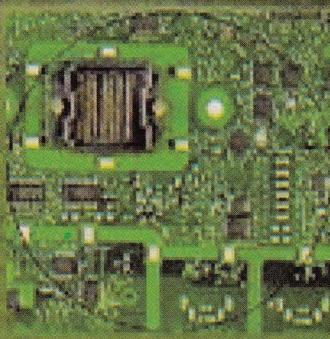

இலக்கிய - அறிவியல் நுகர்புகள்

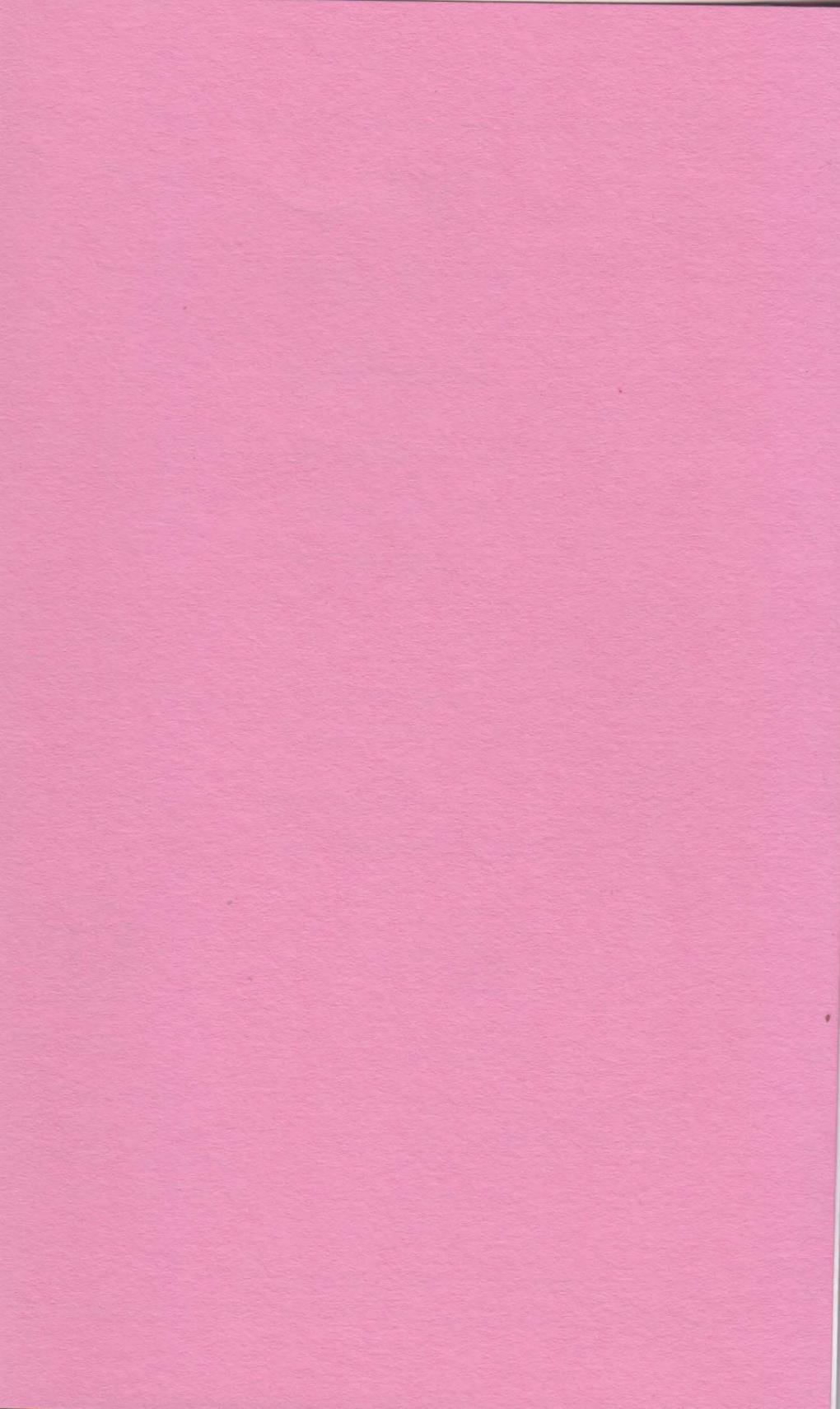
நுணாவிலூர்

கா. விசயரத்தினம்

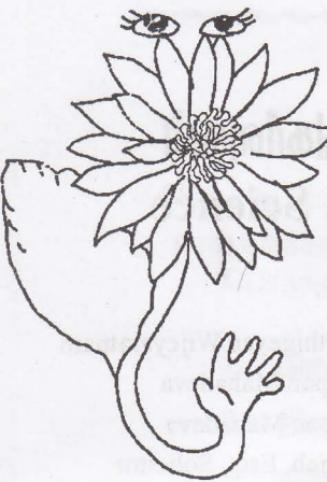

**STUDIES IN
LITERATURE
AND SCIENCE**

**NUNAVILOOR
K. WIJAYARATNAM**

கிள்க்கிய - அறிவியல் நுகர்வுகள்

Studies in Literature & Science

NUNAVILOOR
K. WIJAYARATNAM

நுணாவிலூர்
கா. விசயரத்தீனம்

PUBLISHERS:

CENTURY HOUSE
35, BRANDRETH COURT
HARROW, MIDDLESEX
HA1 2JU, UNITED KINGDOM

ASSISTED BY:

MANIMEKALAI PRASURAM
7, THANIKACHALAM ROAD,
CHENNAI 600 017
TAMIL NADU
SOUTH INDIA

CENTURY HOUSE ISBN: 978-1-873265-87-1

All Rights Reserved

இலக்கிய - அறிவியல் நுகர்வுகள் **Studies in Literature & Science**

Copyrights @ 2012

Main Book Articles : Nunaviloor Karthigeyan Wijeyaratnam

Foreword (English) : Professor Kopan Mahadeva

Introduction (Tamil) : Professor Kopan Mahadeva

Commentary & Review : S. Sriskandarajah, Esq., Solicitor

Cover Design : Century House

NOTE: All Rights Reserved. No parts of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means without prior permission from the copyright holders, except for small passages used in research, study or review. Credit is hereby acknowledged for some pictures adapted from Wikipedia's public domain.

PRINTING DETAILS

PRINTED BY:

Book Format: Paperback, perfect bound

Paper : 80 GSM Maplitho

Size of book: Demmy (14 X 21 cm)

Font size: 11

No. of Pages: xxii + 250 = 272

Typeset : Sri Vigneshwara Graphics

No. of Copies: 1000

Binding : Stiching

Printed by: Script Offset

FIRST EDITION 2012
ISBN: 978-1-873265-87-1

Publishers:

CENTURY HOUSE, 35, HA1 2JU, MIDDLESEX, U.K.

Assisted by:

**MANIMEKALAI PIRASURAM, CHENNAI-17,
TAMIL NAADU, S. INDIA**

சங்கப்பணம்

என் ஆரம்பப் பாடசாலைக் கல்வியை மட்டுவில் தெற்கு, சாவகச்சேரி, சரஸ்வதி வித்தியாசாலையில் ஆரம்பித்த பொழுது, என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர்களான:-

1. திருவாளர் கந்தையா, அதிபர்
 2. திருவாளர் செல்லப்பா
 3. திருமதி அன்னம்மா
 4. திருவாளர் வேலுப்பிள்ளை
 5. திருவாளர் சுவாமிநாதன்
 6. திருவாளர் தாமோதரம்பிள்ளை
- அவர்களுக்கும்,

அதன்பின், என் உயர்தரக் கல்வியைச் சாவகச்சேரி, டிறிபேர்க் கல்லூரியில் தொடர்ந்த பொழுது, அங்கு என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர்களான:-

1. திருவாளர் கே.எஸ். சரவணமுத்து, அதிபர்
2. திருவாளர் ஆபிரகாம்
3. திருமதி ஆபிரகாம்
4. திருவாளர் பி.டி. சின்னையா
5. திருவாளர் நாகலிங்கம்
6. திருவாளர் தம்பிநாயகம்
7. திருவாளர் செல்லையா

8. திருவாளர் ஜயாத்துரை
9. திருவாளர் குணரட்னம்
10. திருவாளர் கனகசபை
11. திருவாளர் பரராசசிங்கம்
12. திருவாளர் கதிர்காமசேகரர்
13. திருவாளர் யெய்வீரசிங்கம்
14. திருவாளர் தேவசகாயம்
15. திருவாளர் கிருபைநாயகம்
16. திருமதி கணபதிப்பிள்ளை
17. திருவாளர் எம்.ஏ. செல்லையா
18. திருவாளர் வீ.என். நவரத்தினம்
19. திருவாளர் சந்தியாப்பிள்ளை
20. திருவாளர் வெ. கந்தசவாமி

அவர்களுக்கும்

இந்நாலைச்

ஸ்மர்ப்ரக்ளஞ்சோன்

ஆசிரியர்

Contents

பெராட்டுக்கல்

FOREWORD

By Professor Kopan Mahadeva, PhD, Hon D Litt viii

ஆசியுரை

பேராசிரியர் கோபாலபிள்ளை (கோபன்) மகாதேவா xi
அணிந்துரை

வழக்கறிஞர் திரு. செல்லத்தம்பி சிறீக்கந்தராசா ... xiv
என்னுரை

நாலாசிரியர் நுணாவிலூர் கா. விசயரத்தினம் xvii

1.	பண்டைத் தமிழரின் பழம் இலக்கியங்கள் -	1
2.	தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு.711 (தி.மு.680) -	15
3.	வாழ்வியலில் இலக்கியமும் விஞ்ஞானமும் -	22
4.	தொல்காப்பியர் காட்டும் ஆற்றிவு உயிர்கள் -	36
5.	பண்டைத் தமிழரின் திருமணங்கள் -	43
6.	குறுந்தொகையில் இரு இலக்கியக் காட்சிகள் -	51
7.	சங்ககால இலக்கியக் காதலும் பின்னெழுந்த பக்திக் காதலும் -	59

8.	அறிவுத்திறனை மழுங்க வைக்கும் முடநம் பிக்கைகள்	-	70
9.	மனித வாழ்வியலும் வாழ்க்கை முறைகளும்	-	79
10.	கற்றோர் மனதில் எழும் கற்பணகள்	-	92
11.	சுவர்க்கத்தில் ஒரு நாள்	-	102
12.	பேரும் புகழும் நாடித் தேடி ஒடும் மனிதன்	-	112
13.	புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் பிரித்தானிய வாழ்க்கை	-	120
14.	உலகை உய்வி நிற்கும் இயற்கை	-	128
15.	சங்க இலக்கியத்தில் - குறிஞ்சித் தலைவன் கூற்று	-	132
16.	இயற்கைப் பேரழிவுகள்	-	139
17.	இலட்சிய இல்லம் நாட்டின் செல்வம்	-	145
18.	முன்றாம் பாலினராகிய திருநங்கையர்	-	151
19.	தேன் நிலவில் சீதைக்கு எழுந்த ஜயுறவு	-	159
20.	பூமி தட்டை என்ற நினைப்பில் பலர் இன்றும் வாழ்கின்றனர்	-	164
21.	பரப்பளவில் சுருங்கி வரும் பூவுலக நிலா	-	170
22.	கால்களூடன் நடமாடிய பாம்பினம்	-	176
23.	புலால் உண்ணும் தாவரமும் மரவினமும்	-	182
24.	மனித வாயில் ஊறும் உமிழ்நீர் பால் தேன் கலந்த அமிழ்தம்	-	189

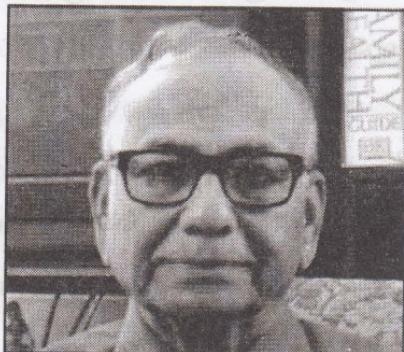
25.	மக்கள் மனதில் யினிரும் சுதந்திர தாகம்	-	197
26.	பெருமையும் பேரழிவும்	-	203
27.	சந்தேகித்தால் சந்தோசமில்லை	-	209
28.	வால்மீகி காட்டும் சஞ்சீவிமலை மூலிகைகள்	-	218
29.	ஆடவரின் ஆண்மை	-	222
30.	ஆசியாவைச் செழிக்க வைத்த கடவுள் சுட்ட அப்பம்	-	226
31.	தருமர் ஒரு தருமியா? அன்றேல் கருமியா?	-	229
32.	மங்கையர் மகிழ்ந்து ஆடும் பாண்டி ஆட்டம்	-	232
33.	இறைஞானமும் விஞ்ஞானமும் இரு கண்களானால்!	-	236
34.	சைவ நெறியும் உலக அமைதியும் - திருமந்திரம் காட்டும் வழிபாடு	-	239
35.	உசாத்துணை நூல்களின் விவரங்கள்	-	247

★ ★ *

PUBLISHER'S FOREWORD

- Professor Kopan Mahadeva -

MSc, PhD (Birm), Hon DLitt, CEng, FIET, FRSRH, FCMI

This is Nunaviloor K. Wijeyaratnam's fifth book as a sole author. He has participated as one of the main authors in the *Poonthunar Series* of Anthologies (2007, 2010 & 2012) of the Eelavar Literature Academy of Britain (**ELAB**) of which I am pleased to be a Co-Founder and Chairman, and at my request he took over the function of Co-ordinator for the past two years. Details of his previous books are given in the back cover of this book. One book dealt with the human mind as compared with modern computers, another delved deeply into the social customs of ancient Tamils in ill-treating women, and the third book brought out the honey-drop highlights from the oldest available Tamil book (Circa 711 B.C.) called Thol-Kaappiyam. The author is well known among his circles to be such a devotee of this old literature that he never fails to quote something or other from it, even in his articles on modern science. Strangely as it might seem, his second

(smallest) book happened to be on English Grammar, which he re-studied in the UK to teach his four grandchildren. Then he decided to publish his notes, for wider use by the thousands of Tamil speaking political refugees to the UK in recent years. I understand that this was his bestseller. I used the word ‘strange’ in connection with this book for another reason. That is, though he is very proficient in English, having worked for years as an Audit Director for the Government of Sri Lanka, the author hardly uses any English in recent years in conversation with his Tamil colleagues, as a form of devotion to Tamil.

His current book encapsulates mainly, his latest explorations into the realms of literature and science, written from the common man’s viewpoint. I am aware of the diligence and effort that has been put in by this octogenarian author, in the form of research, from library books and Internet sources, in order to make his writings authentic and up-to-date. He was also keen to bring in related photographs and other drawings so as to make his 34 articles in this volume interesting, intelligible, and informative to readers. One of his moralistic focuses had been to avoid slang, frivolities and obscenities, because he was aiming at school children also, as a part and parcel of his catchment area for readership.

The author has a knack for finding uncommon topics of scientific, sociological and literary interest as themes for his articles. As examples I would quote his pieces on Tamil Marriage Customs and Procedures, Superstitions, Concept of Heaven, Craving for Fame, Wit and Creativity, Natural Disasters, Indian Third-Sex Population (Eunuchs),

Flying Snakes of Older Times, Carnivorous Plants, The Sweet Saliva, and Manhood. After submitting them for constructive criticism at ELAB's monthly meetings, and enriching them further, he has published some of these articles in popular Tamil newspapers before constituting them in this book, **Studies in Literature & Science**, for wider circulation.

I am pleased to have accepted this book for publication with an ISBN under the auspices of my non-profit **Century House**, in collaboration with the well-known Tamil Nadu Book Publishers-cum-Distributors belonging to the **Manimekalai Pirasuram**. My best wishes will always be with this hyper-energetic, futuristic, positive, peace-loving, author.

Prof. Kopan Mahadeva
35, HA1 2JU, UK.
31-03-2012

இலக்கிய நடபுக்கு என் மனமார்ந்த ஆசியிறை

பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா

இந்நூலாசிரியர் ஓர் எண்பத்தொரு வயது கண்ட இளைஞர். அவரை வீரகேசரி, லண்டன் தமிழர் தகவல், லண்டன் சுடரோளி, ‘சுடர் ஒளி’, தமிழ் இலெமூரியா, காற்றுவெளி, பூங்காவனம், பதிவுகள் முதலிய பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் நீங்கள் முன்னர் அனேகமாகச் சந்தித்திருப்பீர்கள். அத்துடன் எம் பிரித்தானிய ஈழவர் இலக்கியச் சங்க (ELAB) தொகுப்புநால் களில் படித்துச் சுவைத்துமிருப்பீர்கள். எனவே உமக்கு அவர் புத்தம்புதியவர்ல்லர்.

அவரின் சில முக்கிய முத்திரைகளாவன: அவர் துதிக்கும் தொல் காப்பியத்தை எங்கும் என்றும் போற்றிப் பேணல், பெண்கள்நலனுக்குப் போராடல், காதல் சம்பந்தப்பட்ட எவற்றையும் காதலுடன் கசிந்து போற்றி எழுதுதல், தனிப்பட்டோர் உரிமைகளுக்குத் தருமநிலையின் படி சாத்வீகமாகப் போராடல், உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகாமல் நீதியைப் பேணிப் போற்றிப் பயமின்றி, ஆனால் கண்ணியமாக எழுதுதல், போன்றவை எனலாம். (அத்துடன் அவரின் இளமைத் தோற்ற நிழற்படமும் ஒன்று. அதையும் என்றும் மாற்ற மாட்டார்!)

மேலும், க.பொ.த. வகுப்புடன் தன் தமிழ், ஆங்கிலப் பள்ளிப் படிப்புக்கு (குடும்பபாரம் தரங்க) முற்றுப் புள்ளி வைத்து, மேற்கல்விக்கு வசதியும் நேரமும் இன்றி, இலங்கை அரசாங்க சேவையில் லிகிதராகச் சேர்ந்து ஒரு கணக்கீட்டுப் பரிசோதக இயக்குநராகத் தன் பிரயாசையால் முன்னேறி இளைப்பாறிய முயற்சியாளர். தன் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு வினாடியும் தனக்கோ, தன் பாரில் பரந்த குடும்பத்துக்கோ, இனத்துக்கோ,

நாட்டுக்கோ, சமுதாயத்துக்கோ, உலகுக்கோ நன்று பயன்பட வேண்டும் எனத் துடித்துச் செயலாற்றுபவர். எனவே இவரிடம் குடும்ப பாரத்தை விட்டுவிட்டு மறைந்த இவரின் தந்தையாராகிய நுணாவிலூர் வேலுப்பிள்ளை கார்த்திகேயன் அவர்களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றித் தனது சொந்தப் பிரயாசையினால் தமிழிலக்கியம், மிருகவியல், விஞ்ஞானம், வானசாஸ்திரம், சமூகவியல், மாணிட நீதி, முதலியவற்றைக் கசடறக் கற்று ஆராய்ந்து, முக்கியமாகத் தன் உத்தியோக இளைப்பாறவின் பின்னர் கட்டுரைகள் எழுதி வந்து, இன்று தனது ஐந்தாவது தனிநூலைப் பெருமையுடன் எழுதி வெளியிடுகின்றார்.

இந்நாலில் அவர் எதைப்பற்றி எழுதியுள்ளார், எவ்வாறு எழுதியுள்ளார் என எல்லாம் நான் நன்கு மதிப்பிட்ட பின்னரே எனது இலாபக் குறிக்கோளற்ற நூற்றாண்டு இல்லம்' (Century House) எனும் பெயர் கொண்ட வெளியீட்டகத்தின் மூலம் ISBN இலக்கத்துடனும், பிரபலத் தமிழ்நாட்டு மணிமேகலைப் பிரசரத்தினரின் உதவியுடனும் வெளியிட இணக்கம் தெரிவித்தேன். எனினும், இந்நாலின் உள்ளடக்கத்தை விவரமாக விமர்சிப்பதற்கு, எனது ஆலோசனையின்படி, நூலாசிரியர், உலகறிந்த சட்டத்தரணியும், இலண்டனில் கொடிகட்டிப் பறக்கும், என் பெருமதிப்புக்குரிய, வித்துவான் வேலன் இலக்கிய வட்டத்தின் தலைவராகிய செல்லத்தமிபி சிறீக்கந்தராஜாவை அழைத்திருந்தார். அவ்வறிஞரான அன்புத்தமிபி சிறீயும், தன் இயற்கைக்கேற்ப, ஏற்றுக் கொண்ட எம் கடமையைக் கரிசனமாக, நடு-நீதி முறையில், திறமையாகவும் தரமாகவும் ஆற்றியுள்ளார். அவரின் ஆய்வுரை என் இச் சிற்றுரையின் பின்னர் தொடர்கிறது. வாசித்து மகிழுங்கள்.

இந்நாலின் கட்டுரைகள் எல்லாமே நான் ஒரு நிறுவனராகவும் தலைவராகவும், அவர் சென்ற இரண்டாண்டுகள் இணைப்பாளராகவும் கடமையாற்றும் மேற்கூறிய ELAB சங்கத்தின் மாதாந்த இலக்கியப் பட்டறைகளில் படித்து, கருத்துப் பரிமாறல் செய்யப்பட்டு மெருகூட்டப்பட்டபின் உலகின் தமிழ் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்து பின்னரும் தெரிவும் திருத்தமும் செய்யப்பட்டு வெளிவருபவை.

எனவே, இந்நால் தமிழ் வாழும் நல்லுலகின் முலைகள் எல்லாவற்றிற்கும் சென்றடைந்து விரும்பி வாசிக்கப்படும் என நம்புகிறேன்.

என் மனமார்ந்த நல்லாசிகள் இந்த இளமை மனதுள்ள பரோபகார முற்போக்கு ஆசிரியரான நுணாவிலூர் கா. விசயரத்தினம் அவர்களுக்கு என்றும் உண்டு. அவர் இன்னும் பல்லாண்டுகாலம் வாழ்ந்து, மேலும் மேலும் தமிழிலக்கியத் தொண்டுகளின் முன்னணியில் ஈடுபட எம் இறைவனை வேண்டுகிறேன். வணக்கம்.

இங்ஙனம்:

பேராசிரியர் கோபாலபிள்ளை (கோபன்) மகாதேவா
MSc, PhD, Hon DLitt, CEng, FIET, FRSPH, FCMI
நாற்றாண்டு இல்லம், ELAB நிலையம், HA1 2JU, U.K.
31, பங்குனி மாதம் 2012.

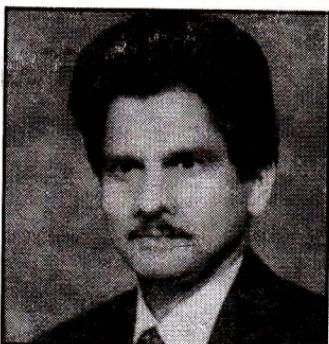

அணிந்துரை

வழக்கறிஞர்

செல்லத்தம்பி சிறீக்கந்தராசா
வித்துவான் வேலன் இலக்கிய வட்டம்

நண்பர் விசயரத்தினம் அவர்கள் எழுத்துத் துறைக்குப் புதியவரல்லர். ஏலவே இலக்கிய நூல்களையும் அறிவியல் நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்ட பெருமை அவருக்கு உண்டு. ‘கணினியை விஞ்சிய மனித முனை’, ‘Essentials of English Grammar’, ‘தொல்காப்பியத் தேன் துளிகள்’, ‘பண்டைத் தமிழரும் சமுதாயச் சீகேடும்’ ஆகிய நூல்களை எழுதித் தமிழுக்குப் பெருமை சேர்த்த அவர் இப்போது ‘இலக்கிய – அறிவியல் நுகர்வுகள்’ எனப் பெயரிய ஒரு நூலை எழுதி முடித்திருக்கிறார். அவருடைய தொடர்ச்சியான தமிழியல் முயற்சியை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அழகாக, அளவானதாக வெளியிடப்படும் இந்த நூல் பலதரப்பட்ட கட்டுரைகளைத் தாங்கி வருகின்றது. இந்நால் ஒரு கட்டுரைத் தொகுதி; எல்லாமாக (முப்பத்திநான்கு கட்டுரைகள் அடங்கியிருக்கின்றன).

பழந்தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகள், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் கட்டுரைகள், பக்தி இலக்கியக் கட்டுரைகள், சிவநெறிச் சிந்தனைக் கட்டுரைகள், விலங்கியற் கட்டுரைகள், தாவரவியற் கட்டுரைகள், பவுதிகவியற் கட்டுரைகள், கற்பணைக் கட்டுரைகள் என்று பலத்திறப்பட்ட விடயங்கள் இந்த நாலில் அடங்கியுள்ளன.

திரு. விசயரத்தினம் அவர்கள், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆராக்காதல் கொண்டவராதலால் அவருடைய கட்டுரைகள் அனைத்திலும் இலக்கிய வாடை கமழ்கிறது. அறிவியலை அணுகும்போதும் அதனைப் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தின் ஊடாகப் பார்க்கின்ற ஒரு போக்கைப் பார்க்க முடிகின்றது.

கட்டுரைகளிற் பெரும்பாலானவை தமிழ் இலக்கியம் பற்றியே பேசுகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதன் மூலம், பழந்தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும், அவர்கள் தமது அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் கடைப்பிடித்த ஒழுகலாறுகள் பற்றியும் ஆணித்தரமாகக் கூறிச் செல்கிறார். பண்டைத் தமிழரின் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றியும், குறுந்தொகைக் காட்சிகளின் மாட்சிமை பற்றியும், தொல்காப்பியர் காலம் பற்றியும், சங்க நால்களின் படைப்பாண்டுகள் பற்றியும் விரிவாக விளக்கி எழுதிய ஆசிரியர், புறநானுாற்றுக் காட்சி ஒன்றையேனும் சித்திரிக்காமல் விட்டது வியப்பாக உள்ளது.

கால் படைத்த பாம்புகள், புலால் புசிக்கும் தாவரங்கள், இயற்கைப் பேரழிவுகள், அளவில் சுருங்கி வரும் அழுகுநிலா என்பன போன்ற விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் வியப்புட்டும் செய்திகள் பலவற்றை விரித்து விளக்குகின்றன.

‘சவர்க்கத்தில் ஒரு நாள்’ என்ற கட்டுரை ஆசிரியரின் கற்பணையில் உற்பவித்த கட்டுரை. அந்தக் கட்டுரை என்ன மிகவும் கவர்ந்தது. அந்தக் கட்டுரையை ஆசிரியர் நகர்த்திச் செல்கின்ற பாங்கு பாராட்டுக்குரியது.

நூலை நிறைவு செய்கின்ற இரண்டு கட்டுரைகள் மூலம் ஆசிரியரின் பேருள்ளத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. ‘இறைஞானமும் விஞ்ஞானமும் இரு கண்களாணால்’ என்ற கட்டுரை ஆசிரியரின் நெடுநாள் ஏக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

சமயச் சடங்குகள் எல்லாவற்றையும் கண்முடிப் பழக்கம் என்று ஒதுக்கவும் முடியாது. அதாவது விளங்க முடியாதவற்றைக் கண்முடிப் பழக்கங்கள் என்று தள்ளி விடவும் முடியாது. விஞ்ஞான விந்தைகளால் மனித வாழ்வில் அமைதியும் மகிழ்வும் மலர்ந்து விடுமென்று நம்பவும் முடியாது. இரண்டுக்கும் இடையே ஒரு சமச்சீரமை வேண்டும் என்பதை ஆசிரியர் இந்த நூலில், நூலிழையாக ஓடவிட்டிருக்கிறார்.

இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சியால், மனிதனின் புறவளர்ச்சி என்ற வாழ்வசதிகள் மேம்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவனுடைய புறம் வளர்ந்த அளவுக்கு அவனுடைய உள்ளாம் வளர வில்லை; அகம் வளரவில்லை; அகத்தின் அறம் என வளருவன் விள்ளிய அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் என்பவை நீங்கிய உள்ளத்தை அவன் பெறவில்லை.

உள்ளத்தின் உயர்வுதான் உண்மையான நாகரிகத்தின் உயிர்நாடி; புறத்தின் வளர்ச்சி வெறும் வற்றல் நாகரிகமே; அது நாகரிகத்தின் உயிர்நாடி அன்று; அகவளர்ச்சியும் புறவளர்ச்சியும் ஒத்த அளவில் வளரவேண்டும். ஒன்றுக் கொன்று ஊன்றாக இருக்கிறவாறு வளரவேண்டும். அப்போதுதான் ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிற்றதறவாரா!’ என்ற மனநிலை ஓங்கும். இந்தக் கருத்தே ஆசிரியரின் இந்த நூலின் அடிநாதமாக உள்ளது.

பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலம் போட்டுக், களைய வேண்டியன் களையப்பட வேண்டும், நுழைய வேண்டியன் நுழைய வேண்டும் என்று ஏங்குகின்ற ஆசிரியரின் இந்த நூலைத் தமிழ் உலகம் வரவேற்கும் என்று நம்புகிறேன். அவருடைய தமிழ் உள்ளாம் வாழ்க!

செ. சிறீக்கந்தராசா

28-03-2012

என்னுரை

எனக்குப் பரிசாக உயிரும் உடலும் தந்த என் பெற்றோர், சாவகச்சேரியில் அமைந்த நான் பிறந்து, தவழ்ந்து, புரண்டு, உருண்டு, எழுந்து, விழுந்து, அடியெடுத்து நடந்து, ஓடி ஆடி விளையாடிய மண்ணான நுணாவில் மேற்கு ஊர், நுணாவில் ஊரைக் காத்து நிற்கும் அம்மன், முருகன், வயிரவர், வீரபத்திரர், அண்ணமார், பிள்ளையார், கந்தசவாமியார் ஆகிய உறை தெய்வங்கள், முற்றத்தில் நின்று காவல் காக்கும் வேப்பமரம், படலைக்கு அருகில் நின்ற கறுத்தக் கொழும்பான், அதைத் தொடர்ந்து நின்ற வெள்ளக் கொழும்பான், அம்பலவி, செம்பாட்டான், பச்சை தின்னி, மத்தளம் தூக்கி ஆகிய மாரங்கள், பின் வளவில் நீண்டு வளர்ந்து நின்ற தென்னை, பனை, வேம்பு, பலா, முருங்கு, பூவரசு ஆகிய மரங்கள், நான் நீச்சல் பயின்ற கோவிலுக்கருகில் அமைந்த தாமரைக்குளம், பாடங்கற்ற பாடசாலைகள், விளையாட்டுப் போட்டிகள், நடிப்பு, நாடகம், வயலில் உழுது, விதைத்து, அரிவுவெட்டிச் சூடு மிதித்து, கொடி ஏற்றி, புள் அடித்து, கைப்பந்தாட்டம், கிளித்தட்டு விளையாடி மகிழ்ந்த நாட்கள், புதிரெடுத்தல், தைப் பொங்கல், வருடப்பிறப்பு, கோவில் திருவிழா, காவடி, செடில் காவடி, அலகுக் காவடி, பறவைக் காவடி, பாற்செம்புக் காவடி, திரு எம்பாலைப் பசனைக் குழுக்கள், குருன் போர், சொக்கப்பையன், போரடித்தல், விளக்கீட்டின்று படலை, பாத்தி, கிணற்றி, முத்தம், குடங்கரை, மாட்டுப் பட்டி ஆகிய இடங்களில் பந்தம் நடல், வருடம் பிறந்தபின் நடந்த விருந்தோம்பல் ஆகிய புற்பல நிகழ்வுகள் மனத்தில் ஊர்ந்து திரியப் புகழ் புத்த இலண்டன் மாநகரிலிருந்து இந்நாலுக்கு என்னுரையை எழுதுகின்றேன்.

எண்ணங்கள் மனத்தில் உதித்து முதிர்நிலைக் கருக்கொள்ளும் பொழுது அவற்றைப் பதிவில் அமைத்து வைப்பது என் வழக்கம். அவற்றில் நான் அங்கத் துவம் வகிக்கும் ‘சமூவர் இலக்கியச் சங்கம் பிரித்தானியா’ (ELAB) ‘ஸலாப்’ என்ற மாதாந்தக் கூட்டத்துக்கு எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள்தான் அதிகம். இவை அக் கூட்டத்தில் சமரப்பிக்கப்பட்டுக் கருத்துப் பரிமாறப்பட்டு மெருகூட்டப்பட்டவை. இவை

இலக்கியம், அறிவியல், அறிவியல், இறைஞானம் போன்ற துறைகளில் நின்று பேசகின்றன.

பண்டைத் தமிழரின் இலக்கியங்கள், அவை எழுந்த கால எல்லைகள், அவற்றையாத்த ஆசிரியர்கள், அவற்றின் உயர்ச்சிக்கு உதவிய அரசர்கள் ஆகிய தரவுகள் மக்களைப் போய்ச் சேரவேண்டுமென்ற பெருநோக்குடன் ‘பண்டைத் தமிழரின் பழம் இலக்கியங்கள்’ என்ற கட்டுரையில் பதிவாக்கியுள்ளேன். அதில், பாண்டிய மன்னர் முச்சங்கங்களை அமைத்தமையும், அதிலெழுந்த நூல்கள், அழிந்த நூல்கள், எஞ்சிய சங்ககால நூல்கள்: பத்துப்பாட்டு (10), எட்டுத் தொகை (08), சங் கம் மருவிய காலத் தீவ் எழுந்த பதினெண்ணக்கணக்கு (18) நூல்கள், ஜம்பெருங்காப்பியங்கள் (05), ஜஞ்சிறுகாப்பியங்கள் (05), சங்ககாலத்துக்கு முன் எழுந்த மகாபாரதம் (01), இராமாயணம் (01), தொல்காப்பியம் (01), திருமந்திரம் (01) ஆகிய ஜம்பது (50) நூல்களும் எம்முடன் நின்று உலா வருவதையிட்டு நாம் பெருமைப்படுவதுடன் அவற்றைப் பேணிக் காத்து வருவதும் எம் பாரிய கடமையாகும்.

‘தொல்காப்பியம்’ என்ற இலக்கிய, இலக்கண நூலைத் ‘தொல்காப்பியனார்’ என்ற பெரும்புகழ் பெற்ற புலவன் பாடியருளினார். இந்நூல் காலத்தால் மூத்தது. அதனால் தொல்காப்பியரின் காலத்தைக் கணிக்க முடியாத சிக்கல் பலகாலமாக நிலைத்திருந்தது. இந்நிலையில் கோவிலூர் திருமடமும், செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனமும் இணைந்து தொல்காப்பியர் கால ஆராய்ச்சி அமர்வுகளை மூன்று ஆண்டுகளாக நடாத்தி, தொல்காப்பியர் கால எல்லை கி.மு.711 என்று ஏகமனதாக நிறைவேற்றினர். இன்று தமிழ் மக்கள் ‘தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு.711’ என்று எழுத்து தொடங்கியுள்ளது. என்றால் கியுள்ள எம் பாராட்டுக்குரியதாகும்.

இலக்கியங்களில் அறிவியல் செறிந்திருக்கின்றன. அவற்றை நாம் அறிவியல் கண்ணோடு பார்ப்பதீல்லை. எம்மவர்க்கு இலக்கியப் பார்வை அதிகரிப்பதால் அறிவியல் பார்வை மங்கி விடுகின்றது. இலக்கியங்களில் செறிந்துள்ள அறிவியல்தான் விஞ்ஞானிகளின் புத்தாக்கப் புனைவு

களுக்கு உறுதுணையாயிருக்கின்றன. இலக்கியமும் அறிவியலும் மக்கள் மனதைத் தொட்டால் அவர்கள் வாழ்வு செழிக்கும்.

சங்ககால இலக்கியங்களில் காதல் பற்றி நிறையப் பேசப்படுகின்றன. சங்க இலக்கிய நூலான தொல்காப்பியம் முதல் மற்றைய நூல்களிலும் அதைக் காணலாம். தொல்காப்பியர், காதலைக் கைக்கிளை, அன்பின் ஜந்திணை, பெருந்திணை ஆகிய மூன்று பகுதிகளாக வகுத்து மக்களை அந்த மூன்று பகுதிகளிலும் உலாவ விட்டுள்ளார். இதில் அன்பின் ஜந்திணையான குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய திணைகளில் முறையே புணர்ந்தும், எதிர்பார்த்து இருந்தும், ஊடியும், இரங்கியும், பிரிந்தும் ஆகியவற்றை இயற்கையோடு ஒட்டி நின்று இல்வாழ்க்கை நடாத்தி வந்துள்ளார். அதன்பின், அவர்கள் இவ்வாழ்க்கை முறைகளைத் தம் வாரிசுகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, பக்திக் காதலுக்குள் நுழைந்து பரவசமடைந்து இருப்பதையும் காண்கின்றோம்.

பண்டைத் தமிழரின் காதல் திருமணங்கள் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு புனிருந்தே வந்துள்ளன. அதில் என்வகை மணங்கள் பற்றியும் கூறியுள்ளார். இத்துடன் இன்று வழக்கிலுள்ள திருமண முறைகள் பற்றியும் கூறியுள்ளோம். இந்த என்வகை மணத்தையும் ஏழு திணைகளுக்குள் அடக்கிய சிறப்பையும் இந்நாலில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

முடநம்பிக்கை மனித வாழ்வில் புகுந்து அவன் அறிவாற்றலை மழுங்கச் செய்து அவன் வாழ்வியலைக் குலைத்து நிற்கின்றது. சில நாடுகளில் நிலைத்து நிற்கும் முடநம்பிக்கைகளை எடுத்துக் கூறி, அவற்றின் நன்மை; தீமைகளை நிரல்படுத்திக் காட்டியுள்ளோம். படித்தவர்களையும் இது தன்வசப்படுத்தியுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

‘சுவர்க்கத்தில் ஒரு நாள்’ என்ற கட்டுரையில் - இயமராசன் உதவியுடன் ஒரு நாள் சுவர்க்கம் சென்றதையும், அங்கு நான் என்பிதா, மாதா, சகோதரன், உற்றார், உறவினருடன் கதைத்ததையும், அங்கு கண்ட அற்புத நிகழ்ச்சிகளையும், சுவர்க்க வாழ்க்கை முறைகளையும், சுவர்க்கத்தின் செழுமையையும், அங்குள்ளோரின் உயர் வாழ்க்கை முறைகளையும், இயமராசனின் குணாதிசயங்களையும், பின் நான் பூமிக்கு வந்து என்னுடலில் புகுந்து உயிர் பெற்றதையும், இயமராசன் வணக்கம் கூறிச் சென்றதையும், மண்ணின் மக்கள் குடைந்து குடைந்து கேள்விக்

கணை தொடுத்ததையும், நான் அதற்குத் தினாறி நின்றதையும் விபரமாகப் பதிவு செய்துள்ளேன்.

மக்கள் தமக்குள்ள அறிவாற்றலைப் பாவித்துத் தம் வாழ்க்கை முறைகளை வகுத்துள்ளனர். எல்லா மக்களுக்கும் ஒரே விதமான வாழ்க்கைமுறை அமைந்து விடுவதில்லை. ஆனால் அவர்களின் மனிதவாழ்வியல் ஒரே தன்மையானது. மக்கள் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி கற்று, வாழ்வதற்காக உத்தியோகம் புரிந்து, தொழில் செய்து, மணம் முடித்து, பிள்ளைகள் பெற்று, அவர்களைப் படிப்பித்து, பொருள் தேடும் வழிவகைகளைக் காட்டிக் கொடுத்து, அவர்களுக்குத் திருமணமும் செய்து வைத்து, தமது வயோதிபப் பருவத்தில் பக்தி நெறியில் நின்று, இறந்து படுவதுதான் வாழ்க்கையின் இறுதிக் கட்டமாகும். தொல்காப்பியர், வள்ளுவர், கம்பர், இளங்கோவடிகள், திருமூலர், பாரதியார், மகாத்மா காந்தி, சுவாமி விவேகானந்தர், அல்பேர்ட் என்றின், ஆல்பிரடு நோபல், சி.வி.இராமன், ஓளவையார், மணிவாசகர் போன்றோரின் வாழ்க்கை முறைகள் வெவ்வேறு திசைகளை நாடினும் அவை எமக்குப் பாடம் புகட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சந்தேகித்தால் சந்தோசம் கிட்டாது. சந்தேகம் பற்றி அறிஞர் மேற்கோள் வாசகங்கள், பழமொழிகள் பல உள். இவை சந்தேகம் கொள்ளாற்க என்றுதான் கூறுகின்றன. மேலும், தமிழ் இலக்கியங்களான மகாபாரதம், கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், நற்றினை, பரிபாடல், கலித்தொகை ஆகியனவும் சந்தேகப்படல் வேண்டாம் என்று பகர்கின்றன.

ஆனால் விஞ்ஞானிகளின் கண்டுபிடிப்பின்போது எழும் சங்தேகங்கள் தீங்கற்றவை, எனவே அவர்கள் சந்தேகிக்கலாம் என்கின்றது. ‘பூமி தட்டையா? உருண்டையா?’ என்ற சந்தேகம் விஞ்ஞானிக்கு எழுத்தான் வேண்டும். இந்தச் சந்தேகம் அரிஸ்ட்ரோட்டல் என்ற விஞ்ஞானிக்கும் எழுந்தது. அதன்பின் அவர் பூமி தட்டையில்லை – பூமி உருண்டை என்று கண்டு பிடித்தார். விஞ்ஞானிகளுக்குச் சந்தேகங்கள் எழுந்தால் அவர் கண்டுபிடிப்புகள் முதிர்ச்சி நிலை பெறும்.

இறைஞானமும், விஞ்ஞானமும் என்றும் ஒரே நோக்கில் ஒத்தோடுவதில்லை. இவை அன்றும் இன்றும் எதிர்த்திசைகளை நோக்கித்தான் ஓடுகின்றன. இறைஞானம் கூறுவதை விஞ்ஞானம் ஏற்காது. அதேபோல் விஞ்ஞானம் கூறுவதை இறைஞானம் ஏற்பதில்லை. விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளை இறைஞானத்தார் ஏற்கமாட்டார். இறைஞானம் கூறும் பூரணக் கதைகளை விஞ்ஞானம் ஏற்பதில்லை. விஞ்ஞானிகளை, இறை நம்பிக்கையற்றவர்கள் என்று இறைஞானத்தார் கூறி, அவர்களை நாத்திகர் என்று ஒதுக்கி வைக்கின்றனர். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும் என்று அறிந்திருந்தும் இறைஞானத்தார் ‘என்ன கண்டுபிடித்தார்கள்? எம் இறைவன் விதைத்ததைத்தானே கண்டுபிடித்தனரென்று கூறுகின்றனர்’, என்று மழுப்பி மட்டந்தட்டி விடுகின்றனர். இறைஞானமும், விஞ்ஞானமும் நம் இரு கண்களைப்போல் ஒரே நோக்கில் ஒத்தோடனால் நாமும் வாழ்வோம் நாடும் வாழும்.

இராமாயணத்தில் வால்மீகியார் (1) மிருத சஞ்சீவினி, (2) சந்தான கரணி, (3) விசல்ய கரணி, (4) சாவர்ண கரணி ஆகிய நான்கு சஞ்சீவிமலை மூலிகைகள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவை உயிர் காக்கும் மூலிகைகளாகும். அக்காலத்தில் யுத்தம் புரிவோருக்கு இவை மிகவும் வேண்டற்பட்டனவாய் இருந்துள்ளன. அக்காலத்தில் மருத்துவத் துறையில் அவர்கள் சிறப்புற்று இருந்தமையும் புலனாகின்றது. ஈழத்தில் நாம் பாவிக்கும் மூலிகைகள் சில இவைகளாகும்:- ஆடாதோடை, வேம்பு, ஆமணக்கு, வாதமடக்கி, நொச்சி, பொன்னாவரசு, குமரிதாழை, பூமத்தை, தூதுவளை, பிரண்டை, நந்தியாவெட்டை, இஞ்சி, உள்ளி, குரியகாந்தி போன்றனவாம். இயற்கை தந்த இவற்றை நாம் சரிவர உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

மேலும், ‘இலக்கிய-அறிவியல் நுகர்வுகள்’ என்ற இந்நாலுக்கு பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா அவர்கள் வழங்கிய தமிழ், ஆங்கில ஆசியர்களும், இந்நாலை வாசித்து வழங்கிய சிந்தனைகள், கருத்துகள், புத்திமதிகள், ஆலோசனைகளும், வழக்கறிஞர் செல்லத் தம் பி சிறீக்கந்தராசா அவர்கள் உவந்தளித்துள்ள சிறந்த ஓர் அணிந்துரையும், கட்டுரைகள் யாவையும் வாசித்து உதவிய சிறந்த திருத்தங்கள்,

புத்திமதிகளும், இந்நாலை மேலும் அலங்கரித்து நிற்கின்றன. இப்பெரியோர் இருவருக்கும் என் மனங்களிந்த நன்றிகள் பல. இன்னும் இந்நாலை ISBN-டடன் சிறந்தமுறையில் பதிப்பித்து உதவிய **Century House** வெளியீட்டு அகத்தினருக்கும், என் பழைய நண்பர்கள் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கும் என் நன்றிகள்.

‘இலக்கிய-அறிவியல் நுகர்வகள்’ என்ற இந்நால் உங்கள் கரங்களில் தவழ்ந்து நின்று சமுதாயச் சீதிருத்தங்களை ஊக்குவிக்கும் என்பது என் மனத் துணிவாகும். நன்றி.

நுணாவிலூர் கார்த்திகேயன் விசயரத்தினம்
திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2043,
சித்திரைத் திங்கள், 10-04-2012

K.Wijeyaratnam, MAAT.

**Co-ordinator: Eelavar Literature Academy of Britain (ELAB);
Retired Superintendent of Audit, Sri Lanka;
35, Southborough Road,
Bickley,
Bromley, Kent.
BR1 2EA.
United Kingdom;**

**Telephone (UK): No. 020 3489 6569;
E-mail: wijey@talktalk.net**

பண்டைத் தமிழரின் யழும் இலக்கியங்கள்

பார் போற்றும் மூவேந்தர்களில் ஓர் அங்கமான பாண்டிய மன்னர்கள் தலைச் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் ஆகிய முச்சங்கங்களை நிறுவித் தமிழ்ப் புலவர், கவிஞர் ஆகியோரை ஒருங்கு கூட்டி இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழை வளர்த்து வந்த போது, பண்டைத் தமிழரின் இலக்கியங்கள் பெருக்கெடுத்தன. அவர்கள் தமிழை நேசித்து, அரசு அவையில் உரிய இடமளித்து, அங்கீகாரமும் கொடுத்து, பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் உயிரெண மதித்துப் பேணிக் காத்து வந்தனர். முச்சங்கங்களில் பிறந்த நூல்கள் பல. அவற்றுள் எஞ்சிய நூல்களைவிட அழிந்த நூல்களே அதிகமாகும். இவற்றைச் சற்று விவரித்துப் பார்ப்போம்.

தலைச் சங்கம்

குறிப்பு: [திருவள்ளுவர் ஆண் டினைப் புழக் கத் தில் கொண்டுவரும் நோக்கில் தி.மு. (திருவள்ளுவருக்கு முன்) என்றும், தி.பி. (திருவள்ளுவருக்கு பின்) என்றும், இக் கட்டுரையிலும் தொடரும் கட்டுரைகளிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன. திருவள்ளுவர் கி.மு.31ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர்.]

தென் இந்தியாவிற்குத் தெற்கே விரிந்து பரந்துள்ள நிலப்பரப்பு குமரி நாடு என்றும், பாண்டிய நாடு என்றும் அழைக்கப்பட்டு வந்ததென்றும், ஆங்கே ப.ஏ.ருளியாறு என்று ஓர் ஆறு ஓடியதென்றும், அதன் கரையில் மதுரை என்றோரு ஊர் இருந்ததென்றும், அதனைத் தென் மதுரை என்றழைத்தனர் என்றும் சரித்திரம் கூறும். இம்மதுரையை முதன்மை நகரமாகக் கொண்டு பாண்டிய மன்னர்கள் செங்கோலோச்சி வந்தனர். இதில்தான் தலைச் சங்கம் அமைந்திருந்தது. இச்சங்கத்தை முதலாம் நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன், ஆழி வடிவம்பல நின்ற பாண்டியன், பாண்டிய மாகீரத்தி போன்றவர்கள் நிலை நிறுவித் தமிழ் வளர்த்து வந்தனரென்றும் அறிகின்றோம்.

இச் சங்கத்தில் 549 புகழ் புத்த புலவர்கள் உறுப்பினராக இருந்தனரென்றும், அவர்களுடன் ஒருமித்து 4,449 புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றினர் என்றும் கூறுவார். அகத்தியனார், இறையனார், சூன்றெறிந்த முருகவேள், முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர், நிதியின் கிழவன் ஆகியோர் அப்புலவர்களில் ஒரு சிலராவர். அகத்தியம், பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை ஆகியவை அவர்கள் இயற்றிய நூல்களிற் சிலவாகும். இச் சங்கத்தில் 89 பாண்டிய மன்னர்கள் மதுரையை ஆண்டு சங்கத் தமிழையும் வளர்த்தனர்.

தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 711 (தி.மு. 680) என்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் பிரகாரம் (விவரம் அடுத்த கட்டுரையைப் பார்க்கவும்), தலைச் சங்கம் தி.மு. ஏழாம் (07) நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் பல நூற்றாண்டுகள் நிலைத்திருந்தது என்பது என் கருத்தாகும்.

இந்நிலையில் கடற்கோளால் இம்மதுரையும், இச்சங்கமும், தமிழர்களின் நாகரிகமும், கலாசாரமும், தலைச் சங்க நூல்கள் அத்தனையும் அழிந்துபோய் விட்டன. இதனை,

“.....வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது,
ப.நுளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும், இமயமும் கொண்டு,
தென்திசை ஆண்ட தென்னவன் வாழி!” (11-18-22)

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இது கொடுங்கடல் எழுந்ததையும், தென் மதுரையும், குமரி நாடும், ஆதிப்பாண்டியர்கள் ஆட்சியும், பாண்டிய நாடும் அழிந்ததையும் விளக்குகிறது ஓர் அரிய இலக்கியச் சான்றாகும்.

இலக்கண நூலான அகத்தியம்

தலைச் சங்க காலத்தில் ‘அகத்தியம்’ என்ற இலக்கணப் பெருநூலை அகத்தியனார் என்னும் குறுமுனிவர் இயற்றித் தந்தார். அகத்தியம் என்ற நூலில் 12,000 சூத்திரங்கள் இருந்தனவாம். அகத்தியம் முத்தமிழான இயல், இசை, நாடகம் ஆகியனவுக்கு உரிய இலக்கணம் கூறும் நூலாய் அமைந்திருந்த தென்றும் கூறுவர். அத்துடன், அன்று ஒரு நிகழ்வால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது. இதைக் கண்ணுற்ற தேவர்கள், அகத்தியரை நாடிச் சென்று இந்நிலையைச் சீபடுத்துமாறு ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்க அவரும் தென்திசை சென்று பொதிய மலையில் தங்க வடதிசையும், தென்திசை யும் சமநிலைக்கு வந்தன. அங்கே அகத்தியர் முருகன்பால் தமிழ் கற்றுக் குறுமுனியாய்த் திகழ்ந்தாரென்று இந்து மதப் புராணக் கதை ஒன்று கூறும். தலைச் சங்கம் அமைந்திருந்த மதுரை கடலாற் கொள்ளப்பட்ட பொழுது அகத்தியம் உட்பட எல்லா நூல்களும் அழிந்து போயின.

அகத்தியர்

இடைச் சங்கம்

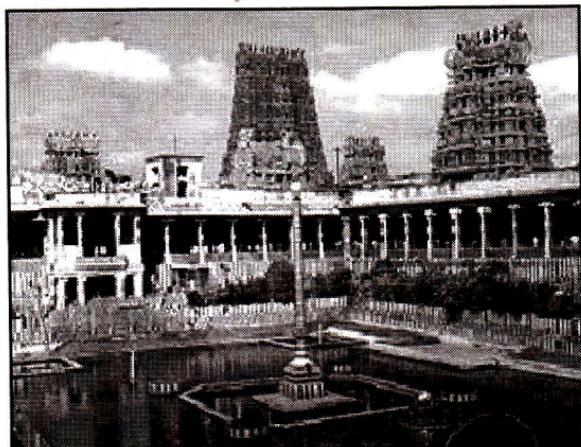
இடைச் சங்கம் கபாடபுரத்தில் அமைந்திருந்தது. இச் சங்கத்தில் 69 புலவர்கள் உறுப்பினராக இருந்துள்ளனர். இவர்களோடு ஒருமித்து 3,700 புலவர்கள் சங்கத்திலிருந்து தமிழ்ப்பணியாற்றினர். இச் சங்கம் தி.மு. ஏழாம் (07) நூற்றாண்டுகளுக்கும் முன்னர் இருந்து தி.பி. இரண்டாம் (02) நூற்றாண்டுவரை நிலைத்திருந்தது என்று துணிதல் பொருத்தமாகும்.

தொல்காப்பியனார், இருந்தையூர்க் கருங்கோழிமோசியார், வெள்ளூர்க்காப்பியன், சிறுபண்டாரங்கன், திரையன்மாறன், துவரைக் கோமான், கீர்ந்தையார் ஆகியோர் அப்புலவர்களில் ஒருசிலராவர். இப்புலவர்கள் இயற்றிய நூல்களுள் தொல்காப்பியம், குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலைஅகவல், கலி போன்றவை ஒருசிலவாகும். இச் சங்கத்துடன் 59 பாண்டிய மன்னர்கள் தொடர்புகொண்டு தமிழை வளர்த்தனர். கபாடபுரமும் கடலாற் கொள்ளப்பட்டது. இதில் தொல்காப்பியம் என்ற நூல் தவிர இடைச் சங்க நூல்கள் அனைத்தும் அழிந்துபோயின.

கடைச் சங்கம்

பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராக விளங்கிய வடமதுரையில் கடைச்

சங்கம் நிறுவப்பட்டிருந்தது. இம் மதுரை சேர், சோழர் நகரங்களைவிட மிகச் சிறந்ததாக அமைந்திருந்தது. கடைச் சங்கம் தி.பி. இரண்டாம் (02) நூற்றாண்டிலிருந்து தி.பி. நாலாம் (04) நூற்றாண்டு வரை நிலைத்திருந்ததாகவும் அறிகின்றோம்.

இம் மதுரை முத்தமிழ் வளர்த்த முதூராகும். தமிழகத்தின் தலைசிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் ஒன்றுக்கூடி ஆராய்ந்த கடைச் சங்கமும் சங்கப் பலகையும் இருந்த மாமதுரையாகும். சிவபிரான் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களைப் புரிந்த தெய்வீகத் திருநகர் என்று உலகம் போற்றும் மாநகராகும். இங்கு நிறுவப் பெற்ற கடைச் சங்கம், நாநலம் படைத்த நக்கீரனாரைத் தலைமையாகக் கொண்டு நானுற்று நாற்பத்தொன்பது (449) புலவர்களோடு வீறுநடை போட்டது.

இவர்களுள் சிறுமேதாவியார், சேந்தம்புதனார், இளந் திருமாறன், அறிவுடையரனார், பெருங்குன்றார்க்கிழார், ஆசிரியர் நல் லந்துவனார், மருதநினாகனார், உக்கிரப் பெருவழுதி, அரிசில்கிழார் (துறையூர்), ஆவூர்க்கிழார், இதயங்கண்ணனார், எயிற்றியனார், ஜூயூர் முடவனார் (உறையூர்), ஒக்கள் மாசாத்தனார், கணியன் பூங்குன்றனார், கல்லாடனார், காரியாசான், கீரங்கீரனார், முடத்தாமக் கண்ணியார், மோசி சாத்தனார் என்போர் ஒருசிலராவர். இக் காலப்பகுதியில் இச் சங்கத்துடன் 49 பாண்டிய மன்னர்கள் தொட்டுடன் இருந்து தமிழை வளர்த்தனர்.

கடைச் சங்க காலத்தில் எழுந்த சில நூல்களைச் சங்க கால இலக்கியங்கள் என்று அழைத்தனர். இச் சங்க இலக்கியங்களான பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை நூல்களைப் பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் எனக் கூறுவர். சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த நூல்களைப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்று கூறுவது வழக்கம்.

(அ) பத்துப் பாட்டு நூல்களாவன :- (i) திருமுருகாற்றுப்படை, (ii) பொருநராற் றுப் படை, (iii) சிறுபாணாற் றுப் படை, (iv) பெரும்பாணாற்றுப்படை, (v) மூல்லைப்பாட்டு, (vi) மதுரைக் காஞ்சி, (vii) நெடுநல்வாடை, (viii) குறிஞ்சிப்பாட்டு, (ix) பட்டினப்பாலை, (x) மலைபடுகடாம்.

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு மூல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி மருவினிய
கோல நெடுநல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தோடும் பத்து.”

என்று பத்துப்பாட்டையும் ஒரு பழும் பாடலில் அழகுற அமைத்துக் கூறிய சிறப்பினையும் காணக.

மேலும், இப் பத்துப்பாட்டு நூல்களின் பெயர்களை முழுவனே மனதில் இருத்த எம் ELAB சங்கத்தின் பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா அவர்கள் 2011ஆம் ஆண்டு, தொத் திருநாளில் பின்வரும் எட்டடி மனன்ப் பாடலை ஆக்கி எமக்கு உதவியுள்ளார்.

**“திருமருகாற்று, பொருநராற்று உடன்
பெரும்பாணாற்று, சிறுபாணாற்று எனும்
முன்னடைகளுடன் ‘படை’ சேர் நான்கும்
நெடுநல்வாடை, மலைபடுகடாம் உடன்
மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை
என்னும் பெயர்கொள் நூல்கள் நான்கும்
குறிஞ்சிப்பாட்டும், முல்லைப்பாட்டும்
செறிந்து சேர்ந்ததே பத்துப்பாட்டு.”**

இப் பாடலைச் சாதாரண மக்களும் படித்து இன்புறும் வண்ணம் அமைந்தமையும், அதன் பொருள் நேரே புரியும் வகையில் இருப்பதும், நூல்கள் பத்தின் பெயர்களும் தெளிவுறக் காட்டப்பட்டு உள்ளமையும் இதன் சிறப்பு அம்சங்கள் எனலாம்.

(ஆ) எட்டுத் தொகை நூல்களாவன: (i) நற்றினை, (ii) குறுந்தொகை, (iii) ஜங்குறுநாறு (iv) பதிற்றுப் பத்து, (v) பரிபாடல், (vi) கலித்தொகை, (vii) அகநானாறு, (viii) புறநானாறு.

**“நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை ஜங்குறுநாறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம் என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.”**

என்று எட்டுத் தொகை நூல்களையும் வரிசைப்படுத்திக் காட்டுகின்றது இப் பழும் பாடல் ஒன்று.

(இ) பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களாவன: (i) நாலடியார், (ii) நான்மணிக் கடிகை, (iii) கார் நாற்பது, (iv) களவழி நாற்பது, (v) இனியவை நாற்பது, (vi) இன்னா நாற்பது, (vii) ஐந்தினை ஜம்பது, (viii) ஐந்தினை எழுபது, (ix) தினை மொழி ஜம்பது, (x) தினை மாலை நாற்றைம்பது, (xi) கைந்நிலை, (xii) திருக்குறள், (xiii) திரிகடுகம், (xiv) ஆசாரக் கோவை, (xv) பழமொழி, (xvi) சிறுபஞ்சமூலம், (xvii) முதுமொழிக்காஞ்சி, (xviii) ஏலாதி, என்பன ஆகும்.

இந்தப் பதினெட்டு நூல்களையும் பின்வரும் நாலடி வெண்பாவில் அமைத்துப் பாடியுள்ள திறனை மெச்சாதிருக்க முடியவில்லை.

“நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்தினைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி – மாழுலம்
இன்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங் கீழ்க் கணக்கு.”

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இனியவை நாற்பது, இன்னா நாற்பது, திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, சிறுபஞ்சமூலம், பழமொழி, முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி ஆகிய பதினொரு நூல்களும் நீதியை எடுத்து மக்களுக்கு இயம்புவன. மேலும், திருக்குறலும், நாலடியாரும் நீதி கூறுவதில் ஒரே முறையைப் பின்பற்றுகின்றன. இரண்டு அடிகளால் திருக்குறள் கூற, நாலு அடிகளால் நாலடியார் செப்புகின்றது. திருக்குறள் ஒரே ஆசிரியரான திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பட்டது. பல ஆசிரியர்களின் பாடல் தொகுப்பே நாலடியாராகும்.

சங்கம் மருவிய காலம்

சங்கம் மருவிய காலமான தி.பி. நான்காம் (04) நாற்றாண்டுமதல் தி.பி. ஒன்பதாம் (09) நாற்றாண்டுவரை ஜம்பெரும் காப்பியங்களான சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி (05) ஆகிய நூல்களும், ஜஞ்சிறு

காப்பியங்களான குளாமணி, நீலகேசி, யசோதர காவியம், நாககுமார காவியம், உதயகுமார காவியம் (05) ஆகிய நூல்களும் எழுதப்பட்டன.

சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றிய நூல்கள் பலவற்றுள் சிறந்தனவாகக் கருதப்படுவன் ஜம்பெரும் காப்பியங்களாகும். மேலும் திருவாசகம், பதினெண் சித்தர், உபநிடதங்கள், தத்துவ நூல்கள், நீதி நூல்கள் போன்றனவும் மனித மேம்பாட்டிற்கு உதவி நிற்கின்றன.

இதையடுத்துத் தி.பி. ஒன்பதாம் (09) நூற்றாண்டுமேதல் தி.பி. பன்னிரண்டாம் (12) நூற்றாண்டுவரை எழுந்தவை சமய இலக்கியங்களாகும். திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் காணப்படும் தேவாரங்கள், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லரண்டு, திருமந்திரம், பிரபந்தம், பெரியபூராணம் ஆகிய யாவும் இலக்கியங்களாகும். கந்த புராணம் தி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டிலும், பெரிய புராணம் தி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிலும் எழுதப்பட்டன.

பூராணக் கதைகள் மக்கள் மத்தியில் கலப்பாகப் பரவத்தொடங்கின. அதனால் பூராணக் கதைகளைச் சமயத்துள் புகுத்தினார். இதனால் சமயம் நிலைத்து நின்று மக்களை நாடிச் சென்றது.

தொல்காப்பியமும் திருமந்திரமும்

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள் ஆகிய நூல்களுக்கு முற்பட்டது தொல்காப்பியமும் திருமந்திரமுமாகும். கடைச் சங்கம் தி.பி நாலாம் (04) நூற்றாண்டுவரை மதுரையில் நிலைத்து நின்று இயங்கியதோடு சங்க இலக்கியங்களும் செழித்து விளங்கின.

தொல்காப்பியம்

இடைச் சங்க காலத்தில் எழுந்த தொல்காப்பியம் என்னும் நூலைத் தொல்காப்பியனார் (தி.மு.680; கி.மு.711) என்ற பெரும் புகழ் பெற்ற புலவர் பாடியருளினார். இந்நூல் தொன்மை, செழுமை, வளம், செப்பம், வனப்பு, நாகரிகம், பெருநிலை போன்றவற்றுடன் தோன்றிக் காலத்தால் பழைய வாய்ந்த ஒரு பெரிய இலக்கண, இலக்கிய உயிர் நூலாய் நம்

மத்தியில் உலா வருகின்றது. இந்நாலை யாத்த தொல்காப்பியனார் ரஹஸ் ரங்க இறுதியிலும், இடைச் சங்கத் தொடக்கத்திலும் வரழந்தவர் என்று கூறுவர்.

“இடைச் சங்கத்தாருக்கும் கடைச் சங்கத்தாருக்கும் நூலாயிற்று தொல்காப்பியம்” என்று நக்கீர் கூறியுள்ளார். “தொல்காப்பியம் பண்டைத் தமிழர்களின் தொன்மையையும், நாகரிகச் சிறப்பையும் விளக்கும் பழம் பெருநூல்.” என்பது டாக்டர் மு. வரதராசனாரின் கூற்றாகும்.

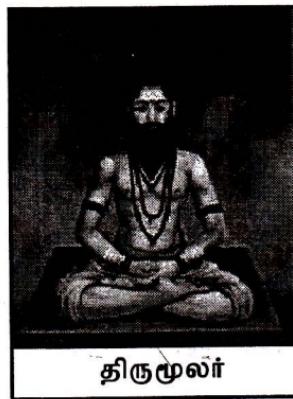
தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று பெரும் அதிகாரங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகாரம் ஒன்றுக்கு ஒன்பது இயல்களாக மூன்று அதிகாரத்துக்கும் இருபத்தேழு இயல்கள் உள்ளன. எழுத்தத்திகாரத்தில் 483 குத்திரங்களும், சொல்லதிகாரத்தில் 463 குத்திரங்களும், பொருளதிகாரத்தில் 656 குத்திரங்களும் எல்லாமாக 1,602 குத்திரங்கள் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளன. ஆனால், இச் குத்திரங்கள் 1,595 என இளம்பூரணரும், 1,611 என நச்சினார்க்கினியரும் வகுத்து உரை எழுதியுள்ளனர்.

திருமந்திரம்

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமானே.”

(திருமந்திரம் 81)

சைவம், தமிழ் ஆகிய பெருந்துறைகளில் அரும் பெரும் சிறப்புத் தத்துவங்களை எடுத்தியம்புவன் திருமந்திரம், திருக்குறள், திருவாசகம் ஆகிய மூன்றும் முதல் நூல் களாகும். இம் மூன்று நூல்களின் தெய்வத்தனமை கருதி ‘திரு’ என்ற சிறப்பு அடைமொழி பெற்று மக்கள் மத்தியில் உயிர் நூல்களாய் வாழ்கின்றன. இந்நால்களை ‘மும்மணிகள்’ என்றும் கூறுவர்.

திருமூலர்

திருமந்திரத்தைத் திருமூலநாயனார் அருளிச் செய்தார். இதன்கண் 3,000 திருப்பாடல்கள் தந்திரமான மந்திரங்களாய் அமைந்துள்ளன. இதன் பெருமை காரணமாகத் 'திருமூலர் சொல்' என்றும் இதனை அழைப்பார். திருமூறைகள் பன்னிரண்டு. இதில் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமூறையாகத் திகழ்கின்றது. திருமூலர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராவர். இன்னும் பதினெண் சித்தர்களில் திருமூலரும் ஒருவர். திருமூலரின் இயற்பெயர் திருமூலரன்று. சுந்தரநாதன் என்பதுதான் அவரின் இயற்பெயர்.

இறைப் பணிக்குத் தம்மை அர்ப்பணிக்க விரும்பி, அங்கு ஓர் அரச மரத்தடியில் யோகத்தில் ஆழந்து ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாகச் சிந்தையில் ஊறவைத்து மூவாயிரம் பாடல்களைப் பாடியருளினார் திருமூலர். இப் பாடல்கள் அடங்கிய நூலின் பெயர் 'மந்திர மாலை' என்பதாகும். இதன் தெய்வத் தன்மையும் சிறப்பும் கருதி 'திரு' என்ற என்பதாகும். இதன் தெய்வத் தன்மையும் சிறப்பும் கருதி 'திரு' என்ற பெயர் பெற்றுக் கால ஒட்டத்தில் 'திருமந்திர மாலை' சுருங்கித் 'திருமந்திரம்' ஆனது. மேலும் யோகியின் சிறப்புக் கருதி 'திரு' என்ற அடைமொழியும் 'ஆர்' என்னும் சிறப்பு விகுதியும் பெற்று மூலன் உடம்பெடுத்த யோகி 'திருமூலர்' ஆகினார்.

இதிகாசங்கள்

பழங்காலச் சரித்திரம் கூறும் பெருங்காப்பியங்களை இதிகாசங்கள் என்று கூறுவார். முன்னோர் வரலாறு எழுதுவதிலும் பார்க்க இதிகாசத்திலும், பூராணத்திலுமே நாட்டம் செலுத்தினார். இந்த வகையில், உலகம் போற்றும் ஓப்பற்ற இதிகாசங்களான இராமாயணமும், மகாபாரதமும் எழுந்தன. இவைகள் இரண்டும் பாரத நாட்டின் கண்கள் எனப் போற்றப்படுகின்றன..

மகாபாரதம் இராமாயணத்தைவிடப் பெரியது. இதில் ஓர் இலட்சம் சுலோகங்கள் உள்ளன. மகாபாரதக் காலத்தைக் கணித்துக் கூறவியலாது. இது சுமார் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த வரலாறென்று கூறுவார். இதற்குப் பஸ்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தது இராமாயணம் என்றும் கூறுவார். இவை வடநாட்டு வரலாறுகளாயினும், தமிழ் மொழியிலும் படைப்புகள் எழுந்து இன்பூட்டி வருகின்றன. இனி, இராமாயணம் பற்றியும், மகாபாரதம் பற்றியும் விரிவு உடுத்திப் பார்ப்போம்.

இராமாயணம்

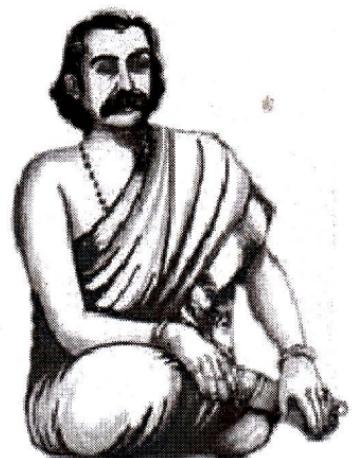
வால்மீகி இராமாயணத்தை வேறு பக்கச் சார்பின்றி முதனுலாக வடமொழியில் யாத்தவர் வால்மீகி ஆவார். வால்மீகி இராமாயணம் - பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம், உத்தர காண்டம் என்ற ஏழு காண்டங்களையும், 500 படலங்களையும், 24,000 பாடல் களையும் கொண்டது. ‘வால்மீகி’ என்ற பெயர்

எழுந்த கதை ஒன்றுண்டு. வால்மீகி முனிவர் நீண்ட காலம் தவத்திலீடுப்பட்டார். அப்போது அவரைச் சுற்றிக் கறையான் புற்று வள்ளந்து மூடிக்கொண்டது. ‘வல்மீகம்’ என்பது கறையான் புற்றறைக் குறிக்கும். பின்னர் அந்தப் புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டதால் ‘வால்மீகி’ என்ற பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டார், என்பார்.

வால்மீகி முனிவர்

முதனிஞர் இராஜாஜி அவர்கள் வால்மீகி இராமாயணத்தைத் தழுவிச் ‘சக்கரவர்த்தித் திருமகன்’ என்ற இராமாயணம் பற்றிய நூலை எழுதியுள்ளார். ‘ராமராம’ என்ற ஒரு திருநாமத்தை மக்கள் மனத்தில் பதிக்கவே இந்த இதிகாசம் தோன்றியதாகவும் கருதலாம். இராமநாமத்தை உச்சரித்தே தம் வாழ்வியலை நிறைவாக்கிக் கொண்டவர் மகாத்மா காந்தி அடிகள்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், வால்மீகி இராமாயணத்தைத் தழுவிக் ‘கம்பராமாயணம்’ என்ற பெருங் காப்பியத்தைப்

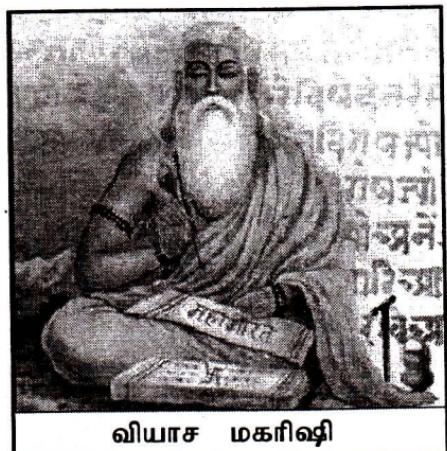

பாடியுள்ளார். கம்பராமாயணம் - பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற ஆறு காண்டங்களையும், 112 படலங்களையும், 10,569 பாக்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல் வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை” என்றும், “கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு, புகழ்க் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு” என்றும் பாரதியார் கம்பரைப் பாராட்டியுள்ளார். இன்னும், “உலகத்திலே மனிதனாகப் பிறந்தால் இராமனைப் போல் ஒழுகவேண்டும். அதில் சிறந்தது வேறெதுவுமில்லை என்று சொல்பவனுக்கு இராமன் தெய்வம்” என்கிறார் பாரதி.

“கம்பன் காவியம் தமிழரது கவித்துவத்தின் பேரெல்லை” என்றும், “கம்பர் கம்பராமாயணத்தை கி.பி. 1178 (தி.பி.1209) இல் பாடிமுடித்தாரென்றும், கி.பி. 1185 (தி.பி.1216) இல் அரங்கேறியது என்றும் துணிதல் மிகவும் பொருத்தமாகும்” என்றும் கூறியவர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள்.

கவிமணி அவர்கள் “கம்பனையும், சோழனையும் காத்திடுவோம் பாவின் சுவைக்கடல் உண்டெழுந்து - கம்பன் பாரிற் பொழிந்த தீம்பாந்கடலை நாவின் இனிக்கப் பருகுவோமே!” என்றார்.

மகாபாரதம்

வியாசபாரதம் ஒரு மூல நூல். இதை வியாச மகரிவி வட மொழியில் எழுதியுள்ளார். இதில் ஓர் இலட்சம் சுலோகங்கள் உள்ளன. வியாசபாரதத்தைத் தழுவித் தமிழில் பல பாரதங்கள் எழுந்தன. இவற்றுள், வில் லிபுத் தூர் ஆழ் வாரால் இயற்றப்பட்டது ‘வில்லிபாரதம்’ ஆகும். இன்னொன்று ‘நல்லா

பிள்ளை பாரதம்' ஆகும். முதறிஞர் ராஜாஜியின் 'மகாபாரத' நூல் பற்பல பதிப்புகளைக் கண்டது. மேலும், பல்கலை அறிஞர் 'சோ' அவர்களின் 'மஹாபாரதம் பேசுகிறது' என்ற சிறிய நூலும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாபாரதத்தில் பருவங்கள் பதினெட்டு. அவையாவன:- (1) ஆதி பருவம், (2) சபா பருவம், (3) வன பருவம், (4) விராட பருவம், (5) உத்தியோக பருவம், (6) பீஷ்ம பருவம், (7) துரோண பருவம், (8) கர்ண பருவம், (9) சல்லிய பருவம், (10) சௌப்திக பருவம், (11) ஸ்திரீ பருவம், (12) சாந்தி பருவம், (13) அனுசாஸன பருவம், (14) அஸ்வமேதிக பருவம், (15) ஆஸ்ரம வாசப் பருவம், (16) மெளைல பருவம், (17) மகாபிரஸ்தானிக பருவம், (18) சுவர்க்க ஆரோகன பருவம் ஆகியனவாம்.

தந்தைக்கு உதவும் ஒரு மகன் பீஷ்மர், அறநெறி காக்கும் ஒரு விதுரன், தர்மம் - உண்மை - பாசம் காக்கும் தருமர், பீமன், அர்ச்சனன், நகுலன், சகாதேவன் ஆகிய பாண்டு புத்திரர்கள், அன்னைக்குரிய பண்புள்ள குந்தி, சிறந்த கொடையாளி கர்ணன், தீய குணங்களின் உருவமான துரியோதனன், சூனி போல் ஒரு சகுனி, புத்திர பாசத்திற்குத் திருத்தாஷ்டிரனும், காந்தாரியும், குடும்பப் பெண்ணான ஒரு பாஞ்சாலி போன்ற பாத்திரங்கள் மூலம் படிப்பினை புகட்டும் வாழ்க்கைக்குரிய அத்தனை விடயங்களும் மகாபாரதத்தில் அடங்கி உள்ளன.

மகாபாரதத்தில் கர்ணன் ஒரு சிறந்த கொடையாளி; அருச்சனன் பார் போற்றும் வில் வித்தை வீரன்; வீமன் ஒரு கதாயுத வீரன். துரியோ தனதுக்கும் பாண்டவருக்கும் இடையில் நடந்தேறிய பதினெட்டுநாட் போரில் பதினெட்டு அக்ரோணிப் படை வீரர்களான முப்பத்தொன்பது இலட்சத்து முப்பத்தாறாயிரத்து அறுநாறு (39,36,600) படைவீரர்கள் பங்கேற்று அதில் பத்துப் (10) பேர் தவிர மற்றைய அனைவரும் மடிந்தனர் எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலோராயினும் சில நேரங்களில் சில தவறுகளை அறிந்தோ அறியாமலோ செய்யக் கூடும், 'உலகில் யாரே ஒரு குற்றம் இலாதார்?', குற்றம் புரிவோர் தண்டனை அனுபவித்தே ஆக வேண்டும், 'தருமம் வெற்றி பெறும்', தருமம் காக்க எவ்வளவோ தியாகம் புரிய

வேண்டும், இன்ப துன்பங்கள் ஞானிகளை ஒன்றும் செய்ய முடியாது, மனிதர்களை இன்ப துன்பங்கள் ஆட்டிப் படைக்கின்றன என்பவை மகாபாரதம் உணர்த்தும் சில முக்கிய படிப்பளைச் செய்திகளாகும்.

முடிவுரை

முச் சங்கங்களில் எழுந்த நூல்கள், அழிந்த நூல்கள், சங்கங்களில் அமர்ந்து நூல்கள் யாத்த புலவர்கள், சங்கங்களை வளர்த்த பாண்டிய மன்னர்கள், கடைச் சங்கத்தில் எழுந்த பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், ஜம்பெரும் காப்பியங்கள், ஜஞ்சிறு காப்பியங்கள், அதன்பின் எழுந்த திருவாசகம், பதினெண் சித்தர், உபநிடதங்கள், பன்னிரு திருமுறைகள், தத்துவ நூல்கள், நீதி நூல்கள், இதையடுத்து எழுந்த சமய இலக்கியங்கள், பிரபந்த இலக்கியங்கள், புராண இலக்கியங்கள், மேற்காட்டிய நூல்களுக்கு முன் எழுந்த தொல்காப்பியம், திருமந்திரம், இதிகாசங்களான இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியவை பற்றி மேலே விரிவுபடுத்திப் பார்த்தோம்.

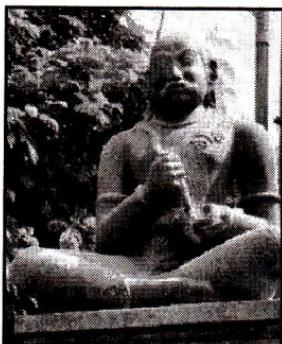
தமிழ் நூல்களில் இறந்தன போக, எஞ்சியிருக்கும் இடைச் சங்க நூலான தொல்காப்பியம் (01), முத்த நூலான திருமந்திரம் (01), கடைச் சங்ககால நூல்களான பத்துப்பாட்டும் (10), எட்டுத் தொகையும் (08), சங்கம் மருவியகாலத்தில் எழுந்த பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் (18), ஜம்பெருங் காப்பியங்களும் (05), ஜங்குறுங் காப்பியங்களும் (05), கம்பராமாயணமும் (01), மகாபாரதத்தைத் தழுவித் தமிழில் எழுதிய பாரதமும் (01) ஆகிய ஜம்பது (50) அரும் பெரும் பழந்தமிழ் நூல்கள் எம்முடன் இருக்கின்றவரை தமிழன் பெருமையும், தமிழமுதின் இனிமையும் மேன்மேலும் வளர்ந்து சிறப்புறும். இன்னும், மேற்கூறிய ஜம்பது நூற்களின்பின் எழுந்த திருவாசகம், பதினெண் சித்தர், பன்னிரு திருமுறைகள், உபநிடதங்கள், தத்துவ நூல்கள், நீதி நூல்கள் போன்றனவும் மனித மேம்பாட்டிற்கு உதவி நிற்கின்றன. இவ்வளைத்து நூல்களும் மாண்புறும் மனித வாழ்வுக்கு வழி காட்டும் இலக்கியங்களாய் அமைந்துள்ளன என்பது தமிழராகிய எமக்குப் பெருமையைத் தரும் செய்தியாகும்.

தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 711 (கி.மு. 680)

தொல்காப்பியர்

“ஓல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியன்” எனப் போற்றப்படுகின்றார் தொல்காப்பியர். அவர் ஒரு காப்பியக் குடியில் தோன்றியவரென்றும், அவர் இயற்பெயர் தொல்காப்பியர் எனவும் சான்றோர் கூறுவார். வேறு சிலர் அவரின் இயற்பெயர் “திரண் தூமாக்கினி” எனவும் “சமதக்கினியாரின் புதல்வர்” எனவும் கூறுவார். அவர் பரசுராமரின் உடன் பிறந்தவரென்றும் ஒரு கதையுண்டு.

செந்நாட்டுலவரான பனம்பாரனார் தொல்காப்பியனாரின் ஒரு சாலை மாணவர். அவர் தொல்காப்பிய நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் ஓன்றினைச் செய்துள்ளார். இஃது இந்நாலின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ‘நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்’ என்பானின் அரசு அவையிலே அதங்கோட்டாசிரியரின் முன்பாக அந்நாளில் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டது என்ற செய்தியும் அப்பாயிரத்தின் மூலம் பின்வருமாறு அறியக்கிடக்கின்றது.

“வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுனும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருனும் நாடிச்

செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநால் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய

அதங்கோட் டாசாற் கரிதபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபின் எழுத்துமறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பின் ஜந்திரம் நிறைந்த
தொல்காப் பியன்னத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.”

இப் பாயிரத்தின் பொருள்: ‘வடக்கின்கண் வேங்கட மலையும்
தெற்கின்கண் குமரியாறும் எல்லையாகி அதனிடைப்பட நிலவியது
தமிழ் கூறும் நல்லுலகமாகும். அதன்கண் நிலவிய வழக்கு
களையும், செய்யுட்களையும், அவற்றிற்குரிய எழுத்து, சொல்,
பொருள் இலக்கணங்களையும் ஆராய்ந்தனர். செந்தமிழின்
இயற்கையோடு பொருந்திய வழக்குகளையும் நோக்கி, முன்
எழுந்த நூல்களையும் கற்றுத் தெரிந்தனர்.

வெற்றிச் செல்வனான பாண்டியன் மாக்காத்தியின் அவையத்தே,
அறந்தினைக் கூறும் நாநலத்தை உடையவனும், நான்மறைகளைக்
கற்றறிந்தவனும், அதங்கோடு என்னும் ஊரின் ஆசிரியனுக்குக்
குற்றமில்லாத இப் பனுவலையும் தம் அறிவுத் திறனால் தொகுத்துத்
தந்தனர். மயக்கம் இல்லா நெறியோடு எழுத்து இலக்கணத்தைக்
காட்டி, அதன் பிரகாரம் அமைந்து விளங்கும் சொல்லும் பொருளு
மாகிய இலக்கணங்களை முறைமையாகக் காட்டினர்.

நீர் நிறைந்த கடலாகிய எல்லையைக் கொண்ட உலகில், இந்திரனால் இயற்றப்பட்ட ஜந்திரத்தைக் கற்று, நிறைந்த அறிவு பெற்றவரும், ‘பழைய காப்பியக் குடியினர்’ எனத் தம் பெயரை உலகில் நிலைநாட்டியவரும், மற்றும் பல்வேறு புகழையும் தாங்கு பவரான சிறப்பினையுடைய தொல்காப்பியனார் ஆவார்’ என்பதாகும்.

வடக்கே திருவேங்கட மலையும், தெற்கே குமரியாறும், கிழக்கு மேற்குத் திசைகளில் கடலாகவும் அமைந்த எல்லைப் பரப்பே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் காலத்துத் தமிழ்நாடு என்றைழப்பர். ஆனால், தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கிய பனம்பாரனார் கடல் எல்லைகளைக் குறிக்கவில்லை. அவர் பாயிரம் இவ்வாறு தொடங்குகின்றது.

“வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகத்து ...”

பனம்பாரனாரின் பாயிரத்தில் ஒரு சிறப்பு அம்சம் அமைந்திருப்பதை நாம் காணலாம். இங்கே ஆசிரியர் ஒரு விடயத்தை - அதாவது கிழக்கு, மேற்குத் திசைகளில் கடல் எல்லையாக அமைந்துள்ளதென்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லிப் போகின்றார். வடக்கே நீண்ட தொடர் வேங்கட மலை. தெற்கே பாய்ந்தோடும் குமரியாறு. இது கடல் வரை சென்று சங்கமிக்கும். எனவே, கடல் எல்லையைக் கூறாமற் கூறியுள்ளார். இன்னும், வேங்கட மலைக்கும், குமரியாறுக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பரப்பு என்று குறிப்பிடுவது கிழக்கு, மேற்குத் திசைகளில் கடல் எல்லைவரை உள்ள நிலப்பரப்பே தமிழ் கூறும் நல்லுலகமாகும் என்பது தோன்றா நிற்கும்.

தொல்காப்பியர் காலம்

தொல்காப்பியர் காலத்தால் முத்தவர். எனவே அவரின் கால எல்லையைக் கணிப்பதில் பெரும் பிரச்சினைகள் எழுந்துள்ளன. தொல்காப்பியரது காலம் பற்றிப் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழினுர்கள் மத்தியில் பல்வேறு கருத்துகள் இருந்து வந்துள்ளன. அவரது காலம் பற்றிப் பல ஆய்வுக் கருத்தரங்கங்கள் நடாத்தப்பட்டும் எதுவிதமான

பலனும் எட்டப்படவில்லை. இந்நிலையில் ஆய்வாளர்களும், எழுத்தாளர்களும், மற்றையோரும் தங்களுக்கேற்றவாறு தொல்காப்பியரின் காலத்தைப் பல்வேறுபட்ட ஆண்டுகளை எழுதி வந்ததால் சீர்நிலை குலைந்து காணப்பட்டது.

இனி, தொல்காப்பியரின் கால எல்லையைக் கணித்த முறை பற்றியும், அது தொடர்பில் எழுந்த பல பிரச்சினைகள் பற்றியும் ஈண்டுக் காணப்போம்.

- கோவிலூர் திருமடமும், செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனமும் இணைந்து தொல்காப்பியர் கால ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கை 2010ஆம் ஆண்டில் நடாத்தினர்.
- கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாகச் செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம் நடத்திய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட தொல்காப்பியக் கருத்தரங்களில் தொல்காப்பியரின் காலத்தையும், நாளையும் வரையறை செய்துள்ளனர்.
- கோவிலூர் திருமடத்தில் மூன்று நாட்கள் நிகழ்ந்த திருவள்ளுவர் ஆண்டுக் கருத்தரங்கில், அறிஞர் பலரால் ஆய்வு செய்யப்பட்டு, தொல்காப்பியர் நாளும், கால எல்லையும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளன.
- அதன்படி, சித்திரைத் திங்கள் முழுமதி (சித்திராப் பெளர்ணமி) அன்று அவர் பிறந்த நாள் என்றும், அவரது கால எல்லை கி.மு. 711 (அன்று ஆண்டு $2721=2010+711$) என்றும் ஒருமனதாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. {கி.மு.711ஐ திருவள்ளுவர் ஆண்டில் கூறுவதாயின் தி.மு. 680 ($711-31=680$) என்று கூறலாம்.}
- தொல்காப்பியர் கோட்பாடுகள் குறித்த கருத்தரங்கம் ஒன்று 2010ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் முனைவர் கு.சிவமணி தலைமையில் நடைபெற்றது. அதில் தொல்காப்பியரின் திருவுருவப் படத்தைப் புலவர் த.சுந்தரராசன் திறந்து வைக்க,

முனைவர்கள் பெ. சுயம்பு, இரா. காசிராஜன் போன்றோர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர்.

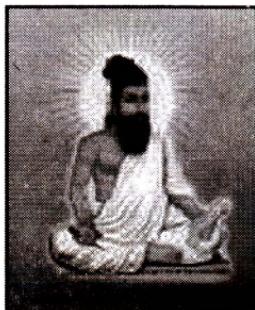
- தொல்காப்பியர் காலம் குறித்த இத்தீர்மானத்தைத் தமிழக அரசு ஏற்று, உலகச் செம்மொழி மாநாட்டில் தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 711 என்றும், அவரது பிறந்த நாள் அந்த ஆண்டின் சித்திரைத் திங்கள் முழுமதி நாள் (சித்திராப் பெளர்ணமி) என்றும் அறிவித்து, தொல்காப்பியர் புகழை நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும் என்று தமிழ்ச் சான்றோர் சார்பாக, பேராசிரியர் கு. சிவமணி, பேராசிரியர் தமிழன்னல் மற்றும் ஆறு.அழகப்பன் போன்றோர் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளனர்.
- இன்று தமிழ் மக்கள் ‘தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 711’ என்று நடைமுறைப் படுத்தத் தொடங்கியுள்ளமை பாராட்டுக் குரியதாகும்.

மேலும், பாண்டிய நாட்டில் இருந்து தமிழ் வளர்த்த முச்சங்கங்களில் ஒன்றான இடைச் சங்க காலத்தின் இறுதியில் இந் நால் எழுதப்பட்டதாகச் சிலர் கருதினர். இதன் அடிப்படையிலும், இறையனார் களவியல் உரையில் காணப்படும் முச்சங்கங்கள் செயற்பட்ட கால அளவுகளின் படியும், தொல்காப்பியம் கி.மு. 5000 ஆண்டளவில் எழுந்தது என்றும் இவர்கள் கணித்தனர். எனினும், தற்கால ஆய்வாளர்கள் சிலர் இதை ஏற்க மறுத்தனர். திருவாளர்கள் தெ.பொ.மீனாட்சிகந்தரம், இலக்குவனார் போன்றோர் தொல்காப்பியம் கி.மு. 700 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதினர். வேறு சிலர் இந்நால் கி.மு.500க்கு முன்பின்னாக எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று கணிப்பிட்டார்கள்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றிய எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளையும் வேறு சில வெளிநாட்டு அறிஞர்களும் இந்நாலின் காலத்தை மேலும் பின் தள்ளி கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டு என்றனர். இன்னும் சிலர் தொல்காப்பியம் பல ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட நால் என்றும், அதை அவர்கள் கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில்

எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்றும் கூறினர். எனினும் தொல்காப்பியம் கிறிஸ்தவுக்கு முற்பட்டது என்பதே பெரும்பாலானோரின் கருத்தாய் அமைந்திருந்தது.

திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டு

தமிழினம் உலகிலேயே மிகத் தொன்மை வாய்ந்த நாகரிகச் சிறப்பும், இலக்கிய வளமும், விழுமிய பண்புகளும், காலத்தை விஞ்சும் தொன்மையும் நிறைந்த ஓர் இனம் ஆகும். ஆனால் தமிழினத்திற்கு ஒரு தொடர் ஆண்டு இன்றி நீண்ட காலமாக இருந்துள்ளமை கவலைக்குரிய ஒரு விடயமாகும். இக்குறை தீக்கப்பல தமிழரினர்கள் 1921 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேரறிஞர் மறைமலையடிகள் தலைமையில் ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டி தமிழர் களுக்கு உலகப் புகழை ஈட்டித் தந்த திருக்குறள் நூலை யாத்த திருவள்ளுவர் பிறந்த நாளைத் தொடர் ஆண்டுக்கான தொடக்கமாக ஏற்பதென ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தனர். அதன்படி திருவள்ளுவர் கி.மு.31ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர் எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதனைத் தமிழ் இனம் ஏற்றுக் கொண்டது. இதனைத் தமிழக அரசும் 1971 ஆம் ஆண்டில் ஏற்று அனுமதியும் வழங்கியது.

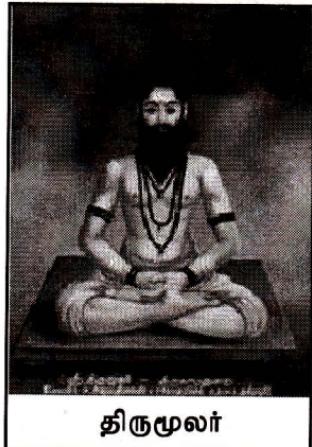
திருவள்ளுவர்

திருவள்ளுவர் திருக்குறளை அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப்பால் என முப்பெரும் பகுதிகளாக ஒவ்வொன்றும் பத்துக் குறள்கள் கொண்ட நூற்று முப்பத்து மூன்று (133) அதிகாரங்களில் ஒருமித்து ஆயிரத்து மூன்நூற்று முப்பது (1330) குறள்களைப் பாடியருளிய தெய்வப் புலவராவார். கடந்த இரண்டாயிரம் (2000) ஆண்டுகளாக மக்கள் மத்தியில் திருக்குறளின் கருத்தொளி மங்காது பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பது அந்நாலின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

திருவள்ளுவர் கி.மு. 31 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர். இன்று நாம் அவர் தொடர் ஆண்டினை "திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2043" (31 + 2012) என்று கூறுகின்றோம். இன்று சில தமிழ் ஊடகங்கள் இத் தமிழ் ஆண்டினையும் உபயோகப் படுத்துகின்றன. இன்னும் முழு அளவில் திருவள்ளுவர் ஆண்டினைத் தமிழுலகம் கையாள முன்வர வேண்டும். இதை ஓர் உயிருட்டும் பணியென நினைந்து எல்லாத் தமிழ் ஊடகங்களும் ஒருமித்துச் செயலாற்றின் முயற்சி தானே திருவினையாகும்.

தமிழினத்துக்கு ஒரு தொடர் ஆண்டு இல்லாத குறையைத் "திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டு" என நிர்ணயித்து, அதை நடைமுறைப் படுத்தியதற்கும், அண்மையில் 'தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 711' என்று தீர்மானம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அறிஞர் குழாம் முன்னிலையில் ஆய்வு நடாத்தி நிறைவேற்றப்பட்டதற்கும் தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களையும், தமிழ் நாட்டு அரசையும் பாராட்டிப் போற்றுவது நம்மனைவரின் கடமையாகும்.

தமிழ் நாட்டு அறிஞர்கள் இன்னும் ஒரு பணியைச் செய்யவேண்டி உள்ளது. திருமந் திரம் என்ற நாலை எழுதிய திருமூலர் அவர்களின் கால எல்லையை இதுவரை கணிக்காதிருப்பது மிகுந் தகவலைக்குரிய விடயமாகும். எனவே திருமூலரின் கால எல்லையைக் கணக்கிலெடுத்துத் தீர் ஆய்வு செய்து, சிறந்த முடிவை மக்கள் மத்தியிலும், தமிழ் நாட்டு அரசிடமும் வைக்க வேண்டிய சீரிய பொறுப்பு தமிழ் நாட்டு அறிஞர் குழாயின் முக்கிய கடமையாகும் என்று தமிழுலகம் வேண்டி நிற்கின்றது.

திருமூலர்

வாழ்வியலில் இலக்கியமும் விஞ்ஞானமும்

இலக்கியங்கள் எந்த மொழியில் எழுந்தாலும் அவற்றுள் சிலவற்றில் அறிவியல் விஞ்ஞானம் சார்ந்த கருத்துச் செறிவுகள் பற்றிப் படர்ந்திருப்பதை நாம் காணலாம். அன்று, நம்மில் அதிகமானோர் இவ்வாறான இலக்கியங்களை, இலக்கியக்கண்கொண்டு மாத்திரம் பார்த்ததினால், இலக்கிய நயத்தை மட்டும் தான் உள்வாங்கிக் கொண்டன். அவற்றில் அமைந்த அறிவியல் விஞ்ஞானம் அவர்களுக்கு அன்று புலப்படவில்லை. இன்றைய மக்களின் வாசிப்புப் பழக்கம் மாறுபட்டதனாலும், அறிவியல் ஆர்வம் கூடியதனாலும், அவர்கள் விஞ்ஞானத்தையும் இலக்கியத்தையும் ஒரே தட்டில் வைத்து ஆய்வு செய்யப் பழகி வருகின்றனர். இதனால், விஞ்ஞானிகள் இலக்கியத்தில் செறிந்துள்ள விஞ்ஞான அறிவியலைத் தங்கள் ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்திப் பல புதிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளைப் புரிந்து அரும் பெரும் சாதனைகளை நிலைநாட்டி வருகின்றனர். விஞ்ஞானிகளுக்கு ஆய்வின்பொழுது பலபல சந்தேகங்கள் எழுவது இயல்பு இவற்றை ஒவ்வொன்றாக நிவர்த்தி செய்யும் பொழுது ஆய்வின் தரம் உயர்நிலை அடைகின்றது.

கல் வியறி வு

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.” (திருக்குறள் 391)

இக் குறளை யாத்தவர் திருவள்ளுவர். இதன் பொருளாவது: ‘கற்கத் தகுந்த நூல்களைக் குற்றமறக் கற்க வேண்டும். இவ்வண்ணம் கற்ற பிறகு, கற்ற கல்விக்குத் தக்கவாறு நெறியில் நிற்கவேண்டும்’ என்பதாகும். ‘கற்க’ – எப்படி? ‘கசடறக் கற்க!’ – என்றார். ‘கற்றபின்’- என்ன? ‘நிற்க அதற்குத் தக’- கற்ற கல்விக்கமைவாக நிற்க! என்றார். ஒன்றே முக்கால் அடியில் திருவள்ளுவர் காட்டும் பாங்கிது.

மனிதன் வாழ்வு ஓடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும், வாழ்வுக்கு வேண்டுவது கல்வியாகும். வாழ்வு சீராக அமைவதற்கு அவனுக்குத் தேவைப்படுவது ஒரு வேலையாகும். அதற்கு அவனுக்குப் படிப்பு வேண்டும். மனிதனின் அக வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்கும் இலக்கியக் கல்வியே வாழ்க்கைக் கல்வியாகும். புற வளர்ச்சிக்கு விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் உதவுகின்றன. அகம், புறம் சார்ந்த வளர்ச்சிகள் இணைந்தவைதான் வாழ்க்கையின் முழுமையாகும். ஆனால் அகவொழுக்கமின்றி மனிதன் மனிதனாக வாழ முடியாது. மனிதனை விலங்கினின்று வேறுபடுத்திக் காட்டக்கூடியது அவன் பெற்ற பகுத்தறிவும், கல்வியுமாகும். சிந்திக்கும் திறனை ஊக்குவிப்பதும் கல்வியே.

‘கல்வி அழகே அழகு’, ‘கல்வியில்லாச் செல்வமும் கற்பில்லா அழகும் கடுகளாவும் பிரகாசிக்காது’, ‘கல்வி என்ற பயிருக்குக் கண்ணீர் என்ற மழை வேண்டும்’, ‘கல்வி கரையில், கற்பவர் நாள் சில’, ‘கல்வி கற்றும் கழுநீர்ப் பானையில் கைவிட்டது போல’, ‘கல்விக்கு ஒருவர்; களாவுக்கு இருவர்’ என்பவை கல்வியைப் பற்றிக் கூறும் பழையாழிகளாகும்.

“காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு - பின்பு
கணிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு...”

என்று பாரதியார் பாப்பாப் பாட்டு இசைத்துச் சென்றுள்ளார். காலையில் கற்கும் கல்வி பசுமரத்தில் ஆணி புகுவதுபோல் சுலபமாய்ப் பதிந்து விடும். இதனால் குழந்தைகள் காலையில் எழுந்து படிக்க வேண்டுமென்று பாரதியார் கூறியுள்ளார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் (தி.பி. 12.01.1894 - 04.07.1933, கி.பி. 12.01.1863 - 04.07.1902): ‘எத்தகைய கல்வி ஒழுக்கத்தை உருவாக்குகிறதோ; மனத்தை உறுதிப்படுத்துகிறதோ; அறிவை விரிவாக்குகிறதோ; எதன் மூலம் ஒருவன் தன்னையே சார்ந்திருக்க முடியுமோ அத்தகைய முழுமையான மனிதனை உருவாக்கும் கல்வியே நான் வேண்டுவது’ என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியுள்ளார்.

இப் பெரு நோக்கங்களை நிறைவேற்றும் அளவுக்கு நம் கல்வி முறை அமைந்துள்ளதா என்பது கேள்விக்குரியதாகும். கல்வியானது பயன்பாடு, பண்பாடு ஆகிய இரண்டையும் நல்க வேண்டும். பிரச் சினைகளை எதிர் நோக்கி வெற்றி கொள்ளக் கூடிய கல்விமுறைதான் இன்று நம் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் தேவையாகும். விஞ்ஞான வளர்ச்சி உலகைக் குறுக்கிவிட்டது. அதே நேரம் மனிதனேயம் மறைந்து வருகின்றது.

இன்று கல்வி என்பது பட்டம் வாங்குவதற்கும் பொருள் தேடுவதற்கும் என்றாகிவிட்டது. இன்னும் அறிவியல், தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றில் மாணவர்கள் கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். சிறந்த இலக்கியங்கள் சமுதாய மாற்றத்தை நோக்காகக் கொண்டவையே. இலக்கியங்கள் திறனை வளர்க்கின்றன, அறிவை விரிவடையச் செய்கின்றன, மொழித் திறனை மேம்படுத்துகின்றன.

வாழ்க்கை முறை

தமிழர் வாழ்வியலில், அறவியலும் அறிவியலும் இரண்டறப் பற்றிப் படாந்து ஆஸ்போல் விழுதெறிந்த விருட்சமாய் அமைந்துள்ளன. தமிழர்தம் வாழ்வியலுக்கு அவர்களின் பழமையான மொழியும், சீபெற்ற பண்பாட்டுச் சிறப்பும், உயர்நிலையிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்களும்

தளம் அமைத்து நிற்கின்றன. தமிழர்கள், இல்லறம் ஒன்றே இயற்கை வாழ்வு என்பதைக் கண்டறிந்தனர். அவர்கள் வாழ்க்கையை அறம், புறம் என வகுத்தனர். அகம், அக வாழ்விலும் தமிழர்கள் சிறப்பாக, அன்பின் எழுச்சிசார்ந்த நெறியோடு கூடிய இல்லறக் கடமைகளுடன் வாழ்ந்ததன் சீரினைக் கூறுகின்றது. ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, ஒருத்திக்கு ஒருவன்’ என்ற தாரக மந்திரத்துடன் வாழ்ந்தவன் தமிழன். புறம், புறவாழ்வை மேற்கொண்டு இனப்பற்றும், நாட்டுப்பற்றும், மொழிப்பற்றும், அறநெறிப்பற்றும் கொண்டவரான பழந்தமிழர்கள், அவற்றைப் பேணிக் காப்பதற்கு மேற்கொண்ட ஆண்மை சார்ந்த பல்வேறு பணிகளும், அவர்கள்தம் போரியல் மரபும், அவர்கள் கடைப்பிடித்த சமுதாயக் கடமைகளும் இப் புறத்தில் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளன.

கலையும் விஞ்ஞானமும்

இணைந்திருப்பதே வாழ்க்கையின் சிறப்பாகும். அதேபோன்று கலையும், விஞ்ஞானமும் இணைந்தே இருத்தல் வேண்டும். மேற்கு நாடுகளில் விஞ்ஞானம் அதி உயர் நிலைக்கு வளர்ந்துள்ளது. ஆனால் அங்கு வாழ்வியல் வளரவில்லை. ஈழத்தில் வாழ்வியல் வளர்ந்த அளவிற்கு விஞ்ஞானம் வளரவில்லை. கற்பனைத் திறனுடன்தான் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. கலையும், விஞ்ஞானமும் பற்றிச் சில செய்திகள் இவை:

எச்.ஐ.வெல்ஸ் (தி.பி.21.09.1897 - 13.08.1977, கி.பி. 21.09.1866 - 13.08.1946): இவர் புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானக் கற்பனை சார்ந்த ஆக்கங்கள் எழுதுவதில் வல்லவர். இவர் ‘இயந்திர நேரம்’, ‘உலக யுத்தம்’, ‘காணமுடியாத மனிதன்’, ‘சந்திரனில் முதல் மனிதன்’ ஆகிய சிறந்த இலக்கியங்களை மக்களுக்குக் கொடுத்துள்ளார். 1969ஆம் ஆண்டில் முதல் முதலாகச் சந்திரனில் காலடி பதித்த ரண்டு விஞ்ஞானிகளுக்கு ‘சந்திரனில் முதல் மனிதன்’ என்ற கட்டுரை உந்துகோலானது எனலாம். மேலும், இவர் ‘வரலாற்றின் எல்லைக்கோடு’, மனித குலத்தின் வேலை, செல்வம், நற்பேறு’ போன்ற சமுக அரசியல் கோட்பாடுகளுடன் சேர்ந்த ஆக்கங்களை ஆக்கித் தந்து தான் ஓர் இலக்கியவாதி என்பதையும் நிருபித்துள்ளார்.

யோர்ஜ் ஓர்வெல் (தி.பி. 25.06.1934-21.01.1981, கி.பி. 25.06.1903-21.01.1950):- இவர் இலக்கியம், கவிதை, விஞ்ஞானக் கற்பனைக் கதை ஆகிய துறைகளில் எழுதும் ஓர் ஆங்கில எழுத்தாளர். இவர் எழுதிய பல நூல்களில் ‘யானை வேட்டையாடல்’ (1936), ‘விலங்குப் பண்ணை’ (1945), ‘திமிங்கிளங்களுடன்’ - (1949), போன்றவை விஞ்ஞானத் தொடர்புடன் மிகவும் புகழ் வாய்ந்தனவாய் அமைந்துள்ளன.

அரிஸ்டாட்டில் (தி.மு.353-291, கி.மு/384-322): இவர் ‘அறிவாளிகளின் தந்தை’ என்று பெயர் குட்டப்பெற்ற ஒரு கிரேக்க விஞ்ஞானி. இவர் தி.மு. 299ஆம் ஆண்டில் நம் பூமியானது தட்டையில்லை என்றும், அது ஒர் உருளையென்றும் கூறினார். இவர் மிகச் சிறந்த கலை ஞானியும், அறிவியல் மேதையுமாவார். இவர் பல கல்விச் சாலைகளை உருவாக்கி அறிவியல், அறிவியல் கோட்பாடு போன்ற கற்கைகளை மக்களுக்குக் கற்பிக்க உதவினார்.

சந் திரேசேகர் (தி.பி.19.10.1941-21.08.2026, கி.பி.19.10.1910-21.08.1995):-இவர் ஓர் இந்திய விஞ்ஞானி. இவர் 1937ஆம் ஆண்டிலிருந்து இறக்கும்வரை அமெரிக்காவில் வாழ்ந்தார். அங்கு சிகாகோ சர்வகலாசாலையில் கடமையாற்றி ஆய்வுகள் நடாத்தினார். இவர் சேர். சி.வி. இராமனின் (தி.பி.07.11.1919-21.11.2001, கி.பி. 07.11.1888-21.11.1970) மருமகனுமாவார். 1983ஆம் ஆண்டு பெளதிகத்துக்கான நோபல் பரிசை விஞ்ஞானி சந்திரசேகர் பெற்றுக்கொண்டார். இவர் கலை ஆர்வம் கொண்ட விஞ்ஞானி.

சேர் ஆர்தர் சி. கிளார்க் (தி.பி. 16.12.1948-19.03.2039, கி.பி.16.12.1917—19.03.2008):- இவர் ஓர் ஆங்கில விஞ்ஞான ஆராய்வாளர், புதிது கண்டுபிடிப்பாளர், வாய்க்கும் என்ற கோட்பாளர் ஆகிய பன்முகங்களுடன் வாழ்ந்தவர். இவர் பல விஞ்ஞானக் கற்பனைக் கதைகளை எழுதியுள்ளார். அவைகளில், ‘2001: விண்வெளி நீள்பயணம்’ (1968), ‘2010: நீள்பயணம் 2’ - (1982), ‘3001: இறுதி நீள்பயணம்’ (1997), ‘குழந்தைப்பருவம் முடிவு’ (1953), என் பன அவருக் குப் புகழைத் தந் தன. இன்னும், இவர்

‘துணைக்கோளின் செய்தி இணைப்பு’ என்ற கருப் பொருளில் 1945ஆம் ஆண்டில் ஒரு விஞ்ஞானக் கட்டுரையை எழுதி வெளியிட்டார். ‘விண் வெளியின் முன் விளைவு’, ‘இராமங்குடன் கூடுமிடம்’, ‘செவ்வாயின் மன்’ ஆகியவற்றையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வேறு இலக்கிய ஆக்கங்களையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

இலக்கியத்தில் விஞ்ஞானம்

இலக்கியத்தில் பரவலாக நிறைந்த விஞ்ஞானம் பொதிந்திருக்கின்றது. அறிவியலார்களும் இலக்கியவாதிகளுக்கும் அமைந்துள்ள உள் நோக்கு, புற நோக்கு, முற்போக்குச் சிந்தனை, உணர்வு, தத்துவம், ஆக்கம் ஆகியவை அத்தனையும் பொதுவானவையாகும். இலக்கியவாதிகளை வெறும் படைப்பாளிகள் என்ற பட்டியலில் சேர்த்துவிட முடியாது. அவர்களின் ஆக்கங்களில் இடம் பெறும் அறிவியல் சிந்தனைகள் பல உள். அவை விஞ்ஞானிகளின் கண்டுபிடிப்புகளுக்கு உறுதுணையாய் அமைகின்றன. இதோ சில உதாரணங்கள்:-

தொல்காப்பியர் (தி.மு.680): (1) இவர் யாத் த தொல்காப்பியம் தமிழின் முதல் இலக்கண, இலக்கிய நூலாகும். உயிர்களின் பாகுபாட்டை ஓரறிவிலிருந்து ஆற்றிவுவரை வகைப்படுத்தி ஒரு மேல்நிலை விஞ்ஞானியை விஞ்சும் முறையில் நிரல்படுத்திக் கூறியுள்ள பாங்கினையும் காண்கின்றோம்.

“ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
 இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
 முன்றறி வதுவே அவற்றொடு முக்கே
 நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
 ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
 ஆற்றறி வதுவே அவற்றொடு மன்னே
 நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.”
 (பொருள்.571)

(2) இந்தியத் தாவர விஞ்ஞானி மேதை ஜே.சி. போஸ் (தி.பி.30.11.1889-23.11.1968, கி.பி. 30.11.1858-23.11.1937) அவர்கள் தாவரங்களுக்கு உயிர், உணர்ச்சி, அறிவு என்பன உள்ளன என்பதை நிருபித்துக் காட்டிப் பாராட்டும் பெற்றுக்கொண்டார். இந்த ஆய்வுக்குத் தொல்காப்பியர் குத்திரம் தான் அடிப்படையாக அமைந்ததென்பார்.

இன்னும், தாவர இனங்கள் பற்றியும், உயிர் இனங்கள் பற்றியும், அவற்றின் பரிணாம வளர்ச்சிக் கொள்கையைப் பற்றியும் உலகுக்கு அளித்த சி.ஆர். டார்வின் (தி.பி. 02.02.1840-1913, கி.பி. 02-02-1809-1882) அவர்களின் ஆய்வுக்கு முன் னோடியாய் அமைந்தவர் தொல்காப்பியரேயாவார்.

(3) இந்த உலகம் ஐம்பெரும் பூதங்களான நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையால் ஆனது என்பது அறிவியல் உண்மை. இவ்வண்மையைத் தொல்காப்பியர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து எழுநூறு (2,700) ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்,

“நிலம், தீ, நீர், வளி, விசும்போடு ஜந்தும் கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்....”

- (தொல் - பொருள் - மரபியல் - 635)

என்ற பாடல் வரிகளில் நிறுவியுள்ளமை போற்றற்குரியதாகும். இவ்வண்ணம் தொல்காப்பியர் ஒரு விண்வெளி விஞ்ஞானியாய் நிலவெளி, விண்வெளி விஞ்ஞானம் பேசுவதையும் காண்கின்றோம்.

புறநானாறு: (1) கடைச்சங்க காலத்தில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ள அறிவியல் சிந்தனைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான புறநானாற்றில்: ‘செஞ்ஞாயிற்றின் வீதியும், அஞ்ஞாயிற்றின் இயக்கமும், இயக்கத்தால் சூழப்படும் மண்டிலமும், காற்றுச் செல்லும் திசையும், ஆதாரமின்றி நிற்கும் வானமும், என்றிவற்றைத் தாமே அவ்விடஞ் சென்று அளந்து அறிந்தவரைப் போல, அவை இப்படிப்பட்டவை என உரைக்கும் அறிவுடையோரும் உள்’ என்று விண்ணியல் விஞ்ஞானம் விவரமாய்ப் பேசப்படும் இலக்கிய விந்தையைக் காண்கின்றோம்.

“செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்
அஞ்ஞா யிற்றுப் பரிப்பும்,
பரிப்புச் சூழ்ந்த மன் டிலமும்,
வளி திரிதரு திசையும்,
வறிது நிலைஇய காயமும், என்றிவை
சென்றளந்து அறிந்தார் போல, என்றும்
இனைத்து என்போரும் உளரே,...” (புறம். 30 1-7)

- உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்-

(செலவும் - வீதியும். காயம் - ஆகாயம்.)

(2) ஜம்பெரும் பூதங்களான (i) நிலனையும், (ii) வானையும், (iii) காற்றையும், (iv) நெருப்பையும், (v) நீரையும், உலகம் கொண்டுள்ளது என்று புறநானூற்றில் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்ற புலவர் சங்கப் பாடலில் பாடியுள்ளார்.

“மன் திணிந்த நிலனும்,
நிலம் ஏந்திய விசம்பும்,
விசம்பு தைவரு வளியும்,
வளித் தலைஇய தீயும்,
தீ முரணிய நீரும் ... (புறநானூறு - 02)

இதில் மன் செறிந்த நிலமும், நிலத்திலிருந்து ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து நெருப்பும், நெருப்பிலிருந்து நீரும் உண்டாயின என்ற அறிவியல் பேசப்படுவதையும் காண்கின்றோம்.

கம்பராமாயணம்: இராவணன் குபேரனிடமிருந்து புட்பக விமானத்தைக் கவர்ந்து வந்தான். இதில் எத்தனை பேரும் ஏறலாம். இவ் வண்ணம் கம்பராமாயணத் தில் வானியல் விஞ்ஞானம் பேசப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் பறக்கும் விமானக் கண்டுபிடிப்புக்கு புட்பக விமானம் ஏதுவாய் அமைந்ததென்பர்.

சுக்கரிவன் சுட்டிக் காட்டிய மராமரங்கள் ஏழினையும் இராமன் தனது சரமொன்றினால் ஒரே சமயத்தில் துளைக்கும்படி ஏவினான்.

அச் சரமானது அவ்வேழு மராமரங்களையும் துளைத்து ஊடுருவிச் சென்று மீண்டும் இராமனை வந்தடைந்தது. அன்றைய சரமொன்றின் வேலையைத் தற்பொழுது விஞ்ஞான முதிர்ச்சி பெற்ற விண்கலன்கள் செய்கின்றன. இதற்கு அடிகோல் இராமன் சரமென்றே கூறலாம்.

சிலப்பதிகாரம்: சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த ஜம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தில் ‘திங்களைப் போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்! மாமழை போற்றுதும்!’ என்று வானியல் விஞ்ஞானம் பேசப்படும் இலக்கிய நூலின் பெருநோக்கைக் காண்கின்றோம். இவைகள் யாவும் பின்னாளில் விஞ்ஞானிகளை ஆற்றுப்படுத்தி அறிவியல் சிந்தனைகளை ஊட்டி அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளாக உருவாயின.

மாணிக்கவாசகர்: தி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மணிவாசகர் சிவபுராணத்தில் ‘புல்லாய், பூடாய், புழுவாய், மரமாய், மிருகமாய், பறவையாய், பாம்பாய், கல்லாய், மனிதராய், பேயாய், கணங்களாய், அசுரராய், முனிவராய், தேவராய் இவ்வுலகில் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து சலித்து விட்டேன்’ என்று பரிணாம வளர்ச்சி விஞ்ஞானம் பேசுகின்றார். ‘வின் நிறைந்து மன் நிறைந்து மிக்காய் விளங்கு ஒளியாய், என் இறந்து எல்லை இல்லாதானே..’ (சிவபுராணம்) என்றும், ‘எங்கு எழில் என் ஞாயிறு எமக்கு’- (திரு எம்பாவை) என்றும் விண்வெளி விஞ்ஞானம் பேசுகின்றார் மணிவாசகர்.

ஒளவையார்: “அனுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக், குறுகத் தறித்த குறள்” என்று ஒளவையார் திருக்குறளைப் பாராட்டித் திருவள்ளுவ மாலையில் கூறியுள்ளார். அனு விஞ்ஞானம் பற்றி ஒளவையார் அறிந்துள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது.

திருமந்திரம்: ‘ஆராய்ந்தறியும் அறிவுக்கும் எட்டாத, அனுவுக்குள் அனுவான நுண்ணனுவானவள் பராசக்தி’ (ஆயும் அறிவுங் கடந்தனு ஆரணி - 1239) என்றும், ‘அனுவை ஆயிர மாகப் பிரித்து அனுவுக்குள் அனுவாகவுள்ள பரமானுவான ஆதிப்பிரான்’ (அனுவில் அனுவினை ஆதிப் பிரானை, அனுவில்

அனுவினை ஆயிரம் கூறிட்டு - 2008) என்றும் திருமூலர் அனுவின் தன்மை அறிந்து அதனுடன் இணைந்து விளையாடும் பாங்கினை யும் பார்க்கின்றோம்.

ஜூலீ வேர்ஸ் (Jules Verne - தி.பி. 08.02.1859-24.03.1936, கி.பி. 08.02.1828-24.03.1905): இவர் ஒரு பிரான்சு நாட்டினர்; ‘விஞ்ஞானக் கற்பனைக் கதைகளின் தந்தை’ என்று பெயர் பெற்றவர். ‘கடலின் கீழ் 60,000 மைல்கள்’ (1870), ‘பூமியின் மையம் நோக்கிய பயணம்’ (1864), ‘உலகத்தைச் சுற்றி 80 நாட்கள்’ (1873), ‘மறைவடக்கமான தீவு’ (1874), ‘பூமியிலிருந்து சந்திரனுக்கு’ (1865), ஆகிய சில நூல்கள் அவரின் இலக்கியப் படைப்புகளாகும். இவரின் இலக்கியப் படைப்புகளில் விஞ்ஞான வளர்ச்சி, விண்வெளிப் பிரயாணம், கடல் ஆதிக்கம், சந்திரனில் கால் பதித்தல் ஆகிய விஞ்ஞான அறிவியல் செறிந்து கிடக்கின்றன.

யாகசாலை: அன்றைய யாகசாலையானது இன்றைய பெளதிக விஞ்ஞானத்தின் விளைவால், புதியதொரு தோற்றுமெடுத்து நவீன முறையில் நிறுவப்பெற்ற தொழிற்சாலைகள் தோன்றியுள்ளன. ஆங்கே இயற்கையான மூலப்பொருட்கள் பண்பட்ட பொருள்களாகத் திருத்தியமைக்கப்பட்டு மக்கள் பயன்பாட்டுக்காக விணியோகம் செய்யப்படுகின்றன. அன்று யாகசாலையில் மந்திரத்தால் சில செயல்கள் நிகழ்ந்தன. இன்று தொழிற்சாலைகளில் எந்திர சக்தியால் பல பயன்படும் செயல்கள் நிகழ்கின்றன. விஞ்ஞானப் பயன்பாடு மக்கள் வாழ்வியலையும், அறிவியலையும் மேன்மைப்படுத்தி நிற்கின்றது.

உலகம்: சங்க காலத் தமிழனுக்கு அவன் வாழும் பூமிதான் அவன் கண்ட உலகம். அவன் இலக்கியம் படைக்கும் பொழுதும் அவன் சிந்தனைகள் எல்லாம் உலகத்தோடு ஒட்டியனவாய் அமைந்ததைக் காண்கின்றோம். அவன் உலகத்தை நேசித்து, அதனுடன் சேர்ந்து, இணைந்து, ஒட்டி வாழ்ந்தான்.

திருக்குறளில் ‘உலகம்’, ‘உலகு’ என்று திருவள்ளுவரும், சிலப்பதிகாரத்தில் ‘உலகு’ என்று இளங்கோவும், மணிமேகலையில்

‘உ_லகம் திரியா’ என்று சீத்தலைச் சாத்தணாரும், கம்பராமாயணத்தில் ‘உ_லகம் யாவையும்’ என்று கம்பரும், பெரியபுராணத்தில் ‘உ_லகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன்’ என்று சேக்கிழாரும், திருமுருகாற்றுப் படையில் ‘உ_லகம் உ_வப்ப’ என்று நக்கீரனும், நன்னாலில் ‘மலர்தலை உ_லகின்’ என்று பவணந்தி முனிவரும், அகவலில் ‘உ_லகத்தேரே! உ_லகத்தேரே!!’ என்று கபிலரும், புறநானுற்றில் ‘யாதும் ஊரே! யாவரும் கேளிர்!’ என்று கணியன் பூங்குன்றணாரும் விஞ்ஞான உ_லகை முன்னிறுத்திப் பாத்தொடுத்துப் பரவசமடையச் செய்துள்ளனர்.

விஞ்ஞானக் கல்வி

‘படிக்கையிலே தொல்லை இருக்கும்: படித்து முடிக்கையிலே முற்றும் மகிழ்ச்சி – முடித்தபின் தொட்டதெல்லாம் வெற்றி, துயரின்றி வாழலாம் கட்டாயம் கல்வி பயில்’ என்பது பாரதிதாசன் வாக்கு. விஞ்ஞானம் ஒரு தத்துவத்தின் கீழ் இயங்கி வந்தது. அது இன்று பல கிளைகளாகப் பிரிந்து தனித் தனித் துறைகளாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. அன்று விஞ்ஞானக் கல்வியை விஞ்ஞானக் குழுக்களே கற்பித்து வந்தன.

‘பெளதீக் சாஸ்திரங்கள் மாணாக்கர்களின் வாழ்விற்குப் பயன்படாத நிலையில் படிப்பிக்கப் படுகின்றன’ என்று காந்தி அடிகள் வேதனையடிடன் கூறினார். சிந்திக்கும் திறன்று இளைஞர்களால் சமுதாயத்தை எதிர்கொள்ள இயலவில்லை. தம் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்ளவும் திறனில்லை. கல்விக்கும் வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பற்ற நிலையே காணப்படுகிறது,

விஞ்ஞானக் கல்வி ஆங்கில மொழி மூலம் கற்பிக்கப்பட்டது. நவீன விஞ்ஞானக் கல்வியை ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் நம் சமுதாய அமைப்பு இருக்கவில்லை. அதனால் பயனுள்ள விஞ்ஞானப் பாடத் திட்டங்களும், ஆய்வக வசதிகளும், தொழில் நுட்பங்களும் கல்விக் கூடங்களை நாடவில்லை. புரியாத விஞ்ஞானத்தைப் புரியாத மொழியில் பயிலும் முறை விஞ்ஞான அறிவுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தடை போட்டது. மக்கள் அறிவு வளர்ச்சி குன்றியதால் பண்பாட்டுச்

சிதைவுகளும் ஏற்பட்டன. நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத கல்விக் கொள்கையால் கல்வியின் தரமும் குன்றியது.

விஞ்ஞானக் கல்வி, வெறும் ஏட்டுக் கல்வியாய் அமையாது பயன்பாட்டோடு கூடிய அறிவியற் கல்வியாக அமையவேண்டும். இன்று விஞ்ஞானக் கல்வி தொழில் வாய்ப்பைப் பெறக்கூடியதாய் மாற்றம் பெற்று வருகின்றது. விஞ்ஞானக் கல்வி முறையான வாழ்க்கையைத் தரும் என்று எண்ணிய இளைஞர்கள் இன்று மனமுடைந்தவர்களாய் உள்ளனர். வாழ்க்கைக்கு அறிவும் பண்பும் தேவை. கல்வியால் பெறும் அறிவும், பண்பும் வாழ்க்கைக்கு உதவ வேண்டும். இவ்வாறான கல்வி முறை அமையவேண்டும்.

விஞ்ஞானத்தின் ஆக்கமும் அழிவும்

விஞ்ஞானிகளின் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளின் முதிர்வு நிலைகள் அவர்களின் ஆய்வின் போது மனத்தில் எழும் சந்தேகங்களிலும், கேள்விகளிலும்தான் தங்கியுள்ளன. எல்லா விஞ்ஞானிகளும் தமது கண்டுபிடிப்புகள் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் நன்மையளிக்கும் என்ற பெரு நோக்குடன் ஆய்வுகளை நிகழ்த்துகின்றனர். ஆனால் எல்லாக் கண்டுபிடிப்புகளும் சமுதாயத்துக்கு ஆக்கத்தையும் அழிவையும் தருவனவாய் அமைகின்றன. ஆக்கத்தைவிட அழிவுகள் தான் கூட என்றும் கூறலாம்.

ஆல்பிரட் நோபெல் (Alfred Nobel – தி.பி.21.10.1864-10.12.1927, கி.பி. 21.10.1833 - 10.12.1896) என்னும் சவீடன் நாட்டு விஞ்ஞானி வெடிப்பொருளைக் கண்டுபிடித்தார். இதை மக்கள் அழிவு வேலைகளுக்கே பெரிதும் பயன்படுத்தினர். யுத்த காலத்தில் அணுகுண்டு, வெடிகுண்டு, ஏறிகுண்டு, துப்பாக்கிகள் போன்றவற்றின் பயன்பாட்டால் இறந்துபட்ட மக்கள் தொகையினை நாம் அறிவோம்.

இவ்வுலகில் சென்ற நானுறு ஆண்டுகளாக விஞ்ஞானம் மிக வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. இயற்கையை விஞ்ச வேண்டுமென்ற விஞ்ஞானிகளின் ஆய்வின் வேகம், மக்கள் மத்தியில் ஒரு நெருக்கடி நிலையை உருவாக்கியுள்ளது என்பது உண்மையாகும்.

விஞ்ஞானத் துறைகள் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து இயங்குவதில்லை. அவற்றுள் பலவும் தனித்து இயங்குவதால் மனித சமுதாயம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. மனிதனுக்கு மிக வேண்டப்பட்ட காற்று, தண்ணீர் என்பன மாசுபட்டதால், உயிரினங்கள் அனைத்துமே அழிவை நோக்கிய வண்ணம் உள்ளன. தற்பொழுது மாசடைதல் ஓர் உலகப் பிரச்சினையாய் அமைந்து வருகின்றது.

அறிவியல் விஞ்ஞானம் மனித வாழ்வின் வெற்றிக்கு உகந்த ஆக்கங்களை வழங்கவில்லை என்று கூறலாம். ஆனால், முடபக்திக்கு எதிராக, கொடு நோய்களுக்கு எதிராக, சுற்றாடற் பாதுகாப்பிற்காக, வளங்களைக் காப்பதற்காக, உலக அமைதிக்காக ஆகிய சமூகம் சார்ந்த போராட்டத்திற்கு விஞ்ஞானம் உதவி நிற்கின்றது.

அன்றைய தமிழனிடம் ஆட்கொல்லி நோய் தோன்றவில்லை. பின்னாளில் மக்களிடையே எழுந்த பண்பாட்டுச் சீரழிவினால் ஆட்கொல்லி நோய் தோன்றியது. தோன்றிய நோயைத் தணிக்க விஞ்ஞானம் உதவுகின்றது. ஆனால் தமிழர் தம் கோட்பாடாம் ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, ஒருத்திக்கு ஒருவன்’ என்னும் பண்பே அவர்களுக்கு என்றும் மருந்தாக அமைந்திருந்ததைக் காண்கின்றோம். ஆட்கொல்லி நோய்க்கு அகப்படாதது இல்லற வாழ்வியல் இன்பம் என்பதை பண்டைத் தமிழர் நிருபித்துக் காட்டியுள்ளனர். ஆட்கொல்லி நோய் தோன்றாதிருக்க இன்னும் விஞ்ஞானத்தால் விடைகாண முடியவில்லை.

முடிவுரை

இதுகாறும் தமிழர் வாழ்வியல், அறவியல், அறிவியல், அறம், புறம், ஒழுக்கக் கல்வி, அறிவுக் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி, கலையும் விஞ்ஞானமும், இலக்கியத்தில் விஞ்ஞானம், மரபியல், புல், பூடு, புழு, மரம், மிருகம், பறவை, பாம்பு, கல், மனிதன், பேய், கணங்கள், அசுரர், முனி, தேவர் ஆகிய பரிஞாம வளர்ச்சி, இலக்கியத்தில் ஞாயிறு, திங்கள், மாமழை, அனு விஞ்ஞானம், ஒரந்திவிலிருந்து ஆற்றிவு உயிரினங்கள், ஜம்புதங்களான நிலம், தீ, நீர், வளி, விசம்பு, யாகசாலையில் ஏழுந்த

மந்திரங்கள், தொழிற்சாலைகளில் இயங்கும் எந்திரங்கள், விஞ்ஞானக் கல்வி, விஞ்ஞானத்தின் ஆக்கமும் அழிவும் போன்ற விடயங்கள் மேலே பேசப்பட்டுள்ளன.

வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்துக்கு விஞ்ஞானப் பாடங்களும், கலை இலக்கியங்களும், மொழி அறிவும் மிக மிக வேண்டற்பாலன. கல்வி முழுமையடைய வேண்டுமெனில் அங்கு விஞ்ஞானப் பாடங்கள் அமையவேண்டும். வாழ்க்கையானது முழுமையடைவதற்கு கலை, இலக்கியங்கள் நிரம்பத் தேவைப் படுகின்றன. நவீன உலகம் சமைக்க, கலை ஆர்வமும், இலக்கிய இன்பமும், விஞ்ஞான அறிவியற் பயனும், தாய்மொழி அறிவும், அறுநெறி வாழ்க்கை முறையும் மிக மிக வேண்டற் பாலனவாகும்.

தொல்காப்பியர் காட்டும் ஆற்றிவு உயிர்கள்

ஆற்றிவுடைய சில விலங்குகளும் பறவையும் உள்ளன என்று தொல்காப்பியனார் குத்திரமமைத்துக் காட்டியுள்ளார். அவையாவன கிளி, குரங்கு, யானை என்பனவாம்.

இந்தியத் தாவரவிஞ்ஞான மேதை ஜெகதீஸ் சந்திர போஸ் (Jegadish Chandra Bose) அவர்கள் தாவரங்களுக்கு உயிர், உணர்வு, அறிவு என்பன உள்ளனவென்பதை நிருபித்துக் காட்டிப் பரிசும், பாராட்டும் பெற்றுக்கொண்டார்.

ஆனால் இதற்குப் பல நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே தொல்காப்பியனார் (தி.மு.680) தாவரத் தின் உயிர், உணர்வு, அறிவு பற்றியும், மற்ற உயிரினங்களின் அறிவு, உணர்வு, உயிர் பற்றியும் விபரமாக எடுத்துக் கூறிச் சூத்திரங்கள் அமைத்தமை காண்க.

குரியக் குடும்பத்திலுள்ள ஒன்பது கோள்களில் பூமிக் கோளில்தான் உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன; வாழவும் முடியும். மற்றைய எட்டுக் கோள்களில் உயிரினங்கள் வாழ முடியாது. பூமிக்கு இ.து ஒரு சிறப்பு. இதனால் பூமியானது ஓர் உயிர்ப் பூவுலகாய் மினிர்கின்றது. பூமியில் உயிரினங்கள் இல்லையெனில் அ.து ஒரு வறண்ட வனாந்தரமே. உயிருள்ள ஒன்றுதான் பிறக்கவும், இறக்கவும் முடியும். உயிரில்லையெனின் பிறப்பும், இறப்பும் இல்லை. மனிதன் மட்டும்தான் பிறக்கின்றான், இறக்கின்றான் என்றில்லை. ஓரறிவுள்ள புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் ஆகியவற்றிலிருந்து ஆற்றிவுள்ள மனிதன்வரை பிறப்பதும், இறப்பதும் நியதி. உயிர் தனித்து வாழாது. உடலும் தனித்து வாழாது. உயிர் நிலைத்திருப்பின் அதற்கு ஓர் உடல் வேண்டும். உடலுக்கும் ஓர் உயிர் வேண்டும். உயிருக்குச் சாவில்லை. உடலுக்கு உயிர் பிரிந்ததும் சாவுண்டு.

புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் ஆகியவற்றுக்கு உயிர் இல்லை என்று கூறுவோர் பலர் இருந்த காலமது. இவை நடமாட்டமற்று ஒரேயிடத்தில் நிலைத்திருந்த காரணத்தால் இவற்றுக்கு உயிர் இல்லையென்ற முடிவுக்கு வந்தனர் போலும். பூமியானது உருண்டை இல்லையென்றும், அது தட்டைதான் என்று கூறுபவர்களும் இன்றும் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். விஞ்ஞான அறிவு எல்லா மக்கள் மனங்களையும் போய்ச் சேரவில்லை என்பது ஓர் உண்மைச் செய்தியாகும்.

இந்நிலையில்தான் இந்தியத் தாவரவிஞ்ஞான மேதை ஜெகதீஸ் சந்திர போஸ் (Jegadish Chandra Bose, தி.பி. 30.11.1889 - 23.11.1968, கி.பி. 30.11.1858 - 23.11.1937) அவர்கள் தாவரங்களுக்கு உயிர், உணர்வு, அறிவு என்பன உள்ளனவென்பதை நிருபித்துக் காட்டிப் பரிசும், பாராட்டும் பெற்றுக்கொண்டார். இதன் பின்புதான் மக்களும் புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் போன்றவற்றுக்கும் உயிர் உண்டென்ற நிலைப்பாட்டுக்கு வந்தனர் என்று கூறலாம்.

ஆனால் இதற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே தொல்காப்பியனார் தாவரத்தின் உயிர், உணர்வு, அறிவு பற்றியும், மற்ற உயிரினங்களின் அறிவு, உணர்வு, உயிர் பற்றியும் விபரமாக

எடுத்துக் கூறிச் சூத்திரங்கள் அமைத்தமை காண்க. அதில் கீழ்க்காட்டிய சூத்திரத்தில் ஓரறிவுயிர், ஈறிவுயிர், முவறிவுயிர், நான்கறிவுயிர், ஐந்தறிவுயிர், ஆறறிவுயிர் ஆகிய ஆறு வகையான உயிரினங்களில் உலகத்து எல்லா உயிரினங்களையும் அடக்கிக் கூறப்பட்ட சிறப்பினையும் காண்கின்றோம்.

“ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
 இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
 மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு முக்கே
 நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
 ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
 ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனமே
 நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.”

(பொருள். 571)

ஓரறிவு உயிராவது உடம்பினாலே அறிவது. ஈறிவு உயிராவது உடம்பினாலும் வாயினாலும் அறிவது. முவறிவு உயிராவது உடம்பினாலும் வாயினாலும் முக்கினாலும் அறிவது. நாலறிவு உயிராவது உடம்பினாலும் வாயினாலும் முக்கினாலும் கண்ணினாலும் அறிவது. ஐந்தறிவு உயிராவது உடம்பினாலும் வாயினாலும் முக்கினாலும் கண்ணினாலும் செவியினாலும் அறிவது. ஆறறிவு உயிராவது உடம்பினாலும் வாயினாலும் முக்கினாலும் கண்ணினாலும் செவியினாலும் மனத்தினாலும் அறிவது. இவ்வகையால் உயிர்கள் ஆறு வகை ஆயின.

மேலும் தொல்காப்பியனார் ஓரறிவிலிருந்து ஆறறிவுக்குரிய உயிரினங்களின் பெயர்ப் பட்டியலையும் தனித்தனியே தந்துள்ள சூத்திரச் சிறப்பினையும் காண்போம்.

1. ஓரறிவு உயிர்கள்

“புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே
 பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.” (பொருள். 572)

2. ஈறநிவு உயிர்கள்

“நந்தும் முரஞும் ஈறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.” (பொருள். 573)

3. மூவறிவு உயிர்கள்

“சிதலும் ஏறும்பும் மூவறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.” (பொருள். 574)

4. நாலறிவு உயிர்கள்

“நண்டும் தும்பியும் நான்கறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.” (பொருள். 575)

5. ஜயறிவு உயிர்கள்

“மாவும் புள்ளும் ஜயறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.” (பொருள். 576)

6. ஆறறிவு உயிர்கள்

“மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.” (பொருள். 577)

புல், மரம், கொட்டி, தாமரை ஆகியவை ஓரறி வுடையனவென்றும், நந்தும், முரஞும், சங்கு, நந்தை, அலகு, நொள்ளை, சிப்பி, கிளிஞ்சில், ஏரல் என்பன ஈறநிவு உடையனவென்றும் சிதலும், ஏறும்பும், அட்டை முதலியனவும் மூவறிவினை உடையனவென்றும் நண்டு, தும்பி, ஞிமியு, சுரும்பு போன்றவை நான்கு அறிவினை உடையனவென்றும் நாற்கால் விலங்குகள், பறவைகள், பாம்பு, மீன், முதலை, ஆமை என்பன ஜவகை அறிவினை உடையனவென்றும் மக்கள், தேவர், அசுரர், இயக்கர், முதலாயினார் ஆறறிவு உயிர்களென்றும் கூறி உலக உயிரனத்தையும் ஆழு வகையில் அடக்கிக்காண்பித்தவர் தொல்காப்பியர்.

இவற்றை ஊன்றிக் கவனித்தால், தொல்காப்பியர் காலத் தில் தாவரவியல், உடற்கூற்றியல், பறவையியல், விலங்கியல் போன்ற விஞ்ஞானத் துறைகள் மேம்பட்டிருந்தமை புலனாகும்..

மாணிக்கவாசகர் தாம் இயற்றிய சிவபுராணத்தில் புல்லாய், பூடாய், புழுவாய், மரமாய், மிருகமாய், பறவையாய், பாம்பாய், கல்லாய், மனிதராய், பேயாய், கணங்களாய், அசுரராய், முனிவராய், தேவராய் இவ்வுலகில் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் என்று கூறுகின்றார்.

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்மிருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய் வல் அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான் மெய்யேங் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்.”

மேலும் அவர் ‘பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க’ என்றும், ‘மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன ணடிபோற்றி’ என்றும் கூறிப் பிறப்பற்ற நிலையை நாடிச் செல்கின்றார்.

இன்னும் ‘வீணே பிறந்திறந்து வேசற்றேன்.’ என்று தான் பிறந்து, இறந்து சோர்வடைகின்ற நிலையினைக் குறிப்பிடுகின்றார் தாயுமானவர். மேலும் அவர் எத்தனை பிறப்போ, எத்தனை இறப்போ எளியேனுக்கு என்று தான் எடுத்த பல பிறவிகளை நினைந்து கசிந்து மனமுருகி இப் பாடலை வடித்துள்ளார்.

“எத்தனை பிறப்போ எத்தனை இறப்போ எனியனேற் கிதுவரை அமைத்த தத்தனை யெல்லாம் அறிந்தநீ அறிவை அறிவிலி அறிகிலேன் அந்தோ..”

இனித்தான் நாம் தலையங்கச் செய்திக்குள் நுழையவுள்ளோம். ஆற்றிவுடைய விலங்குகளும் பறவையும் ஒருசில உள்ளன என்று

தொல்காப்பியனார் குத்திரமமைத்து ‘ஆற்றிவு, ஒரு முடிவு’ என்ற பகுதியில் காட்டியுள்ளார். அவையாவன கிளி, குரங்கு, யானை என்பனவாம். இவையும் ஆற்றிவு கொண்டவையாகக் கணிக்கப்படும் என்றும் கூறுகின்றார்.

“ஒருசார் விலங்கும் உளவென மொழிப.”

(பொருள். 578)

அக்காலத்தில் கிளி, குரங்கு, யானை போன்றவற்றின் அறிவுத் திறன் மிகுந்திருந்த காரணத்தால் அவையும் ஆற்றிவு உயிர்களாகக் கருதப்படலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்போலும். இன்னும் கிளி, மைனா ஆகிய பறவைகளை மக்கள் கூடுகளில் அடைத்து வைத்து அவைகளுக்குப் பேச்கப் பயிற்சி அளித்து வருவதை நாம் அவதானித்து வந்துள்ளோம். இப்பறவைகள் வீட்டில் உள்ளவர்களை ‘ஜயா’, ‘அம்மா’ என்றும், யாராவது வீட்டுக்கு வந்தால் அவர்களுக்கு ‘காலை வந்தனம்’, ‘வணக்கம்’ கூறுவதையும், இவை ஆங்கிலத்திலும் பேசுவதையும் நாம் அவதானித்தும் உள்ளோம்.

மேலும் குரங்கு, யானை போன்ற மிருகங்களை மனிதக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடக்கி வைத்து, அவற்றுக்கு நற்செயல்களைப் பழக்கி, அதனால் நன்மை அடையும் மக்களையும் நாம் காண்கின்றோம். மனிதனால் முடியாத செயல்களை யானை ஒரு சொற்ப நேரத்தில் செய்து முடிப்பதையும் நாம் கண்டு மகிழ்கின்றோம். இன்னும் மிருகக்காட்சிச் சாலைகளில் பயிற்றப்பட்ட யானைகள் ஒற்றைக் காலில் நிற்பதும், வீணை வாசிப்பதும், பாகனைத் தூக்கி மேலே வைத்திருப்பதும், நாலு ஜந்து யானைகள் சேர்ந்து வட்டமாக ஓடுவதும், சிறிய ஆசனத்தில் குந்தி இருப்பதும், சபையோருக்கு நன்றி கூறிச் செல்வதும் ஆகிய செயல்களைச் செய்து காட்டுவதையும் இன்றும் காண்கின்றோம். இதை ‘யானை நடனம்’ என்று கூறுவர்.

முடிவில், தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலவியிருந்த சமூக அமைப்புகள், ஒழுக்க விழுமியங்கள், தனிமனிதப் பண்புகள், ஆடை அணிகலன்கள், மக்களிடையே வழக்கிலிருந்த கற்பொழுக்கம், களவொழுக்கம், கைக்கிளை, பெருந்திணை, அக்காலத்தில் காணப்பட்ட

சாதிய வழமைகள், பரத்தைமை, கரணம், திருமணங்கள் போன்ற செய்திகளைத் தம் பிற்சந்ததியினருக்கு விட்டுச் சென்ற பெருமை தொல்காப்பியனாரின் பரந்த நோக்கை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

எனவே நாம் மேலும் தொல்காப்பியத்தை ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்தால் அதிலடங்கிய வேறுபல பொக்கிசங்களும் வெளிவந்து மக்களுக்கு மேன்மேலும் அறிவுட்டும் என நான் திடமாக நம்புகிறேன்.

★ ★ ★

பண்டைத் தமிழரின் திருமணங்கள்

உலகிலுள்ள உயிரினங்கள் அத்தனையும் அன்பு, பரிவு, பாசம் காட்டுவதால் ஆண், பெண் பாலாரிடம் காதல் எழுந்து, அவர்கள் இரண்டறக் கலந்து, தம் இன விருத்தியை நிலைநாட்டிப் பூமித்தாய்க்குப் பெரும் பங்காற்றி வருகின்றன. மனித இனத்தைத் தவிர்ந்த, மற்றைய உயிரினங்கள் யாவும் திருமணம் என்று வெளிப்படையாக நடாத்தா விட்டாலும், அவையும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஒரு மணம் புரிகின்றன.

திருமணங்கள் நாட்டுக்கு நாடு - காலத்திற்குக் காலம் வேறுபட்டிருக்கின்றன. திருமணங்கள் அனைத்திலும் சிறந்தது காதல் திருமணமேயாகும். காதல் திருமணத்தில்தான் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்-சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றது.

எண் வகை மணங்கள்

தமிழரின் காதல் திருமணங்கள் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே இருந்து வந்துள்ளன. வயது வந்த ஆணும், பெண்ணும் தம்முள் நட்புக் கொண்டு ஒழுகிய காதலை ‘களவு’ என்று அழைத்தனர். களவொழுக்கம் பற்றித் தொல்காப்பியர் குத்திரம் அமைத்துள்ளார். அதில், மறையோரால் வரையறை செய்யப்பட்ட எண் வகை மணங்கள் பற்றிக் கூறியுள்ளார்-

“இன்பழும் பொருளும் அறஞும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஜந்தினை மருங்கின்
காமக் கூட்டங் கானும் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழத் துணைமையோர் இயல்பே.”
(பொருள். 89)

என்வகை மணங்களாவன: (1) அசுரம், (2) இராக்கதம், (3) பைசாசம், (4) காந்திருவம், (5) பிரமம், (6) பிரசா பத்தியம், (7) ஆரிடம், (8) தெய்வம் ஆகியனவாம். இவற்றுள் முதல் மூன்றான அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் ஆகியவை கைக்கிளையைச் சாரும் ('முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே' - பொருள். 102) என்றும், கடைசி நான்கான பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் ஆகியவை பெருந்தினையைச் சாரும் ('பின்னர் நான்கும் பெருந்தினை பெறுமே' - பொருள். 103) என்றும் சூத்திரம் அமைத்தவர் தொல்காப்பியர். ஏன்வகை மணத்துள் எஞ்சிய ‘காந்திருவம்’ - குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஜந்தினைக்குரியதாகும். இவ்வண்ணம் தொல் காப் பியர் காலத் துக் குமுன் எழுந்த எண் வகை மணத்தையும், கைக்கிளை, குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்தினை ஆகிய ஏழு தினைகளுக்கும் வகுக்கப்பட்டமை காண்க.

கரணம்

ஆனும் பெண்ணும் கூடி வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு, முதல் நிலையாய் இருந்த நிகழ்ச்சியைத்/ தமிழர் திருமணம் என்று அழைத்தனர். கரணம் என்பது சடங்கொடு கூடிய மணநிகழ்வாகும். ‘பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர், ஜயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப’ - (பொருள். 143) என்கின்றது தொல்காப்பியம். தலைவன் தலைவியரிடையே பொய்யும், வழுவும் தோன்றிய பின்னர் ஆன்றோரும், சான்றோரும் சடங்கு முறைகளை வகுத்து, வரையறைகளை அமைத்தனர். ‘பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்’ என வரும் கூற்றால், பொய்யும் வழுவும் தோன்றாக் காலமொன்று இருந்தமை

புலனாகின்றது. அக்காலம் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்ட தென்பதும் தெளிவாகின்றது. இற்றைவரை இக் கரணம் நம் மத்தியில் நிலவி வருவது ஒரு சிறப்பாகும்.

தலைவி பெற்றோரை விட்டுத் தலைவனுடன் ஒன்று சேர்ந்து தனிவழி போகுமிடத்தும், கொடுப்பதற்குத் தலைவியின் தமர் இல்லாதவிடத்தும், சடங்குமுறையோடு கூடிய மணம் நடைபெறுதலும் உண்டாம்.

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே,
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான.’ (பொருள். 141)

வதுவை மணம்

கடைச் சங்ககாலத்தில் எழுந்த எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான அகநானாந்றில் பின்வரும் இரு பாடல்களில் தமிழரின் பண்டைய திருமணமரபு பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

“உமுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்கனி மிதவை
பெருஞ் சோற்று அமலை நிற்ப, நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞேமிரி,
மனவிளக் குறுத்து, மாலை தொடரிக்,
கணைஇருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்,

கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேழில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென,
உச்சிக் குடத்தர், புத்தகன் மண்டையர்,
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்,

புதல்வற் பயந்த திதலை! அவ் வயிற்று
வால்திழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்,
'கற்பினின் வழாஅ, நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக' – என
நீரொடு சொரிந்த சர்இதழ் அலரி

பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக,
கல்லென் சும்மையர், ஞாரேரெனப் புகுதந்து,
'பேர்இற் கிழுத்தி ஆக' எனத் தமர்தர,
ஓர்இற் சூடிய உடன்புணர் கங்குல்,"

(அகநானுாறு 86)

"மைப்புஅறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்,
புள்ளுப் புணர்ந்து இனிய ஆகத் தெள்ளுளி
அம்கண் இருவிசும்பு விளங்கத், திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்,

கடிநகர் புனைந்து, கடவுட் பேணிப்,
படுமண முழவொடு பருஉப்பணை இமிழு,
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்,
பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய,
மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை,"

(அகநானுாறு 136)

உழுத்தம் பருப்புச் சேர்த்துச் சமைத்த பொங்கலைக் கூடியிருந்தோர் சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இன்னொரு பந்தியில் நெய்யில் கனிந்த இறைச்சியோடு கலந்த வெண்சோற்றை உண்டுகொண்டிருந்தனர். பெண் வீட்டார் பந்தலிட்டு, தரையில் வெண்மணல் பரப்பி, மனை விளக்கேற்றி, எங்கும் பூமாலை தொடுத்து, சுபவேளை வந்ததும், மகனைப் பெற்ற, தேமல் படர்ந்த வயிற்றினை யுடைய, புத்தாடையணிந்த மகளிர் நால்வர் கூடி நின்று 'கற்பில் வழுவாது, நல்லவை உதவி, உன்னை மனைவியாகப் பெற்ற கணவனைக் காக்கும் துணைவியாயாக!' எனக் கூறி வாழ்த்தி, பூக்களையும், நெல்லையும் நீருடன் கலந்து அவள் தலையில் தூவி, அவள் கரிய கூந்தலில் அவை தங்கி நிற்ப, அவளை மங்கல நீராட்டி வதுவை மணமும் நிகழ்ந்து முடிந்தது. அதன் பின்னர், தலைவியின் தமர் (பெற்றோரும், உற்றோரும்) விரைந்து வந்து 'பெரிய இல்லக்

கிமத்தி ஆவாய்’ என்று கூறித் தலைவியைத் தலைவனிடம் கொடுத்தனர். இது கடைச் சங்ககால முறை.

இராக்கதம்

(i) மகாபாரதம்

காசி நாட்டு வேந்தன் தன் கன்னியர் அம்பை, அம்பிகை, அம்பாலிகை ஆகிய மூவருக்கும் சுயம்வரம் செய்வதை அறிவித்தான். சுயம்வர மண்டபத்தில் காசி நாட்டு வேந்தனும், அவனது மூன்று இளவரசிகளும், பல நாட்டு மன்னர்களும் கூடியிருந்தனர். இதை அறிந்த பீஷ்மர் அங்கு தோன்றி:

“அரசர்களே! மணங்களில் எட்டு வகை உண்டு. அந்த எட்டு வகையில் பெண்ணைப் பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து சென்று திருமணம் செய்யும் ‘இராக்கதம்’ என்பதே சிறந்தது எனத் தர்ம சாத்திரம் கூறுகின்றது. அந்த எட்டாவது வகையைப் பின்பற்றி இம் மூன்று மகளிரையும் பலவந்தமாக நான் அழைத்துச் செல்லப்போகிறேன். அரசர்களே! உங்களுக்கு ஆற்றல் இருக்குமானால் இதனைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள், பார்க்கலாம்.”

- என்று அதிகாரத் தொனியில் கூறிவிட்டு, தன்னை எதிர்த்த அரசர்களை வென்று, அம் மகளிர் மூவரையும் அழைத்துச் சென்றார். இது வீரச் செயல் திருமணமாகும்.

(ii) கலிங்கத்துப் பரணி

முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய (தி.பி.1101-1149, கி.பி.1070-1118) அவைக்களப் புலவராகவும் கவிவேந்தராகவும் திகழ்ந்தவர் சயங்கொண்டார் ஆவார். முதற் குலோத்துங்க சோழனின் புகழையும், அவனது தலைமைப் படைத்தலைவனான கருணாகரத் தொண்டைமானின் சிறப்பையும், கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் நூலில் சயங்கொண்டார் பாடியுள்ளார்.

பரணியில் குலோத்துங்க மன்னன் போர்க்களம் இறங்கினான். பகையரசர் படைகள் அஞ்சிப் பின்வாங்கி ஓடின. இப்படித் தோற்றோடிய பகையரசர்களின் வெற்றி மகளைக் குலோத்துங்க மன்னன் கடிமணம் புரிந்து கொண்டான். இதைக் கண்ணுற்ற தோற்றோடிய அரசர்கள் தங்களுடைய குதிரைகள், ஆண் யானைகள், பொருட்குவியல்கள் ஆகியவற்றைக் குலோத்துங்க மன்னனுக்குச் சீதனப் பொருட்களாகக் கொடுத்தனர்- இது என்வகை மணங்களில் ஒன்றான ‘இராக்கதம்’ என்பதைச் சார்ந்தது.

“சரி களம்தொறும் தங்கள் சயமகள் தன்னை மன் அபயன் கைப் பிடித்தலும் பரிகளும் களிறும் தனராசியும் பாரிபோகம் கொடுத்தனர், பார்த்திபர்.” – (256)

(பாரி போகம் - சீதனப் பொருள்)

சிலப்பதிகாரம்

இனி, தி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சிலப்பதிகாரத்தில் திருமணம் பற்றி எவ்வாறு பேசப்படுகின்றது என்பதையும் காண்போம். யானைமீது மகளிரை அமரச் செய்து புகார் நகரெங்கும் திருமணச் செய்தியை அறிவித்து, திருமண மண்டபத்தில் முரச முழங்கி, மத்தளம் கொட்டி, சங்குகள் மங்கல ஒசை எழுப்பி, நல்ல வேளையில், வான்த்து அருந்ததி போன்ற கற்புடைய கண்ணகியை மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட, கோவலன் மணம் புரிந்து, இருவரும் தீவெலம் வந்த காட்சியை இளங்கோவடிகள் மூலம் காண்கின்றோம். இங்குதான் பார்ப்பான் திருமண வைபவத்தில் முதன்முதலாகப் புகுந்த முறை கண்டார்.

“மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத் தீவெலம் செய்வது காண்பார் கண் நோன்பு என்னை!”

(மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் 1-52-53)

புலிப்பல் கோத்த தாலி

பண்டைத் தமிழகத்தில் குறிஞ்சி நிலத்து இளைஞர்கள் சீறிப் பாயும் புலியுடன் பொருதி அதனைக் கொன்று, தமது வீரச் செயலை நிருபித்துத் தாம் விரும்பிக் காதலித்த பெண்ணை மணந்து கொண்டனர். புலியைக் கொன்ற இளைஞர், தமது வீரத்திற்கு அடையாளமாகத் தாம் கொன்ற புலியின் பற்களை மங்கல நாணிற் கோத்து மணமகளின் கழுத்தில் அணிவர்.

இவ்வழக்கமே நாளைடைவில் தாலி அணியும் வழக்கமாக வளர்ந்து ‘தாலி பெண்ணுக்கு வேலி’ என்ற தாரக மந்திரமாக அமைந்தது போலும்.

சிலம்பு கழி நோன்பு

தமிழர்கள் மணமாகாத தம் பெண்களுக்குக் காலில் சிலம்பை அணிவித்து, ‘அவர்கள் மணம் ஆகாதவர்கள்; அவர்களை மணக்க விரும்புவோர் முன்வரலாம்’ என்பதை அறிவித்து, அவர்கள் மணம் புரிந்து கொள்ளும் பொழுது அச் சிலம்பினைக் கழற்றி விடுவா. ‘சிலம்பு காலில் இல்லாதவிடத்து, அவர்கள் மணம் பெற்ற மகளிராயினர், இனி வேறு ஆடவர் அவர்களை மன விருப்புடன் பார்க்கலாகாது’ என்ற மன விருப்புடன் வாழ்ந்து வந்தனர். மணநாளுக்கு முன்னாள் நிகழும் இச் சடங்கு முறையை ‘சிலம்பு கழி நோன்பு’ என்று கூறுவார்.

சுயம்வரம்

அருச்சனன் வில்லை எடுத்து, வளைத்து, நாண் ஏற்றி, அம்பு தொடுத்துச் சுழலும் மீன் வடிவ இலக்கை வீழ்த்தி, திரெளபதையை மணந்து கொண்டான். இதே வண்ணம், இராமரும் சிவதனு வில்லை எடுத்து, வளைத்து, நாண் ஏற்றி, அம்பு தொடுத்துச் சீதையை மணம் புரிந்து கொண்டார்.

பனை ஓலைத் தாலி

பழங்காலத் தில் திருமண நாளில் ஊரின் பெரியவர் முன்னிலையில், அவர் ஒரு பனை ஓலையில் மணமக்கள் இருவரின் பெயரையும் எழுதி வாழ்த்தி, அந்தப் பனை ஓலையைக் கயிற்றில் முடிந்து அதுவே திருமணம் ஆனதற்கு ஆதாரமாகவும், எழுத்தாணியால் எழுதப்பட்ட அந்த வாழ் த் தோலையே, அம் மணமக்களின் திருமணத்துக்குச் சாட்சியாகவும் விளங்க திருமணங்கள் நடைபெற்று வந்தன. பனை ஓலைக்குத் ‘தாலபத்திரம்’ என்று பெயர். எனவேதான் மங்கல நாணுக்குத் ‘தாலி’ என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல பனை ஓலைக்குப் பதிலாக மஞ்சள் அல்லது பொன்னால் செய்த அணிகலன்கள் தாலியாக வழக்கில் வந்தன.

‘இருத்திக்கு ஒருவன்: ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’ என்பது தமிழர் மத்தியில் ஒரு தாரக மந்திரம். இது நல்வாழ்வுக்கு நன்று. இன்னும் திருமணம் தொடர்பில், பன்மனை மணம் (ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவியர்), பல கணவருடைமை (ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கணவர்), சம்மதத்துடன் பெண்ணைக் கடத்தி மணம் புரிதல், வன்முறை மணம், ஓரினப்பால் திருமணம், பதிவுத் திருமணம், வலுக்கட்டாயத் திருமணம் போன்றனவும் நிகழ்கின்றன. நம் பண்டைத் தமிழர் மேற்காடிய பல திருமணங்களையும், பல சடங்கு முறைகளையும் ஏற்படுத்தி அவற்றோடுணர்ந்த வாழ்க்கையை அமைத்துச் சீரும், சிறப்புடன் வாழ்ந்து காட்டி, அவர்தம் எச்சங்களை நம்மவர்க்கும் விட்டுச் சென்றுள்ளனர். இவை எம்முடன் இணைந்து நின்று எம் வாழ்க்கை முறைகளைச் சீராக்கி, வாழ்வியலை மேம்படுத்தி, மக்கள் இல்லறத்தைச் சிறப்பாக்கி, நாட்டைச் செழிப்படையச் செய்யும் என்ற பேரெண்ணத்தில் திளைத்திருப்போம்!

குறுந்தொகையில் இரு இலக்கியக் காட்சிகள்

சங்க இலக்கியத்தைப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என இரு பிரிவுகளாக வகுத்துப் பொருள் விரித்துள்ளனர். இவற்றைப் பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் என்றும் வழங்குவர். சங்கப் பாடல்களைப் பல ஊனினர், பல நாட்டினர், பல சமயத்தவர், பல தொழிலினர், அந்தணர், அரசர், வணிகர், குத்திரர், பெண்பாற்புலவர், பல பொருள் பற்றிப் பல்வேறு காலங்களில் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பே பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் ஆகும்.

எட்டுத் தொகை நூல் களாவன: (1) நற்றினை, (2) குறுந்தொகை, (3) ஐங்குறுநாறு, (4) பதிற்றுப்பத்து, (5) பரிபாடல், (6) கலித்தொகை, (7) அகநானாறு, (8) புறநானாறு என்பனவாம். இவ்வகையான எட்டு நூல்களையும் ஒருங்கே அமைத்து ஒரு பழம் பாவில் வடித்துள்ள பாங்கினையும் காண்போம்.

‘நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநாறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியே அகம்புறம் என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.’

நறுமணம் வீசும் 401 பாடல்களைக்கொண்ட குறுந்தொகை நால் இப்பாடலில் இரண்டாம் இடத்தில் அமைவது அதன் சிறப்பாகும். கடைச் சங்க காலத்தில் எழுந்த குறுந்தொகைப் பாடல்களின் இலக்கிய வளத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு இந்நாலைக் கற்று, ஆராய்ந்து, பட்டம் பெற் நோர் பலராவர். அவருள் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார், பேராசிரியர் சி. பாலசுப்பிரமணியம், பேராசிரியர் தி.வீலாவதி, டாக்டர் கா. காளிமுத்து, பேராசிரியர் தெ. ஞானசுந்தரம், டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், தனிநாயக அடிகளார் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இனி, குறுந்தொகைப் பாடல்களிலிருந்து தேடியெடுத்த இரு இலக்கிய உணர்வுகொண்ட காட்சிகள் விரிந்து, பரந்து, நம்முன் அரும் பெரும் காட்சி தந்து நிற்கும் அழகினையும் சிறப்பினையும் ஈண்டுக் காண்போம்.

காட்சி ஒன்று

தலைவியாய் நிற்பவள் குடும்பத்துக்கு ஒரே ஒரு பெண். செல்லப் பிள்ளையும்கூட. இவளுக்கேற்ற ஒரு தலைவனுக்கும் இத் தலைவிக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது. இவர்கள் இருவரும் தனிக் குடித்தனம் நடாத்தச் சென்றுவிட்டனர். சில நாட்களின்பின் தலைவியின் செவிலித் தாய் தலைவியைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தாள். ஆங்கே....தலைவி புளிக் குழம்பு சமைத்து, கணவனுக்கிட்டு, அவன் இனிது என்று அவளைப் பாராட்டவே அகத்தே நிறைந்த மகிழ்ச்சி, புறத்தே இருவருக்கும் புன்முறையை முகத்தில் பூத்து விளங்கியது. இதைக் கண்ணுற்ற செவிலித்தாய் கடுநடையாய்ச் சென்று நற்றாய்க்கு உரைக்கும் காட்சி இது.

‘முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவறு கலிங்கம் கழாஅ துமிக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்,
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே.’

இப்பாவின் பொருள்: முற்றிய தயிரைப் பிசைந்த அழகிய சிவந்த காந்தள் போன்ற கைவிரலைக் கழுவாது தன் பட்டாடையிலே கையைத் துடைத்துக் கொண்டு, தன் அழகிய கண்களில் தாளிதப் புகை படிந்து கண்பனித்த நிலையிலும், தான் துழாவிக் காய்ச்சிய புளிக்குழம்பைக் கணவன் இனிதென உண்டலால், இயல்பாகவே ஒளிபொருந்திய முக்கத்தையுடைய அத் தலைவியின் முகம் அடக்கமாய் மலர்கின்றது.

‘முளிதயிர்’ என்பதைத் தொடக்கத்தில் வைத்ததால் இல்லச் சிறப்பினையும் செல்வ நிலையையும் காண்கின்றோம். ‘காந்தள் மெல்விரல்’ என்பதால் தலைவியின் பேரழகினை அறிகின்றோம். முற்றிய தயிரைத் தீம்புளிப் பாகர் செய்யக் காந்தள் மெல்விரல் என்று கூடப் பார்க்காது, அவள் அதைப் பிசைந்தே ஆகவேண்டும். ‘கழுவறு கலிங்கம் கழாஅது மலூக்’ என்ற தொடர் விரைவாலும், கடமையே சிந்தனையாலும் தன் பட்டாடையிலே கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டும், அந்த ஆடையை மாற்றிக் கொள்ளவும் நேரமின்றிச் செயல்படுகிறாள் என்பதும் புலனாகின்றது. தன் பட்டாடை பெரியது என்று அந்த நேரம் அவருக்குத் தெரிய நியாயமில்லை. ஏனெனில் அவள் மனத்தில் தலைவன் நிறைந்து நிற்கின்றான். ‘குவளை உண்கண்’ என்பது அவளின் கண்களின் அழகினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அப்படியான கண்களில் ‘தாளிதக் குய்ப்புகை’ படிந்து கண்பனித்து அவள் நிற்கும் காட்சியானது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். அவள் புளிக்குழம்பு ஆக்குவதும் இதுவே முதல் முறை என்பதையும் காட்டுகின்றது.

எனவே, சமைத்த கையோடு ஆடை மாற்றாது வந்து நிற்கிறாள். அவள் சமையல் செய்ததும் உணவைப் படைக்கின்றாள். அவள் ஆர அமர நின்று, பின் சற்று ஓய்வு எடுத்து, உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்து உணவு படைத்தாளில்லை. அதே உடையோடும், அதே நிலையோடும் வந்ததைத்தான் காட்டுகின்றது. அழுக்குப்பட்ட பட்டாடையைக் கழற்றி உடுக்காத நிலையில் வந்து நிற்கின்றாள். கண்கள் குய்ப்புகை கமழுத் தாளிதம் செய்த கையோடு வந்து நிற்கும் காட்சி அது. சமைத்த சமையல் ஆறிப் போகுமே என்பதும் அவள் மனத்தில் ஊறியிருக்கலாம்.

அடுத்த தொடர் ‘தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்’ என்று வருகின்றது. ஆகா! இதைச் செய்யவா இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம் அவனுக்கு என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. ‘தான் தன் கைப்படச் சமைக்க வேண்டும். அவன் அதை இனிதென உண்டு மகிழ் வேண்டும்’ என்பதுதான் ஒரு குடும்பத் தலைவியின் தாரக மந்திரம். ‘தான் துழந்து அட்ட’ என்பதால் எப்படியும் நன்கு சமைக்க வேண்டுமென்ற முயற்சி தெரிகின்றது. ஏனோ தானோ என்று சமைத்துப் பரிமாற அவள் விரும்பவில்லை. தனக்குச் சமையல் பழக்கமில்லை என்றாலும் மனம் கோணாது மிக அவதானத்துடன் சமைக்கின்றாள் என்பதும் புலனாகின்றது. ‘தீம்புளிப் பாகர்’ என்பது இனிய புளிக்குழம்பு தலைவனுக்கு அப்புளிக்குழம்புதான் பிடிக்கும் என்பதை அவள் முன்பே அறிந்திருந்தாள். ‘தீம்புளி’ என்பது இனிமையான புளிக்கறியாகும்.

தலைவனும் தலைவியும் புதுத் தம்பதிகள். ஒருவரை ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்காதவர். தன் அன்புக்கிணிய ஆசை மனைவி சமைத்த சமையலைத் தலைவன் ‘இனிது’ எனக்கூறிக் கொண்டே உண்ணு கிறானாம். ‘ஏனது சுவைப்பினும் நீ கைதொட்டது வானோர் அமிர்தம் புரக்குமால்’ என்பதற்கிணங்க, தலைவன் ‘இனிது’ என்று வாய்விட்டுச் சொல்லித் தலைவியை மகிழ் வைக்கின்றான். அவன் இவ்வாறு சொல்லித்தான் ஆகவேண்டிய நிலையில் உள்ளான். ‘கணவன் உண்டலின்’ என்னுமிடத்து குடும்ப உறவு வலியுறுத்தப்படுவதைக் காண்கின்றோம். அன்று கணவன் உண்டபின்தான் மனைவியானவள் உண்பது வழக்கம். இவ்வாறு தலைவன் உண்ணுவதைப் பார்த்து ‘உண்ணுதல் முகன் நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று’ என்றவாறு தலைவியின் முகம் மலர் கிறது. தலைவி இயல் பாகவே ஒளியுடைய முகத்தினையுடையவள். அத் தலைவியின் முகம், அன்றலர்ந்த தாமரை மலர்போல்/மலர்ந்து காட்சி தருகின்றது.

இத் தலைவன் தலைவியரிடையே நிறைந்துள்ள மனஉறவை, ஈடுபாட்டை, ஒருவர் குறையை ஒருவர் தாங்கி, இருவரும் மனநிறைவோடு பிரியா நற்குடும்பமாக வாழ்ந்து, இருவரும் இல்லறம் போற்றுவர் என்ற உண்மையை இக் காட்சி தருகின்றது.

பேராசிரியர் மு.வரதராசனார். கூறுவதுபோல், “பாட்டுக்கு உயிர் உணர்ச்சி; உடல் கற்பனை; உடை ஒலிநயம். குறுந் தொகைப் பாட்டுக்களின் உடை எளியதாக உள்ளது; உடல் அழகுற அமைந்துள்ளது; உயிர் போற்றுத்தக்கதாக உள்ளது. உயிரின் வாழ்வுக்காக உடலும், உடலின் காப்புக்காக உடையும் அமைந்த அமைப்பை இவற்றில் காணலாம்.” – (குறுந்தொகைச் செல்வம், ப. 4.)

காட்சி இரண்டு

இக் காட்சிக்குக் குறுந்தொகையில் வரும் ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை..’ என்ற இரண்டாவது பாடலைத் தெரிவு செய்துள்ளோம். இப்பாடலும் பலராலும் எடுத்தாளப்பட்ட சிறப்பினை உடையது. இதை எழுதியவர் ‘இறையனார்’ ஆவார். இறையனாரைத் தெய்வப் பெயராகக் கருதுவோரும் உளர். ‘பேரெயின் முறைவார்’, ‘குறியிறையார்’, ‘களவியல் இறையனார்’ என வரும் தெய்வப் பெயர்களைப் போலப் புலவருக்கமைந்த தெய்வப் பெயரென்றே கருதப்பட வேண்டும். இறையனாரின் கற்பனைத் திறன் கொண்ட பாடலைப் பார்ப்போம்.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழிஇய நட்பின் மயிலியல்
செறியியிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியுவும் உளவோ நீயறியும் பூவே.” (இறையனார் - 02)

இப்பாலின் பொருள்: பூந்தாதை ஆராயும் வாழ்க்கையினையும், அழகிய சிறையினையும் கொண்ட தும்பியே! நீ என்னிடம் வைத்த விருப்பத்தால் கூறாது, உண்மையாய்க் கண்டதையே சொல். நெருங்குதல் பொருந்திய நட்பினையும், மயிலின் சாயலினையும், நெருங்கிய பல்லினையுமுடைய அரிவை கூந்தலின் மணமுடையனவும் உளவோ? நீ அறியும் பூக்களில் - கண்டது மொழிவாயாக!

இயற்கைப் புணர்ச்சி இறுதிக்கண் தலைவன் தலைவியை நலம் பாராட்டியது. பொதுவாகத் தலைவியின் கூந்தல் நறுமணம்

உடையதென்று பலரும் புகழ்ந்து பாடுவது மரபு. குறுந்தொகையில் ‘நறுமென் கூந்தல்’, ‘நாறிருங் கூந்தல்’, ‘நறுங்கதுப்பு’, ‘கூந்தல் ஆம்பல்’, ‘தேம்பாய் கூந்தல்’, ‘கொடிக் கூந்தலள்’ என்றும், தொல்காப்பியத்தில் ‘கூழை விரித்தல்’ என்றும், திருக்குறளில் ‘கனங்குழை மாதர்கொல்’ என்றும், கம்பராமாயணத்தில் ‘குராவரும் குழலி’ என்றும், நளவெண்பாவில் ‘கருங்குழலார்’, ‘மொய் குழலாள்’ என்றும், கலித்தொகையில் ‘இருள்உறழ் இருங்கூந்தல்’ என்றும் இலக்கியங்களில் பதியப்பட்டு, மாதர்கூந்தல் பெருமை பேசப்பட்டுள்ள பாங்கினையும் காண்கின்றோம்.

மேலும், இப்பாடலில் இறையனார் ஓர் எதிர்க் கருத்துத் தோற்றுவிக்கவல்ல வினாவாக எழுப்பியுள்ளார். அது இயற்கையான மணமேயன்றிப் பூச்சுகுடுவதாலோ, சாந்து பூசுவதாலோ வந்ததன்று என அழுத்தம் பெற வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எனவேதான் இயற்கையாகவே மகளிர் கூந்தலுக்கு மணமுண்டென்று ஒரு சாராரும், மலர் குழிச் சாந்து பூசுவதால் ஏற்படும் செயற்கைமணமே என்று கூறுவோர் மறு சாராருமாய் அன்று பெரும்வாதம் எழுந்திருக்கவேண்டும் என்பது தெரிகின்றது.

இப்பாடலை முன்னிலைப் படுத்திப் பின்னாளில் கதைகள், புராணங்கள், திரைப் படங்கள் எழுந்தன. இறையனாரும் அவரைச் சார்ந்தோரும் மாதர் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமுண்டெனவும், நக்கீரும் அவரைச் சார்ந்தோரும் இயற்கை மணம் இல்லையெனவும் விவாதித்து நாட்டில் பெரும் பரப்பரப்பை உண்டுபண்ணினர். இதனால் பாடலும் பெரும்புகழ் பெற்று உயிர்ப் பாடலாயிற்று. சங்கம் என்ற ஓர் அமைப்பு இருந்தமை இக்கதையால் மேலும் உறுதிப்படுகிறது. புலவர்கள் கூடி விவாதித்ததையும், ஒரு தலைமைப் புலவன் இருந்ததையும், பாண்டிய மன்னன் தலைமையில் சங்க அமர்வுகள் நடந்ததையும் காண்கின்றோம். “நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கம் ஏறி, நற்கனகக் கிழி தருமிக்கு அருளினோன் காண்” என (திருப்புத்தூர்த் திருத்தாண்டகம்-2) தி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இதைத் திருநாவுக்கரசர் குறிப்பிடுகிறார்.

தருமி என்னும் ஒரு வறிய பிராமணப் பிரமச்சாரி, சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு முக்காலப் பூசைகளும் தவறாது நடாத்தி வந்தான். இவன்

கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கச் சோமசுந்தரக் கடவுள் இப்பாடலைத் தருமிக்கு இயற்றியளித்தாரென்றும், பாண்டியன் தன் ஜயம் தீர்த்தற்பொருட்டுச் சங்க மண்பத்தின்முன் கட்டிவைத்த பொற்கிழியை, இப் பாடலைக் கேட்டு மகிழ்ந்து அளிக்க முன்வந்தபொழுது, நக்கீர் ‘இப் பாடலில் பொருட்குற்றம் உண்டு’ என்று கூறித் தடுத்தார் என்றும் கதை போகிறது. இறைவனே வந்து நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டிய பொழுதும் நக்கீர் தம் கருத்திலிருந்து நழுவாது “குற்றம் குற்றமே!” என்று கூறி நின்றமை போற்றுக்குரியது. இந்நிலையில் வெம்மை தாங்காது நக்கீர் பூம்புனல் ஒன்றில் பாய்ந்து, இறைவன்பால் பதிகமொன்று பாடித் தப்பித்துக் கொண்டார் என்று கதை முடிகிறது.

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’, ‘அஞ்சிறைத் தும்பி’, ‘காமம் செப்பாது’, ‘கண்டது மொழிமோ’, ‘பயிலியது கெழீஇய நட்பின்’, ‘மயிலியல்’, ‘செநி எயிற்று’, ‘அரிவை கூந்தல்’, ‘நறியவும் உளவோ?’, ‘நீ அறியும் பூவே?’ என்ற இறையனாரின் அடுக்கு வரிசையால் நம்முன் ஓர் இயற்கை இலக்கியக் காட்சி தோன்றிக் கதை பல கூறி நிற்கும் விந்தையைக் காண்கின்றோம். மேலும் அவரின் மிகுந்த கற்பனைத் திறனையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’, ‘அஞ்சிறைத் தும்பி’ என்ற தொடர் பூந்தாதை ஆராயும் வாழ்க்கையினையும், அழகிய சிறையினையும் கொண்ட வண்டு! என்ற பொருளைத் தந்து, இறையனார் இவ் வண்டினைத் தேர்ந்தெடுத்தமைக்குரிய காரணமும் தெளிவாகின்றது. ‘அரிவை கூந்தலின் நறியவும் உளவோ நீயறியும் பூவே’ - இவ்வரிவை கூந்தலினும் மணமுடையனவும் உள்ளன கொல், நீ அறியும் பூக்களுள்? இதற்காகத்தான் அந்த வண்டினைத் தெரிந்தெடுத்தார். அன்று தொட்டு வண்டுக்கும் பூவுக்கும் ஓர் இறுக்கமான இயற்கைத் தொடர்புண்டு. எனவே இது மெச்ச வேண்டிய ஒரு சிறந்த தெரிவாகும்.

களவொழுக்கத்தில் புணர்ச்சிக்குப்பின் தலைவன் தலைவியைத் தன்னை மறந்து பாராட்டுவது ஒரு மரபாகும். தன் தலைவியின் கூந்தலுக்கு மணமுண்டெனக் கூறுவது இயல்பேயாகும். அவன் மனநிலையில் அவனுக்கு அக் கூந்தலில் மணமிருக்கத்தான் செய்கிறது.

ஏனெனில் அவர்கள் வாழ்வியல் ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமெல்லவா? இன்னும் அவள் வாலெயிறு ஊறும் நீரை அவன்

‘பாலொடு தேங்கலந் தற்றே பணிமொழி

வாலெயிறு ஊறிய நீர்.’

(குறள், 1121)

என்று பகரவில்லையா? அவ்வாறாயின் இப்பாடலைத் தலைவன் மனநிலையில் வைத்து ஒப்பிடின் முற்றிலும் சரியானதும் உண்மையானதும் கூட. தன் தலைவியின் கூந்தலில் அமைந்த பூவானது வேறெந்தப் பூவைக் காட்டிலும், அவனுக்கு நறுமணம் மிக்கதே. தன் தலைவியின் கூந்தலில் பூ இல்லாதவிடத்தும் அக் கூந்தல் அவனுக்கு நறுமணம் வீச்ததான் செய்கிறது.

‘கூந்தலின் நறியவும் உளவோ’ என்றது நன்னயமுரைத்தல். அவளைப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டியவற்றையெல்லாம் வண்டைப் பார்த்துச் சொன்னதற்குக் காரணமும் உண்டு. தலைவன் தலைவியின் மெய் தொட்டுப் பயிறல் ஆகியன் நிகழ்த்திக் கூடினானாயினும் இன்னும் வண்டினைப் போல் தான் அவளாகுகில் செல்லும் உரிமை பெற்றுவிடவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் வண்டானது அடிக்கடி அவள் கூந்தலிலும், பூவிலும் தடையின்றிச் சென்றிருக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுள்ளது. இது இயற்கை அமைப்பாகும். எனவேதான் ‘காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ!’ என்று அமைத்துச் சென்றார் இறையனார்.

“ஆயின் கொங்குதேர் வாழ் க்கைக்கு - நால் நயம் தேர்ந்தறியும் வாழ்க்கைக்கு - நடுநிலைமை வேண்டும்; காமம் செப்பாது கண்டது மொழியும் திறன் வேண்டும்.” – (கொங்குதேர் வாழ்க்கை, பக்கம் 72) எனப் பேராசிரியர் மு.வரதராசனார் கூட்டிக்காட்டியிருப்பது சிந்தனைக்குரியதாகும். மேலும் அவர் ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்பதைப் ‘புலமையை ஆராயும்’ திறனாய்வு வாழ்க்கைக்கு ஒப்பிட்டும், ஆராய்ச்சியிலும் “காமம் செப்பாது கண்டது மொழியவேண்டும்” என வற்புறுத்தியும் தந்துள்ள கருத்துகள் நம் சிந்தையில் பதியப்பட வேண்டியவை.

சுங்ககால இலக்கியக் காதலும் மின்னெழுந்த பக்திக் காதலும்

காதல் என்னும் பதத்திற்கு அன்பு, பற்று, பாசம், நேசம், நட்பு, காம இச்சை, பக்தி, வேட்கை, ஆவல், பற்றார்வம், காதலணங்கு, அன்புச் செய்தி, காதல் நினைவூட்டு, காதல் தொடர்பு, காதலாட்டம், காதல் தெய்வம், மதவேள், அன்புகொள், பாசங்கொள், நேயமுறு, காதல்கொள், காதலி, விரும்பு, அன்புடன் பேணு, பெற்றுமகிழ், நுகர்ந்து மகிழ், சுடுபாடுகொள், நாட்டங் கொள், சார்புகொள், விரும்பிப்பயில் போன்ற கருத்துகள் அகராதியில் நீண்டு அமைவதுபோல் காதலும் இன் பழுகுக்கத் தின் இயல்பை உணர்த்தி நின்று மக்களை வழிப்படுத்துகின்றது.

பெண்ணானவள் 12 ஆவது, 13 ஆவது அகவைகளிலும், ஆணானவன் 14 ஆவது, 15 ஆவது அகவைகளிலும் பருவமடையும் பொழுது உடம்பில் ஏற்படும் ஓர் இயற்கை உந்தலால் தூண்டப்பட்டு, உடல் இச்சை கொண்டு, இன்பமடைய விரும்பி, காதல் வயப்பட்டு, பெண் ஆணையும், ஆண் பெண்ணையும் விரும்பிக் காதலிப்பர். பசித் தூண்டலுக்குச் சாப்பிடுவதும், தாகத்துக்கு நீர் அருந்துவதும் உடல் தேவையின் நியதியாகும்.

தொல்காப்பியம் (தி.மு.680-கி.மு.711): இனி, எமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய காலத்தால் முத்த சங்க இலக்கிய நூலான தொல்காப்பியம் முதல் மற்றைய நூல்களிலும் காதல் எவ்வண்ணம் பேசப்படுகின்றது என்ற கதைகள் பற்றிக் காணபோம். தொல்காப்பியர் காதலை (1) கைக்கிளை, (2) அன்பின் ஜந்தினை, (3) பெருந்தினை என்று மூன்று பகுதிகளாக வகுத்துள்ளார்.

(1) கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக் காமம். (கை - பக்கம், கிளை - உறவு).

இதை ஓவ்வாக் காமம் என்றும் கூறுவர். கைக்கிளை புணரா நிகழ்ச்சியாகும். கைக்கிளைக்கு நிலம் ஒன்றும் ஒதுக்கப்பட வில்லை. ஏனெனில் இது மலராக் காதல், எங்கும் காணப்படலாம்.

(2) அன்பின் ஜந்தினை என்பதை அன்புடைக் காமம் என்றும் கூறுவர். அன்பின் ஜந்தினை என்பது ஜந்தினைகளான குறிஞ்சித் தினை, மூல்லைத்தினை, பாலைத்தினை, மருதத்தினை, நெய்தல் தினை ஆகிய ஜவகை நிலங்களுக்கேற்ப ஒட்டிய சூழல் சுற்றாடல் ஆகியவற்றோடு இணைந்தனவாய் குறிஞ்சியில் புணர் தலும், மூல்லையில் இருத்தலும், பாலையில் பிரிதலும், மருதத்தில் ஊடலும், நெய்தலில் இரங்கலும் ஆகியன - இயற்கையோடு ஒட்டி நிகழ்வன.

(3) பெருந் தினை என்பது ஒருவனும் ஒருத் தியும் ஒருவர்க்கொருவர் அன்பின்றிக் கூடி வாழும் முறையாகும். இதைப் பொருந்தாக் காமம் என்றும் கூறுவர். பெருந்தினை புணர்ந்த பின்னான நிகழ்ச்சியாகும். பெருந்தினைக்கும் நிலம் ஒன்றும் ஒதுக்கப்படவில்லை. (1) ஆண்மகனுக்கே உரிய மடலேறல், (2) இளமை நீங்கிய முதுமைக் காலத்திலும் தம்முள் கூடி இன்பம் துய்த்தல், (3) தெளிவற்ற நிலையில் காமத்தின் கண் மிகுதிப்பட்டு நிற்றல், (4) ஜந்தினையான ஒத்த காமத்தில் மாறுபட்டு நிற்றல் ஆகிய நான்கும் பெருந்தினை எனத் தொல்காப்பியம் கூறும்.

களவொழுக்கம் - தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்படும் நிலையில் காதற்களவு நிகழும். தலைவனோ தலைவியோ தனிவழி

சென்று களவொழுக்கத்தில் ஈடுபடமுடியாது. இவர்களுடன் என்றும் பாங்கனும், தோழியும் இருப்பர். தலைவன் தலைவியரிடையே தோன்றிய களவின் காலவரை இரண்டு மாதம்தான் நிகழலாமென்று வரையறை வகுத்துள்ளனர். களவொழுக்கத்தில் ஈடுபடும் தலைவன் தலைவியருக்கு அறிவுரைகளும் உதவ பாங்கன், பார்ப்பான், தோழி, செவிலி, கிழவன் (தலைவன்), கிழத்தி (தலைவி) ஆகியோர் உள்ளர். தலைவன் தலைவியர் களவொழுக்கத்தில் இருக்கும் பொழுது குறியிடம் அமைத்துக் கூடுவர். இரவிற் கூடுமிடம் ‘இரவுக்குறி’ என்றும், பகலிற் கூடுமிடம் ‘பகற்குறி’ என்றும் கூறுவர். களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது களவு வெளிப்படுதலும் உண்டு. இது ‘அம்பல்’, ‘அலர்’ என்ற இருவகையால் வெளிப்படும். அம்பல் என்பது சொல் நிகழ முகிழ்நிலை பரவாத களவாகும். அலர் என்பது சொல் நிகழ்தலான பரவிய களவாகும்.

கற்பொழுக்கம் - தலைவன் தலைவியர் களவொழுக்கம் வெளிப்படுதலும், தமரின் (பெற்றோர், உற்றார், உறவினர்) மூலம் திருமணம் செய்து கொள்வதும் கற்பு என்று கூறுவர். தலைவன் தலைவியரிடையே பொய்யும், வழுவும் தோன்றிய பின்னர் ஆன்றோரும், சான்றோரும் கரணம் (சடங்கொடு கூடிய மணநிகழ்வு) அமைத்து மணவினை நிகழ்த்தினர். தலைவனும் தலைவியும் அன்பினாற்கூடி ஒன்றுபட்டுத் தனிவழி சென்ற பொழுதும், கொடுத்தற்குரிய தலைவியின் தமர் இல்லாதவிடத்தும், சடங்கோடுகூடிய மணநிகழ்வு நடைபெறுதலும் உண்டாம். கரணத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டமை காண்க. பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் ஆகிய அறுவருடன் சிறப்பினையுடைய பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, கிழவன், கிழத்தி ஆகிய அறுவரையும் சேர்த்துப் பன்னிருவரும் கற்பிற் கூற்று நிகழ்தற்குரியோராவர்.

பரத்தையிற் பிரிவு : அக்காலத்தில் தலைவியைத் தவிக்க விட்டுப் பரத்தை வாயில் நாடிச் செல்லல் எல்லாக் குலத்தார்க்கும் உரித்து என்பதை ‘பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே.. (பொருள்.220)’ என்ற குத்திரம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இங்கு நால்வர் என்பது - (1) அந்தணர், (2) அரசன், (3) வணிகர், (4) வேளாளர் என்னும் நால்வகுப்பினரைக் குறிக்கின்றது.

இப் பரத்தையிற் பிரிவு அவர்களின் குடும்பங்களில் ஏதாவது மணவிலக் கையோ, விவாக நீக் கத்தையோ ஏற்படுத்தியதாக ஒரு செய்திதானும் எந்த இலக்கியத்திலும் பதிவாகியுள்ளதைக் கண்டிலேம். இதற்கு அக்காலத் துத் தலைவியரின் அனுகுமுறையும், குடும்பப் பற்றும், மனத்திடமும், விட்டுக் கொடுப்பும், சகிப்புத் தன்மையும் முழுமுதற் காரணிகளாய் அமைந்திருக்க வேண்டும்.

இதிகாசங்கள்:- இனி, சிறந்த இரு இதிகாசங்களான மகாபாரதம், இராமாயணம் ஆகியவற்றில் காதல் பற்றிப் பேசப்படும் பாங்கினையும் காண்போம்.

- (1) **மகாபாரதம்:-** பாண்டு மன்னன் குந்திதேவியையும், பின்னர் மாத்ரியையும் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டான். பாண்டுவுக்கும், குந்திதேவிக்கும் பிறந்த அருச்சனன் வில்வித்தையிற் சிறந்து விளங்கித் தவம் மேற்கொண்டு அத்திரங்கள் பல பெற்றுப் பேரும் புகழுடன் வீராதி வீரனாய்த் திகழ்ந்தான். இவன் காதலித்துத் (i) திரெளபதி, (ii) உலூபி, (iii) சித்திராங்கதை, (iv) சுபத்திரை ஆகிய பெண்களைக் கடிமணம் புரிந்து கொண்டான்.
- (2) **கம்பராமாயணம்:-** கன்னி மாடத்தில் நின்ற சீதையை இராமன் கண்டான். இதைக் கம்பர் ‘அண்ணலும் நோக்கினான், அவரும் நோக்கினாள்’ என்று காதல் வலை விரித்துக் கூறியுள்ளார். இராமன் காடு சென்றதால் தசரதன் உயிர் துறந்தான். இதனால் கைகேயி அழுது புலம் பாது சந்தோசப்பட்டாள். ஆனால் கோசலையும், சுபத்திரையும் அழுது புலம்பித் துடித்தனர். இவர்களுடன் அறுபதினாயிரம் (60,000) மனைவியரும் வந்து அழுது, தம் கணவருடன் உயிர் துறக்கவும் உறுதி கொண்டனர். மன்னன்தான் மக்களுக்கு உணவும், உடையும், உறையும், உயிரும் அளிப்பவன். அதனால் அன்றைய பெண்கள் மன்னனை வரித்து நின்றனர் போலும்.

எட்டுத்தொகை:- பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான எட்டுத்தொகை நூல்களான குறுந்தொகை, நற்றினை, கலித்தொகை, பரிபாடல், அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநாறு, பதிந்றுப்பத்ரு ஆகியவற்றில் பரவலாக ஐந்தினைக் காதல் நிகழ்த்தித் திருமணமும் நிகழ்வதைக் காணலாம். அதில் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன், செவிலித்தாய், தாய், தேர்ப்பாகன், பரத்தை போன்ற பாத்திரங்களுடன் பின்னிப் பினைந்த செய்திகளும், பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகனை நினைந்து தலைமகள் தோழிக்கு உரைப்பதும், தோழி வருவாரென்று ஆறுதல் கூறுவதும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் தலைவியை நாடி வீடு வருவதும், தலைவி அவன்மேற் சினங்கொண்டு ஊடிநின்று, பின்கூடிக் குலாவி இன்புற்றிருப்பதும் சகச நிகழ்வுகளாம்.

திருக்குறள்:- பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான திருக்குறளில் ‘இன்பத்துப் பால்’ பருக்கும் திருவள்ளுவரின் பாங்கினையும் காண்போம். ‘கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றுறியும் ஜம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணே உள்’ என்றும், ‘பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி வால் எயிறு ஊறிய நீர்’ என்றும், ‘காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கு யாது செய்வேன்கொல் விருந்து’ என்றும், ‘காலை அரும்பிப்பகல் எல்லாம் போது ஆகி மாலை மலரும் இந்நோய்’ என்றும், ‘உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும் கள்ளுக்கு இல் காமத்திற்கு உண்டு’ என்றும், ‘ஊடற் கண் சென்றேன்மன் தோழி அது மறந்து கூடற்கண் சென்றது என் நெஞ்சு’ என்றும், ‘ஊடுதல் காமத்துக்கு இன்பம் அதற்கு இன்பம் கூடி முயங்கப் பெறின்’ என்றும் கூறிய கருத்துக்கள் யாவும் மக்கள் மனத்தில் படர்ந்து இன்ப அலை ஏழுப்பிக் காதல் லீலைகள் புரிந்து இன்புற்ற வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டனர்.

காப்பியங்கள்:- காப்பியங்கள் இரு வகைப்படும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன ஜம்பெருங்காப்பியங்கள் என்றும், குளாமணி, நீலகேசி, யசோதர காவியம், நாககுமார காவியம், உதயகுமார காவியம் என்பன ஜஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்றும் கூறுவர். இக் காப்பியங்கள் யாவும் காதல் படர்ந்த கதைகள் கூறுகின்றன.

1. சிலப்பதிகாரம். கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் பேசிமுடித்த ஒரு வணிக குலத் திருமணம் நடைபெறுகிறது. திருமணத்தின் பின்தான் இவர்களிடையே தீராக் காதல் பிறந்தது. ஆனால் அது நிலைத்து நிற்கவில்லை. கோவலன் மாதவி என்ற மங்கைமேல் மையல் கொண்டு கண்ணகியைத் தவிக்க விட்டுச் சென்று அவளுடன் காதல் பண்ணிக் குடித்தனம் நடாத்தி இன்புற்று வாழ்ந்தான். அதையும் அந்தக் கானல் வரி குலைத்துவிட மீண்டும் கோவலன் கண்ணகியை நாடிவந்து சேர, அவளும் அவனை அணைத்துக் கொண்டாள்.
2. சீவக சிந்தாமணி:- சீவகன் வெற்றி வீரன், காதல் மன்னன். அவன் அரசைத் துறுந்து (1) காந்தருவ தத்தை, (2) குணமாலை, (3) பதுமை, (4) கேமசரி, (5) கனகமாலை, (6) விமலை, (7) சுரமஞ்சரி, (8) இலக்கணை ஆகிய எட்டுப் பெண்களைக் கடிமணம் புரிந்து, அவர்களுக்குக் காதல் ஊட்டிக் களிப்பில் திளைத்துப் பின்னாளில் அரசும் பெற்று வாழ்ந்தவன்.

பாரதியார்:- தேசியக் கவிஞர் பாரதியார் பாமர மக்களுக்கான உணர்ச்சிக் காதல் கவிதைகளைப் பாடி நாடெங்கும் பறக்க விட்டு மகிழ்ந்தவர். ‘காற்று வெளியிடைக் கண்ணம்மா - நின்றன் காதலை எண்ணிக் களிக் கிளின்றேன்’ என்றும், ‘பாட்டுக் கலந்திடவே- அங்கே ஒரு பத்தினிப் பெண்வேணும்’ என்றும், ‘காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன்’ என்றும், ‘காதலடி நீ எனக்கு, காந்தமடி நானுனக்கு’ என்றும், ‘காதலினால் மானுடர்க்குக் கலவி உண்டாம், கலவியிலே மானுடர்க்குக் கவலை தீரும், காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதை உண்டாம், ஆதலினாற் காதல் செய்வீர், உலகத் தீரே!’ என்றும் பாரதியார் சொரிந்த கவிதைத் துணுக்குகள் மக்களை மகிழ வைத்துப் புத்துணர்வூட்டின.

இதுகாறும் அன்புடைக் காதல் பற்றித் தொல்காப்பியம், மகாபாரதம், கம்பராமாயணம், குறுந்தொகை, நற்றினை, கலித்தொகை, பரிபாடல், அகநானாறு, புறநானாறு, ஜங்குறுநாறு, பதிற்றுப்பத்து, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், சீவக சிந்தாமணி, பாரதியார் பாடல்கள்

ஆகியன கூறும் பாங்கினைப் பார்த்தோம். இனி, பக்திக் காதல் பற்றிக் காண்போம்.

பக்திக் காதல்:- மனிதன் காதல் வயப்பட்டுத் தன் இனியாள் ஒருத்தியுடன் இரண்டறக் கலந்து இன்புற்று வாழ்க்கை நடாத்தி, அவர்தம் ஏச்சங்களான வாரிசுகளைப் பெற்றுப் பரவசமடைந்து, அவர்களை வளர்த்துக் கல்வியறிஷுட்டி அவர்களையும் குடும்ப வாழ்க்கையில் இறக்கியபின், தாங்களும் பக்திக் காதலிலும் புகுந்திடுவர். இதற்காக மனிதன் இந்து, பெளத்தம், சமணம், கிறிஸ்து, இஸ்லாம், போன்ற மதங்களை உண்டாக்கினான். மதங்கள் மக்களை நாடிச் செல்லாததை அறிந்தவன், புராணக் கதைகளைப் புகுத்தி, தெய்வீக மூலாம் பூசி வைத்து வெற்றியும் கண்டான்.

இதன்பின், மதக் கடவுளர்களையும், தெய்வங்களையும் உருவாக்கி அவற்றை மக்கள் வழிபாட்டுக்கு விட்டு வைத்தான். தெய்வங்களுக்குப் பெயரிடும் பொழுது தமக்குப் பரிச்சயமான புத்தர், யேசு, நுபி, சிவன், முருகன், வேலன், கந்தன், கணபதி, நாகன், கண்ணகி, அம்பாள், தூர்க்கை, சரசுவதி, இலக்குமி போன்ற நாமங்களை வைத்து மக்களின் ஆரவாரத்தையும் பெற்றுக் கொண்டான். இதற்கு ஆதாரமாகத் தொல்காப்பியத்தில் ஒரு நிகழ்வு காண்போம்..

போர்க்களத்தில் போர்வீரர்கள் போராடி மாண்டனர். அவர்கள் நினைவாக நடுகல் நிறுத்தற் பொருட்டுச் சிறந்த கல்லைத் தேடி, அதை நீரினாற் கழுவி, சுத்தம் செய்து, அதனை ஓரிடத்தில் நாட்டி, அதைக் கோயிலாக எழுப்பி, அதில் அவர் பீடுகளைத் தீட்டி, அக்கல்லிற்குப் பெரும் சீரும் சிறப்புமாற்றி, பின்னர் நடப்பட்ட கல்லினைத் தெய்வமாகப் போற்றி, வணங்கி, வாழ்த்தி வந்தனர்.

“... வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க நாடவற்கு அருளிய பிள்ளை யாட்டும்
காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்த மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று.....”

(தொல். பொருள். 63)

இவ்வண்ணம் நடூகல், கோவிலாகவும், தெய்வமாகவும் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து (தி.மு.680) இற்றைவரை நிலைத்து நிற்கும் விந்தை கண்டார்.

பக்தி நெறி:- தமிழ் மண்ணில் பிறந்து, தமிழ் மண்ணில் வாழ்ந்து, தமிழ் மண்ணிலே பக்தி நெறி தழைக்கச் செய்தோர் பலர். இவர்களுள் திருமூலர், நாயன்மார், பதினெண்சித்தர், சேக்கிழார், காரைக்காலம்மையார், மணிவாசகர், ஆண்டாள், ஆறுமுக நாவலர் ஆகியோர் முன்னின்று உதவிய ஒரு சிலராவர்.

1. **திருமூலர்:** தவஞானி திருமூலர் அறுபத்திருன்று (63) நாயன்மார்களில் ஒருவர். புதினெண் சித்தர்களிலும் ஒருவர். பன்னிரு திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறையாகத் திகழ்வதும் திருமந்திரமாகும். திருமந்திரத்தில் மூவாயிரம் (3,000) மந்திரங்களும், ஒன்பது பகுதிகளும் உள்ளன. ஒவ்வொரு பகுதியும் ‘தந்திரம்’ என்று பெயர் குட்டப்பட்டுள்ளது. இம் மந்திரங்கள் அனைத்தும் மிக இலகு தமிழில் அமைந்திருப்பது ஒரு சிறப்பாகும்.

திருமூலர் ‘தேவர்கள் வணங்கும் திருவடியை வணங்கித் துதித்து, என் தலைவன் நந்தியெய் பெருமான் திருவடியே துணையென்று அதனைப் பற்றியபடி இருந்தேன்’ என்று கூறுகின்றார். ‘உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்’ என்றும், ‘உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே’ என்றும் கூறி உடம்பின் மாண்பை மேல்நிலைப்படுத்தியவர் திருமூலர். ‘உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம், தெள்ளாத் தெளிவார்க்கு சீவன் சிவலிங்கம்’ என்றும், ‘பூசைக்குப் பூவுண்டு, நீருண்டு, இலையுண்டு’ என்றும் கூறி மக்களை ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்.

2. **நாயன்மார்:** பக்தி நெறி தழைக்கச் செய்தவர்கள் 63 தனியடி யார்களும், ஒன்பது (09) தொகையடியார்களுமாவர். இவர்களில் திருஞான சம்பந்த நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆகியோர் சிறப்புற்று விளங்கிக் கோயில்

தொண்டு புரிந்தும், தேவாரம் பாடித் துதித்தும், மக்களுடன் வேறு கோயில் தலங்களுக்குச் சென்றும், மக்களுக்கு ஆத்ம சிந்தனை புகட்டியும், பக்தி நெறி பரப்பியும் இருந்தமை ஒரு பொற்காலமாகும்.

3. மணிவாசகர்: 'மணிவாசகரின் திருவாசகத்துக்கு உருகா தார் வேறொரு வாசகத்துக்கும் உருகார்' என்பர். மார்கழி மாதத் தில் மக்கள் அதிகாலை எழுந் திருப்பதற்குத் 'திருவெம்பாவை' திருவண்ணாமலையில் பாடப்பெற்றது. 'ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதியே!' என்றும், 'வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ?' என்றும், 'உன் அடியார் தாள் பணிவோம், ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம், அன்னவரே எம் கணவர் ஆவார்' என்றும், 'எம்கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க' என்றும் கண்ணியர் அதிகாலை எழுந்து பூம்புனல் பாய்ந்து மார்கழி நீராடித் தமக்கு நற்கணவர்களைத் தந்தருளும்படி தம் பெருமானை வேண்டி நிற்கின்றனர்.

தத்துவ நோக்கு: இனி மேற்கூறிய அன்புடைக் காதலும், பக்திக் காதலும் பற்றிய ஒரு தத்துவ நோக்கினையும், அதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை, தீமை ஆகியனவற்றையும் ஈண்டுக் காண்போம்.

1. அன்புடைக் காதல்:- இக் காதல் உடலாலும், மனதாலும் வேண்டப்பட்டு நிகழ்வதாகும். நாம் ஒரு பொருளுக்கு விசையாற்றலைக் கொடுத்தால் அப்பொருள் விசையாற்றலுக்கேற்ற வண்ணம் ஒரு நகர்வைக் கொடுக்கும். அந்த நகர்வைத் தடுத்தால் தீங்கேற்படும். அவ்வாறே நமக்கேற்பட்ட ஆற்றலுக்குப் பங்கம் ஏற்படின் பாரதூரமான விளைவுகளால் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டு மனநோயும், மூர்க்கப் பாய்ச்சலும் ஏற்பட இடமுண்டு. இதையுணர்ந்த அறிஞர்கள் விஞ்ஞான ரீதியாகவும், அறிவியல் ரீதியாகவும் ஆய்வு மேற்கொண்டு, கருத்தொருமித்த காதலர்கள் தாம் விரும்பிய எந்நேரத்திலும், எவ்விடத்திலும் சந்திக்கவும், கதைக்கவும், மேனி தொட்டுப் பழகவும், கிட்டி நின்று அணைக்கவும், முத்தம் கொடுக்கும் வரைக்கும் அனுமதித்தனர்.

இதை நாம் வதியும் பிரித்தானியாவில் பார்க்கின்றோம். தெருவிலும், பேருந்திலும், தொடருந்திலும், வியாபார நிலையங்களிலும் இக் காட்சிகளைக் காணலாம். ஆனால் நாம் பிறந்த நாட்டில் இது ஒரு குற்றச் செயலாகும். இதற்கு வேறு சில நாடுகளில் கசையடி, அவயவ வெட்டு, மறியல், கல்லெறிந்து கொல்லல் போன்ற கொடுந் தண்டனைகளும் கொடுப்பார்கள்.

2. பக்திக் காதல்:- பக்திக் காதல் மனத்தில் உதிக்கும் ஓர் ஆசை. அது ஒருவருக்கு ஏற்பட்டதும் அவர் குளக்கரை நாடி, நீராடி, கோவிலுக்குச் சென்று, வீதிவலம் வந்து, அவனை வேண்டி உருண்டு, புரண்டு, பிரத்சினைம் பண்ணி, தேவாரம் பாடி, அருச்சனை செய்து, கோயிற்பணி புரிந்து, கண்ணீர் மல்கி, வீடுவரை வந்து சேர மனத்திலுதித்த அவராசை நிரம்பிப் பக்தி நெறி பெருகிப் பரவசமடைவார்.

அன்புடைக் காதலில் சில சிக்குகளும், கட்டுகளும், முடிச்சுகளும் பின்னிப் பினைந்திருப்பதை மேற் கண்டோம். அவற்றைக் கவனமாகப் பார்த்துச் சீராக்கி நேராக்கினால் அதில் காணும் இன்பத்தின் எல்லையைக் கணக்கிட முடியாது. அது அவரவர் கைத்திறன், மெய்த்திறனைப் பொறுத்தது. இக் காதல் இரு பாலாருக்கும் ஒரே நேரத் தொடர்புடையது.

பக்திக் காதல் சிக்கற்ற ஒரு நேரப் பாதை. அதில் பிரயாணம் செய்வது கூலபம். அதனால் ஏற்படும் நன்மைகள் நிலைத்திருந்து ஆத்மீக உறவை மேம்படுத்திப் பக்தி நெறி பரப்பிப் பரவசமடைய உதவும். இக் காதலைத் தனி நபரும் நிறைவேற்றி முடிக்கலாம்.

எல்லா மனிதரும் இப் பூவுலகில் தம் வாழ்வியல் சிறப்புற் றிருக்க வேண்டுமென்றே விரும்புகின்றனர். இதை எய்துவதற்குத் தம்மாலான எதையும் நாடித் தேடி, ஒடிப் பற்றிக் கொள்ள விழைகின்றனர். இது மனித இயல்பு. இந்த வகையில் அவருக்கு இயற்கை கொடுத்த பரிசுதான் அன்புடைக் காதலும், பக்திக் காதலுமாகும். இவற்றைச் சிக்கெனைப் பற்றிக் கொண்டு, ‘இனி எங்கெழுந்தருளுவதோ?’ என்பதைக் கேட்காமல் சும்மா

இருந்துவிட்டான் மனிதன். ஆதலால், இவ்விரு காதல்களும் அவளில் தோன்றிய காலத்திலிருந்து அவனை அவை ஐந்தினை நிலங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்று, ஐம்பொறிகளுக்கும் இன்ப உணர்வுட்டி, திருத்தலங்களுக்கும் கூட்டிச் சென்று, திருவருவங்களைக் காட்டி, அவனை வேறுருவாக்கி, ஈசனின் பேரும் புகழும் மெத்தப்பாடி, அவன் இறக்குமட்டும் ஈசனுடன் கூடிக் குலாவித் தரித்து நின்ற பாங்கினைப் பயமின்றிப் பார்நியப் போற்றுவாம்.

அறிவுத்திறனை மழுங்க வைக்கும் முடநம்பிக்கைகள்

மனித வாழ்வைச் சீரிய முறையில் அமைத்து, வகுத்து, நடாத்துவதற்கு உறுதுணையாய் அமைந்திருப்பது அவனில் அமைந்த அறிவாற்றல்தான். அவ்வாறான அறிவாற்றலை மங்க வைத்து, மழுங்கடிக்கும் தன்மையை முடநம்பிக்கைகள் செயற்படுத்தி வருகின்றன. முடநம்பிக்கை என்பது தகுந்த ஆதாரமில்லாமல், மாறுபட்ட, அறிவுக்குப் பொருந்தாத, நம்பும் இயல்புடைய நம்பிக்கை அல்லது கருத்து ஆகும்.

முடநம்பிக்கை எனும் தமிழ்ச் சொல்லுக்குச் சமனான ஆங்கிலச் சொல், ‘superstition’ ஆகும். இச் சொல் பழைய லத்தீன் இலக்கிய மொழியின் (Classical Latin) ‘Superstitio’ என்ற பதத்திலிருந்து உருவானது. மேலும் நேர்மையற்ற-மிகுந்த-பயநம்பிக்கை, நம்பமுடியாத-எண்ணம், மாயவித்தை, ஆகிய கருத்துக்களும் இச்சொல்லுக்கு அமையும். பழைய லத்தீன் சொல்லை தி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் புகழ்பெற்ற ஓவிட் (Ovid) என்ற லத்தீன் கவிஞர் உறுதிச்சான்று படுத்தினார். மேலும், புகழ்பெற்ற ரோமப் பேருரையாளராகிய ‘சிச்ரோ’ (Cicero), ‘பிழைத்து வாழ்பவர்’ (Survivors) என்ற மரபினரைத் தொடர்பு படுத்தி முடநம்பிக்கைக்குக் கருத்துச் சொன்னார். தி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் இது சமய பக்தி (religious awe), வாழ்வின் புனிதம்

(sanctity), சமயச் சடங்கு (religious rite), என்ற பொருள்களிலும் பேசப்பட்டது.

ஜோரோப்பிய வரலாற்றின் இடைநிலைக் காலத்திய கற்றறிவாளர்களுக்கு இவ்வாறான முடநம்பிக்கைகள் கிறித்தவ சமயத்துக்கு எதிரானதாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் அது இன்று ஓர் அத்திவாரமற்ற அல்லது விஞ்ஞான நேரமையான அறிவியலை மீறும் வகையான கருதுகோளாகக் கணிக்கப்படுகிறது. ஆவன் வகையில் இன்னும் இருந்து வருகின்ற மேற்கத்திய முடநம்பிக்கைகள் ஜோரோப்பிய நாடுகளில் கொள்ளைநோய் பரவியிருந்த காலத்தில் படைத்துருவாக்கப் பட்டனவாகக் கருதப்படுகிறது.

இச் சொல்லின் லத்தீன் சொல்லாக்க இயலின் பிரகாரம், மத நம்பிக்கையாளர்கள் மற்றைய மதத்திலுள்ளவர்களை முடநம்பிக்கை யுடையவர் என்று கணித்தனர். இதேபோல் நாத்திகனும் (atheists) உலோகாயதவாதிகளும் (agnostics) சமய நம்பிக்கையுடையோரை முடநம்பிக்கையாளர் என்று கருதினர். அற்புதங்கள் (miracles), இறந்தபின் வாழ்வு (afterlife), இயல்நிலை கடந்த தலையீடு (supernatural interventions), ஆவியுருவங்கள் (apparitions), பிரார்தனை - செயற் திறன் (efficacy of prayer), மந்திரம் (Charms), மந்திர உச்சரிப்பு (incantations), சகுனங்கள் (omens), நிமித்தம் (prognostications) ஆகியவற்றை ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும்பொழுது, சமயப் பழக்கங்கள் யாவும் குருட்டு நம்பிக்கை வாய்ந்தனவே எனலாம்.

முடநம்பிக்கையானது இற்றைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக உலக மக்கள் மதத்தியில் செறிந்து பரவிப் பல சொற்பதங்களான போலிக் கோட்பாடு, தெய்வீக அருள் நிகழ்வு, நம்பிக்கை, இயற்கை கடந்த ஆற்றலச்சம், அறியாநிலைக் கிலி, தவறான மதிப்பச்சம், குருட்டுப் பழக்க வழக்கம் பின்பற்றும் பண்பு, முடபக்தி, முடத்தனம், முடமதி போன்ற அரும்பு, மொட்டு, பூ, காய், கணி ஆகியவற்றுடன் நல்லதொரு உயர்நிலை இடத்தில் நின்று ரீங்காரமாக உலகச் சமுதாயங்களில் அபாய ஒலி பரப்பி வருகின்றது.

ஒரு பழக்க வழக்கத்தை ஒரு சமுதாயம் பல ஆண்டுகளுக்குக் கடைப்பிடிக்குமிடத்து, அதை இல்லாதொழிக்கப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் சென்றாலும் முடியாதிருப்பதை நாம் அறிவோம். இந்த வகையில் எழுந்ததுதான் முடநம்பிக்கைகளின் பிரச்சினைகளுமாகும்.

மக்கள் மத்தியில் நிலவும் முடநம்பிக்கைகள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டிருப்பதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். அவற்றில் ஒரு சிலவற்றை ஈண்டு நிரல் படுத்திக் காண்போம்.

பிரித் தானியாவில்

1. கறுப்புப் பூனையைக் காண்பது , 2. மரத்தைத் தொடுவது,
3. நாலு இலைகளுடன் சேர்ந்த கிராம்புச் செடியைக் காண்பது,
4. குட்டையான வெள்ளை நிறப் புதர்ச்செடியைக் காண்பது, 5. குதிரை இலாடனை வாசல் கதவில் கண்பது, 6. மாதத்தில் முதல் நாளன்று ‘வெள்ளை முயல்’ என்று மூன்று முறை கூறுவது, 7. இலையுதிர் காலத்தில் விழும் இலையைப் பற்றிப்பிடித்தல், 8. சந்திரன் வரும் பொழுது தலைமயிரை வெட்டுதல், 9. மணப்பெண் இரவுல் வாங்கிய பழைய புதிய நீல நிற உடுப்பை அணிதல், 10. கணவன் தன் புது மனைவியை நுழைவாயிற் படியால் வீட்டுக்குள் தூக்கிச் செல்லல் - என்பவை யாவும் நல்வாய்ப்பைத் தருவனவாம். மறு கோணத்தில்:

1. ஏணிக்குக் கீழ் நடத்தல் கூடாது, 2. கண்ணாடி உடைந்தால் ஏழு வருடங்களுக்குக் கூடாது என்று நம்புவது, 3. கறுப்பு வெள்ளை இறகுகளையும் நீண்டொடுங்கிய வாலையுமுடைய ஜோப்பியைப் பறவை ஒன்றைக் காணல் கூடாது, 4. உப்பைக் கொட்டுதல் தீமை விளைக்கும் என்று நம்புவது, 5. கதவில் நின்று குடையை விரித்தல் கூடாது, 6. பதின்மூன்றாம் (13) இலக்கம் நன்மை விளைக்காது என்பது, 7. பதின்மூன்றாம் இலக்கம் வெள்ளிக் கிழமையில் வந்தால் நன்றன்று என்று நம்புவது, 8. மேசையில் புதுச் சப்பாத்தை வைத்தல் கூடாது, 9. ஏணிப்படியில் இன்னொருவரைக் கடந்து செல்லல் கூடாது, 10. வெளவால் பறப்பதும் அதன் குரல் கேட்பதும் கூடாது, 11. மயில் இறகை வைத்திருத்தல் கூடாது, 12. மணமேடையைத் தவிர மணநாளன்று மணமகன் மணமகள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தல்

கூடாது, 13. திருமண விழாவுக்குமுன் மணமகள் கலியாண உடுப்புகளை உடுத்தல் கூடாது, 14. வீட்டினுள் சிட்டுக்குருவி நுழைதல் (மரணத் தின் முன்னரிவித்தலாம் என்று நம் புவது எல்லாம் முடநம்பிக்கை.) - இவையாவும் அபசகுணங்களெனச் சாதாரண பிரித்தானியர் நம்புவர்.

சீனாவில்

புது வருடத்தன்று:- 1. பட்டாசு கொளுத்தி வரவேற்பர், 2. கதவு, யன்னல்களைத் திறந்து வைப்பர், 3. மாமிசம் உண்ண மாட்டார்கள், 4. வீட்டைத் தூர்த்துப் பெருக்குதல், தூசி அகற்றல் செய்யமாட்டார்கள், 5. தாம் பெற்ற கடனை அன்றைய தினத்தில் கொடுத்து விடுவர், 6. அழமாட்டார்கள், 7. தலையைக் கழுவமாட்டார், 8. கெட்ட வார்த்தைகள் கூறார், 9. சிவப்பு ஆடைகளைப் பாவிப்பர், 10. கத்தி, கத்தரிக்கோல் பாவிக்கமாட்டார், 11. பஞ்சாங்கம் பார்த்துச் சுப விடயங்களில் பங்குபற்றுவர். இவை நன்மை தருமாம்!

சீனமக்களின் வேறுசில முடநம் பிக் கைகளாவன:

1. கர்ப்பவதியாய் இருக்கும்பொழுது ஒரு மிருகத்தை அடித்துத் துன்புறுத்தினால் பிறக்கும் குழந்தை அதே மிருகத்தைப்போலப் பிறந்து அதே மிருகத்தைப்போலப் பழுகும், 2. பிறந்த குழந்தையைப் புகழுக் கூடாது, ஏனெனில் அது கெட்ட ஆவி உருவையும் பேயையும் கொண்டுவெந்துவிடும், 3. அகன்ற தடித்த காதுகளையுடைய குழந்தை புகழுடன் வாழும், 4. கலியாணச் சேலைகள் சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை ஆகிய நிறங்களில் அமையவேண்டும், 5. தம்பதிகள் ஒரே பெயரில் அமைந்தால் திருமணம் செய்யக் கூடாது, 6. பெண்கள் தம்மைவிட முன்று வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களையும், ஆண்கள் தம்மிலும் பார்க்க ஆறு வயதுக்குக் குறைந்தவர்களையும் திருமணம் செய்யக் கூடாது என்பதும் சீனரின் நம்பிக்கை.

இந்தியாவில்

கெட்ட சகுணங்கள்: 1. கண்ணாடி உடைதல், 2. மிருகங்கள், பறவைகள், ஊர்வனவற்றைக் கனவில் காணல், 3. நாய் ஊளையிடல்,

4. பூனையை, பசுவின் முகத்தைக் காலையில் காணல், 5. ஒருவர் வெளியில் போகும் பொழுது “எங்கே போகின்றாய்?” என்று கேட்டல்,
6. பொன், இரும்பைக் கனவு காணல், நடசத்திரம் விழுதல், நில நடுக்கம் உண்டாதல், 7. கர்ப்பம் தரித்திருக்கும் பெண்கள் இரவில் தனித்து நடத்தல், 8. பிறந்த குழந்தையைத் தகப்பன் ஆறு மாதம் வரை பார்க்கக் கூடாது, 9. இரவில் நகம் வெட்டல், 10. ஒரு கைம்பெண், தனி ஒரு பிராமணி, எண்ணெய் அல்லது பால் கொண்டு செல்பவன், ஆகியோர் தங்கள் பாதையில் குறுக்கிடல், 11. எண்ணெய், மஞ்சள், குங்குமம் சிந்தல், 12. பல்லி தலையில் விழல், 13. முழுமதி நாளன்று திருமணம் செய்தல், 14. ஆந்தை அலறல், 15. பூனை பாதையில் குறுக்கிடலும் முதலியன். இவையெல்லாம் தீய பலனைத் தருமென நம்புவர்.

அதிட்ட வாய்ப்புகள்: 1. பிரயாணம் செய்யும் பொழுது யானையைக் காணல், 2. காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவார், 3. பிரயாணப் பொழுதில் மயிலைக் காணல், 4. சிட்டுக்குருவி ஒன்று புது வீட்டில் ஒரு கூட்டைக் கட்டினால், 5. கருப்பட்டியுடன் தயிர் சாப்பிடல், 6. குங்குமம், பூவுடன் திருமணமான பெண்ணைக் காணல், 7. ஆண்களுக்கு வலக் கண்ணும், பெண்களுக்கு இடக் கண்ணும் துடித்தல், 8. பல்லி சொல்லல் முதலியவை நல்ல சகுணங்கள் என்பர்.

சமுத்தில்

கெட்ட வாய்ப்புகள்: 1. பதின்மூன்றாம் (13) திகதியன்று சுப கருமமாற்றல், 2. வியாழக் கிழமை ஒரு செயலைப் புரிதல், 3. அமங்கலமான கனவு காணல், 4. பேய், பிசாசு, சூனியம் ஏவிவிடல், செய்வினை செய்தல், 5. வாயிற்படியில் இருத்தல், 6. கண்ணாடி உடைதல், 7. இரவில் நூல் ஊசி கொண்டு தைத்தல், 8. அட்டமி, நவமி, ராகு, கேது ஆகிய காலங்களில் நற்கருமமாற்றல், 9. பூனை, பிராமணி, தாரமிழுந்த பெண் குறுக்கிடல், 10. பல்லி தலையில் விழல் ஆகியவற்றால் தீமைகள் வருமென நம்புவர்.

அதிட்ட வாய்ப்புகள்:- மன் பானை, சுரைக்காய் ஆகியவற்றை வீட்டின் வெளியில் கட்டித் தொங்கவிடல், 2. புதுமணப் பெண் வலது

காலை எடுத்து வைத்து வீட்டிற்குள் வருதல், 3. பெரியோர் தரிசனம் கிடைத்தல், 4. கோயிற் பணிகள் புரிதல், 5. பஞ்சாங்கம் பார்த்து நற்செயலாற்றல், 6. புதுவருடம் பிறப்பதற்குமுன் வீட்டைப் பெருக்குதல், 7. புதுவருடத்தன்று கோயில் தரிசனம் செய்தல், 8. தான், தருமம் புரிதல், 9. முன்றாம் பிறை காணல், 10. நாகத்துக்குப் பால் வைத்தல். இவற்றால் நன்மைகள் வருமென நம்புவார்.

இலக்கியத் தில்

திருத்தராட்டினன் கண்பார்வையற்றவன் என்றபடியால் அவன் மனைவி காந்தாரியும் தன் கண்களையும் இறுகக் கட்டிக் கொண்டு அவனுடன் வாழ்ந்ததும், பாண்டு மன்னன் இறந்த பொழுது அவன் இரண்டாவது மனைவி மாத்திரி உடன்கட்டையேறியதும், பாண்டுவின் முதலாவது மனைவி குந்திதேவி கைம்மை பூண்டு வாழ்ந்ததை மகாபாரதத்திலும், இராவணன் போரில் மாண்டான் என அறிந்ததும் மண்டோதரி உடன் உயிர் நீத்ததை இராமாயணத்திலும், உடன் கட்டையேறல், கைம்மை பூண்டு வாழ்தல், கணவன் இறந்தானென்று அறிந்ததும் மனைவி உடன் உயிர் நீத்ததைத் தொல்காப்பியத்திலும், போரில் மாண்ட பூதப்பாண்டியனின் தேவியார் பெருங்கோப்பெண்டு அவன் சிதையில் புகுந்து உயிர் நீத்ததைப் புறநானூற்றிலும், கைம் பெண்கள் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் துறவறம் பூண்டு வாழவேண்டுமென்பதை மனுநீதி நூலிலும், நீதி தவறிய பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் உயிர் நீத்ததும் அவன் மனைவி கோப்பெருந்தேவியும் உடன் உயிர் நீத்ததைச் சிலப்பதிகாரத்திலும், சொல்லி இருப்பவை முடநம்பிக்கைகளின் உதாரணங்களே!

மேற்காட்டிய நூல் களான மகாபாரதம், இராமாயணம், தொல்காப்பியம், புறநானூறு, மனுநீதி நூல், சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றின் செய்திகளிலிருந்து முடநம்பிக்கையின் தோற்றும், காலத்தை விஞ்சி நிற்கின்றது என்று மட்டும் கூறிக்கொள்வேன். ஏனெனில் இன்றும், கால எல்லையைத் தேடிக்கொண்டு, கையில் ஒன்றும் அற்ற நிலையில், திகிலடைந்த வண்ணம், உலாவித் தீரிகின்றனர் நம் அறிஞர் குழாம்.

உடன்கட்டையேறலும், தற்பலியூட்டலும் முடநம்பிக்கைகளாகும். இதனால் கோடிக்கணக்கான மக்கள் மாண்டு அழிந்தனரே! அவர்கள் புரிந்த உயிர்த் தியாகங்கள் உலகுக்கு என்ன பாடத்தைக் கற்பித்து நிற்கின்றன? இவற்றின் கர்த்தாக்களுக்குக் கல்லெறி கூடப் படவில்லை. அவர்கள் தப்பிக் கொண்டனர் - சமயம், புராணம் என்ற போர்வைக்குள்! ஆனால் இவற்றைச் சிந்திக்காது பின்பற்றிய நிரபராதி மக்கள் பரிதாபமாக மாண்டு மடிந்துள்ளனர்!!.

செயல் விளைவு

நாம் குழந்தையாய்ப் பிறந்து வளரும் காலத்தில் முடநம்பிக்கை பற்றி நம் பெற்றோர், பாட்டன், தாத்தா ஆகியோர் சொல்லிக் கொடுத்த பாடங்கள் அத்தனையும் பக்மரத்தாணி போல் நம் மனதில் பதிவாகியுள்ளன. இதில் நாம் எல்லாரும் “ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள்” தான். நாம் இவற்றை அறிவியல் பூர்வமாக அணுகவேண்டும். ‘பூனை குறுக்கே போனது. சென்ற காரியம் தவறிவிட்டது’ என்று மாதக் கணக்கில் குழைந்து கொண்டிருக்கலாமா? இது மனதைத் தாக்குமல்லவா? பூனைக்கும், தவறிய காரியத்துக்கும் ஒரு தொடர்புமில்லை – என்று நாம் சிந்திக்க வேண்டும். அப்பதான் பிரச்சினைகள் தீர்ந்து கொண்டு போகும். எம் அப்பா வெட்டிய கிணறு, என்பதற்காக உப்புத் தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கலாமா? இது எந்த வழியில் நியாயமாகும்?

கோயில் திருவிழாவில் அலகு குத்தி, காவடி எடுத்து, செடில் குத்திச் செடிற் காவடி ஆடி, தீ மிதித்து, ஆணி மிதியடி நடந்து, தூக்குக் காவடியில் பறந்து, அங்கப் பிரதட்சினை புரிந்து, பாற் செம்பு தாங்கி, ஆடும் கோழியும் காணிக்கையாக உயிர்ப்பலி கொடுத்து, மடை பரவி, தெய்வம் உரு எடுத்து ஆடி, குறி கூறி, கடற்கரை நாடி வழி வெட்டி, அன்ன தானம் கொடுத்து – இவ்வாறானவற்றை நற்செயல்கள் என நம்பி எம்மிற் பலர் செய்தும், எம்முடைய பிரத்தியேக, குடும்ப, பொது, பிரச்சினைகளை அவை எவ்வளவுக்குத் தீர்த்தன?

பகுத்தறிவாளரும் பகுத்தறிவுக் கழகங்களும்

இவ்வாறான மூடநம்பிக்கைகளை நம்பாத சில பகுத்தறிவாளர்கள் இதை எதிர்த்து மக்கள் மத்தியில் புரிந்துணர்வை உருவாக்கும் நோக்கோடு பல பகுத்தறிவுக் கழகங்களை அமைத்து அரும் பெரும் செயலாற்றினர். கணிசமான மக்கள் இவர்களுடன் சேர்ந்து செயற்பட்டுமேள்ளனர். இதோ எம் இரு உதாரணங்கள்:

ச.வே.ரா. பெரியார்: (தி.பி. 17.09.1910 - 24.12.2004, கி.பி. 17.09.1879 - 24.12.1973) இவர் ஒரு பிரபல இந்தியப் பகுத்தறிவாளர். பகுத்தறிவுக் கழகமொன்றை அமைத்து அதில் பல புத்திசீவிகளை அங்கத்தினராகச் சேர்த்து மூடநம்பிக்கை பற்றி எடுத்துரைத்து, சொற்பொழிவாற்றி, கருத்துப்பரிமாறலில் செயலிறங்கப் பல மக்கள் இவர் கழகத்தில் சேர்ந்து பல நன்மைகள் அடைந்தனர். பலர் தெருக்கூட்டங்களைக் கூட்டிப் பாமர மக்கள் மத்தியில் மூடநம்பிக்கை பற்றி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த அவர்களும் புரிந்துணர்வு பெற்றுக் குதாகலம் அடைந்தனர்.

பெரியார் இன்று நம்முடன் இல்லாத பொழுதும் அவர் நிறுவிய கழகம் அவரின் வாழ்நாளில் செயற்பட்டது போல இன்றும் செயலாற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றது.

ஆபிரகாம் கோவூர்:- இவர் இலங்கையில் ஒரு சீரிய சிந்தனையாளரும், பகுத்தறிவாளருமாவார். மூடநம்பிக்கை பற்றிப் பல பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தவர். மக்களில் ஒரு சிலர் இவற்றைப் படித்துத் தம்மையும் மாற்றிக் கொண்டனர். பேய், பிசாகு, சூனியம், செய்வினை நடந்த இடங்களை நேரில் சென்று பார்த்து அவற்றில் ஓர் உண்மையும் இல்லையென்று நிருபித்துக் காட்டியவர்.

மந்திரவாதிகளை எதிர்த்துத் தம் முடன் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் வாதாட வரும்படி பல ஆண்டுகளாகச் சவால் விடுத்தும், ஒருவராவது செல்லாது பயந்து ஒதுங்கினர். இத்துறையில் அவர் ஒரு நிபுணராகத் திகழ்ந்தார். அவர் பல மக்களைப் பகுத்தறிவாளர்களாக்கிய பெருமைக்குரியவர்.

முடநம்பிக்கைகளில் அடிக்கண்டது வசிப்போர் தொகை இன்று சற்றுக் குறைந்து காணப்பட்டிரும் பல கிராம மக்களிடையே மாற்றமற்ற நிலைமையைத்தான் நாம் காணமுடிகின்றது. எனினும் இந்நம்பிக்கைகள் அருகியவிடத்து, மக்களிடையே மன்றிம்மதியும், குதாகல வாழ்வும், பரந்தனோக்கும் பெருகி, உலகினர் ஏல்லாரும் தெளிந்த, இன்புற்ற நிலையை அடைவர் என்பது தின்ணம்.

மனித வாழ்வியலும் வாழ்க்கை முறைகளும்

பொதுவாக வாழ்க்கை அல்லது வாழ்வு என்பது செயல் நோக்கமும் உட்கருத்தும் தொடர்புடைய தத்துவ ஞானத்துக் குரியதும், ஒர் ஆய்வுக்குரியதுமாய் அமைந்துள்ளது. உலகிலுள்ள உயிரினங்கள் அனைத்துக்கும் வாழ்வியல் என்ற வாழ்க்கை முறைகள் பல இனங்களுக்கிடையில் வேறுபட்டனவாய் உள்ளதை நாம் அறிவோம். மனித வாழ்வியல், மற்றைய உயிரினங்களின் வாழ்முறைகளை விட வேறுபட்டுள்ளதாகவும், பல துறைகளைத் தொட்டுச் செல்வதாகவும் காண்கின்றோம். மற்றைய உயிரினங்களை விலங்கு, பறவை, நீர்வாழ்வன, ஊர்வன என்று வகுத்து அவற்றின் வாழ்முறைகளை விரிவுபடுத்திக் காண்போம்.

விலங்கு: விலங்குகளில் சிங்கம், யானை, புலி, கரடி ஆகியவை அதிகார நிலையில் உள்ளன. சிங்கம் காட்டு இராசா. யானை உருப்படியான பலசாலி. புலி அதி வேகம் கூடிய பாய்ச்சல் மன்னன். ஆடு, மாடு போன்றவை மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து, மக்களுக்கு உதவி நன்மையும் பெறுகின்றன. பசு மக்களுக்குப் பால் கொடுத்துத் தானும் நல்ல உணவு பெற்று சீருடன் வாழ்கின்றது. ஏருது மக்களுடன் சேர்ந்து வயல் உழுது, பண்டங்கள் ஏற்றிய வண்டில்களை இழுத்து வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து உதவுகின்றது.

இதனால் எருதுகள் என்றும் நிறைந்த உணவைப் பெற்றுத் தம் வாழ்நாளைச் சந்தோசமாக நடாத்தி வருகின்றன. இதே போன்று மறி ஆடும் மக்களுக்கு நல்ல தடித்த பாலைக் கொடுத்துத் தானும் நல்ல உணவைப் பெற்றுப் பசிக் கொடுமை இல்லாது வாழ்கின்றது. கடா (ஆண் ஆடு) மக்கள் பிராணியாய் வாழ்ந்து, நல்ல உணவைப் பெற்று, நிமிர்ந்து வளர்ந்தபின், கோவிலுக்குக் காணிக்கையாகவும், மக்களுக்கு நல்ல இறைச்சியாகவும், தன்னை அர்ப்பணித்து நன்றிக் கடனை நிறைவேற்றிகின்றது.

எல்லா விலங்கினங்களும் பிறந்து, வளர்ந்து, வதிவிடங்களை அமைத்து, இணையுடன் கூடி, தம் வாரிகளை ஈட்டு, அவற்றை வளர்த்து, தம் இனத்துடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து, மடிந்து போகின்றன. தமக்கெண் ஒரு தேட்டமும் தேடி வைக்க வேண்டுமென்று விரும்பாத சீவன்கள் அவை. பல விலங்குகள் மனிதனுக்கு உணவாகின்றன. இதுதான் அவற்றின் வாழ்க்கை முறைகள்.

பறவை: இவற்றுள் இராட்சதப் பறவைகள் முதன்நிலை வகிக்கின்றன. பறவைகள் சுதந்திரமாக வானில் பறந்து திரிந்து, மற்ற இனத்தாரின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பித்து வாழ்வன. கோழி, தாரா போன்ற பறவைகள் மனிதருடன் ஒட்டி வாழ்ந்து முட்டைகள் இட்டு அவர்களுக்குக் கொடுத்துதவுகின்றன. இவை பிறந்து, வளர்ந்து, தரிப்பிடம் அமைத்து (கூடு, மரப்பொந்து), இணையுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து, முட்டை இட்டுப் பொரித்து, குஞ்சுகளை வளர்த்து, அவற்றைத் தனியே வாழவிட்டு, தம்மினத்துடன் கூடி வாழ்ந்து, தமக்கெண் ஒன்றும் தேடி வைக்காது, மடிந்து போவதுடன், தம் வாழ்க்கையை முடித்து விடுகின்றன. பல பறவைகள் மனிதனின் உணவாகின்றன.

நீர்வாழ்வன: இவற்றில் திமிங்கிலம்தான் மிக எடை கூடியதும், பருமனானதும், அதி பலசாலியானதுமாகும். திமிங்கிலம் கடல் இராணியாகும். மீன் வகைகள் யாவும் மனிதனின் உணவாகும். இன்னும், சிறு மீன்கள் பெரு மீனுக்கு இரையாகும். சமுத்திரம், கடல், ஆறு, ஏரி, குளம் ஆகியவற்றில் நீர்வாழ்வன தரித்து வாழ்கின்றன. இவற்றின் வாழ்க்கை முறைகளும் மேற்கூறிய வாழ்க்கை முறைகளைப் போன்றனவே.

ஹர்வன்: ஊர்வனவற்றில் பாம்பினம் முன்னிலையில் உள்ளது. பாம்பினத்திலும் நாகப்பாம்பு இன்னும் ஒரு படி உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. கீரி பாம்பின் பரம எதிரியாகும். ‘நாதர்முடி மேலிருக்கும் நாக பாம்பே! நச்சுப் பையை வைத்திருக்கும் நாக பாம்பே!’ என்பதனாலோ என்னவோ, நாகத்தைத் தெய்வமாக வணங்குகின்றனர். பொந்து, சந்துகள் ஊர்வனவின் தரிப்பிடமாகும். ஊர்வன நிலத்தில் நடமாடுவதனால் மக்களாலும், விலங்குகளாலும், பறவைகளாலும் அவற்றுக்குப் பல தீங்குகள் ஏற்படுகின்றன. ஊர்வனவின் வாழ்க்கை முறைகளும் மேற்கூறிய வாழ்க்கை முறைகளை ஒத்தனவாகவே அமைகின்றன.

மக்கள் வாழ்வியல்

இனி, மக்கள் வாழ்வியல் முறைகள் பற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம். மக்கள் சிந்தித்துத் தம் வாழ்க்கை முறைகளை மாற்றி அமைக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர்கள். அதனால் அவர்கள் மத்தியில் பல்வேறுபட்ட முறைகள் அமைந்துள்ளதையும் எம்மால் அவதானிக்க முடிகின்றது. மனிதன் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி கற்று, அரச பதவிகளில் சேர்ந்தும் சுய தொழிலில் ஈடுபட்டும் பொருள் தேடியும், திருமணம் புரிந்தும், பிள்ளைகள் பெற்றும், அவர்களை முன்னேற்றியும், உற்றார் உறவினருடன் கூடி வாழ்ந்தும், தன் பொருளாதாரத்தை நிலைப்படுத்தியும், பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தும், வயோதிப் நிலையில் தன் பிள்ளைகளுடன் தங்கி வாழ்ந்தும், காலை மாலை கோயில் குளம் நாடி, அவன் புகழ் பாடி, அவன் நினைவில் இருப்பதோடு, அவனுடைய வாழ்க்கை முடிகின்றது. இவ்வண்ணம் மனித இனம் பிறந்து, வாழ்ந்து, மடிந்து போவது ஒரு சுற்று வட்டத்தின் சுற்றோட்டமாகும். இதில் எல்லா மனிதரும் ஓடி ஓடித்தான் மடிகின்றனர்.

அவனிடம் தன் தாய் தந்தையர் தேடி வைத்து விட்டுச் சென்ற தேட்டங்கள் தேங்கிக் கிடந்தன. அத்துடன் தான் தன் பெற்றோரிடம் இருந்து கற்ற பாடங்களை வைத்துத் தானும் விடாமுயற்சியுடன் பணம் சேர்த்துக் குவித்து வந்தான். இதனால் திருமண வயதையும் பறக்க விட்டு விட்டான். குழந்தைச் செல்வம் இல்லாது குறுகி நின்றான். ‘அறம் செய்ய விரும்பு’ என்பதையும் அறவே மறந்து விட்டான்.

வயது அவனைத் தூரத்தி வர நோய் நொடி பீடித்து அவன் மெல்ல மாண்டு விட்டான். அவன் வாழ்க்கை முறை இவ்வாறு அமைந்து விட்டது.

சில சமுதாயத்தினர் கல்வி கற்பதில் நாட்டங்கொள்ளாது தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட குலத் தொழிலைச் செய்து அதில் வரும் சொற்பெயர்களைப் பண்ததில் தம் குடும்ப வாழ்வை ஓரளவில் நடாத்தி நிறைவு பெறுகின்றனர். தம் எச்மானின் வீட்டிலும், வளவிலும், வயலிலும், தோட்டத்திலும் வேலை செய்கின்றனர். சிலர் தேங்காய் பறித்தல், உரித்தல், பண ஓலை வெட்டல், பழங்கள் பிடுங்கல், வேலி அடைத்தல், கிணறு இறைத்தல், மந்தை காத்தல், மீன் பிடித்தல் ஆகிய வேலைகளையும் செய்கின்றனர். இது வித்தியாசமான ஒரு வாழ்க்கை முறையாகும்; மனம் நிறைந்த வாழ்க்கை முறை.

சிலர் தம் முதாகையின் குடி, குலம், கோத்திரம் ஆகியவற்றின் பெயரையும், புகழையும் மழுங்கடிக்காத வண்ணம் தம் வாழ்வியலும் அமையவேண்டுமென்ற பேரெண்ணத்துடன் வாழ்பவர். இவர்கள் இக் கலையைத் தம் பெற்றோரிடமிருந்து கற்றுக் கொள்வார். கற்றதைத் தம் பிள்ளைகளுக்கும் ஊட்டி விடுவார். இது, அவர்களின் குடும்ப உறவை மேல்நிலைப்படுத்தி வாழ்க்கை முறையைச் சீர்நிலையில் வைத்திருக்கின்றது.

ஒரு சிலர் கல்விமான்களாகவும், மேதைகளாகவும், விஞ்ஞானிகளாகவும், பல் துறைகளில் உயர் கல்வி பயின்றவராகவும், ஆராய்ச்சியாளராகவும் தம்மை ஏற்படுத்தி உயர் அரசு பதவிகள் பெற்றுச் சீரும் சிறப்புமாய் மக்கள் மத்தியில் பேரும் புகழுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களிற் சிலர் தம் நாட்டுக்கும் பெருமையைத் தேடித் தருகின்றனர். பொருளாதாரம் தெரிந்த சிலர் வரவுக்கேற்ற செலவு செய்து அதில் மிச்சம் பிடித்து வறியவர்களுக்கு உதவி செய்து அதில் மனதிறைவெய்தி நிற்பார். இவர்களின் தனித்தனி வாழ்க்கை முறைகளும் வெவ்வேறு பட்டனவாய் அமைகின்றன.

இன்னும், ஆசிரியர், எழுத்தாளர், கவிஞர், பாவலர், நாவலர், சொற்பொழிவாளர், பிரசங்கி, சாத்திரிகள், பேய் பிசாகு கலைப்போர், சூனியம் செய்வோர், அறிவுரை கூறுவோர், பிணக்குத் தீத்து வைப்போர்,

அறநெறியாளர், போன்றோரின் வாழ்க்கை முறைகள் ஒரே தன்மையாய் அமையாது வேறுபட்டனவாய் அமைவதையும் காணலாம். ஒவ்வொருவரும் கடைப்பிடிக்கும் முறைகள்தான் அவரவர் வாழ்க்கை முறைகளைத் தீர்மானிக்கும்.

இனி, நமது ஆன்றோரும், சான்றோரும் எவ்வண்ணம் வாழ்ந்து காட்டினர் என்பதைக் கீழ்க் காட்டியவாறு காணபோம்.

வள் ஞ வர் (கி.மு.31) : ‘வள் ஞ வன் தன் னன உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு’ என்று வள்ளுவர் போற்றப்படுகிறார். வள்ளுவர் யாத்த திருக்குறளின் சிறப்பும், புகழும் கருதி இந்நால் எண்பது (80) உலக மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. தமிழனின் தொடர் ஆண்டாகத் திருவள்ளுவர் ஆண்டை ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்டனர். இது, இன்று நடைமுறையில் உள்ளது. இதன்படி இன்று 2012இல் ‘திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2043’ (2012 - 31) என்று நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப்பால் ஆகிய முப்பாலில் அறவழி நின்று, பொருள் தேடி, இன்பவழியில் இறங்கி, வாழ்வியலைக் காட்டியவர் வள்ளுவர். மனிதனுக்கு வேண்டப்பட்ட அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய துறைகளில் உருளவிட்டு, ஊறவிட்டு அவர்களுக்கு இனிய வாழ்வின் உச்சத்தைக் காட்டி, வழிப்படுத்தி நின்றவர் திருவள்ளுவர் ஆவார். இன்றும் அவர் நாமம் இரண்டாயிரத்து நாற்பத்துமூன்று (2043) ஆண்டுகளாக நிலைத்து நின்று அவர் பெருமை பேசுகின்றது. இவ்வண்ணம் வள்ளுவர் வாழ்க்கை முறைகளைக் காண்கின்றோம்.

திருமூலர்: ‘என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன், தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே’ (திருமந்திரம் 81) என்று கூறும் திருமந்திரம் என்ற நூலை யாத்தவர் திருமூலர். இவர் ஒரு துறவி. இறைப் பணிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்து அரசு மரத்தழியில் யோகத்தில் ஆழ்ந்து மூவாயிரம் மந்திரங்களைப் பாடியருளினார். ‘உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்’ என்று ஆலய அமைப்பும், இறைவன் இருப்பும், நம் உடம்பிலேயே உளவெனக்

சூறிய திருமூலர் மக்களைக் கவர்ந்த ஒரு ஞானியாவார். ‘நந்தி வழிகாட்ட நானிருந்தேனே’ என்று இறையருளில் நிலைத்து நின்றார். ‘பூசைக்குப் பூ உண்டு, நீர் உண்டு, இலை உண்டு’ என்று சூறி ஒரு திருப்புமுறையைக் காட்டிச் சென்றார்.

திருமூலர் ஒரு சித்தராய், யோகியாய், முனிவராய், தத்துவ ஞானியாய், துறவியாய், ஒழுக்கச் சீலராய், வைத்திய நிபுணராய், சைவ சித்தாந்தியாய், சிவ நெறியாளராய், மந்திர தந்திரவாதியாய், முற்போக்குவாதியாய் மக்களுடன் இறை அருள் பரப்பி வாழ்ந்து சேவை புரிந்த ஓர் உத்தமன்.

பாரதியார் (தி.பி. 11.12.1913 - 11.09.1952, கி.பி. 11.12.1882 - 11.09.1921) :- பாரதியார் ஒரு கவிஞர். அவர் மக்கள் கவி. நாட்டுப் பற்றும் சுதந்திர தாகமும் கொண்டவர். அவர் பக்திப் பாடல்கள், தேசிய கீதங்கள், பல்கலைப் பாடல்கள், குயில் பாட்டு, கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், தனிப் பாடல்கள் என்று பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். பாரத நாடு சுதந்திரம் அடைய வேண்டிப் பாத்தொடுத்து முன்னின்று கொடி அசைத்தவர். அவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் வீரப் பாடல்கள் பாடிக்கொண்டேயிருந்தார்.

அவர் மனந்திறந்து சூறியது: ‘எனக்கொரு காணி நிலம் வேண்டும், அங்கே ஒரு மாளிகை கட்டித் தர வேண்டும், பத்துப் பன்னிரண்டு தென்னை மரம் அருகில் நிற்க வேண்டும், நிலா வொளி படர்ந்து ஊசலாட வேண்டும், என் அருகில் ஒரு பத்தினிப் பெண் இருக்க வேண்டும். இந்நிலையில் நான் பாடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்’ என்று சூறியுள்ளார். இவை பாரதியாரின் வாழ்க்கை முறைகள். அவரின் உணர்ச்சிப் பாடலினால் நாம் இன்றும் அவர் பின்னால் நிற்கின்றோம்.

கண்ணதாசன் (தி.பி. 24.06.1958 - 17.10.2012, கி.பி. 24.06.1927 - 17.10.1981) : எட்டாம் வகுப்புவரை படித்து, பத்திரிகை ஆசிரியராகி, திரைப்படங்களுக்குப் பாடல் எழுதி, அரசியலிலும் ஈடுபட்டு, பாடல் எழுதித் தேசியத் திரைப்படப் பரிசு பெற்று, பிற நாடுகளுக்குச் சென்று தமிழில் சொற்பொழிவாற்றி, 232 நூல்கள், 5000 உணர்ச்சிப்

பாடல்கள், 6000 கவிதைகள் யாவையும் எழுதி, கவிஞராய், நாவலாசிரியராய், உணர்ச்சிப் பாடகராய், பேச்சாளராய், எழுத்தாளராய்ப் பணியாற்றியவர் தான் கவியரக கண்ணதாசன் அவர்கள்.

ஒரு கையில் மது, மறு கையில் மாது என்ற நிலையில்தான் அவர் வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவர் வாழ்க்கையின் நிலையை, ‘வீடு வரை உறவு, வீதி வரை மனைவி, காடு வரை பிள்ளை, கடைசி வரை யாரோ?’ என்று பெரிய கேள்விக் குறியுடன் கேட்கின்றார். இதன் விடை யாருக்கு வெளிச்சமோ? தெரியவில்லை.

இளங்கோவடிகள்: இளவரசரான இளங்கோ அரசைத் துறந்து, துறவறம் பூண் டு ஜம் பெரும் காப்பியங் களின் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தை எழுதினார். சிலம்பின் கதையைக் கூறுவதால் இந்நால் ‘சிலப்பதிகாரம்’ என்ற பெயரைப் பெற்றது. இந்நால் கோவலன், கண்ணகி கதையைக் கூறுகின்றது. இக் காப்பியம் சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, சேர நாடு ஆகிய முப்பெரும் நாடுகளைத் தொட்டுச் சென்று, இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழும் செறிந்த கதையாய் முடிகின்றது. இங்கு இளங்கோவின் வாழ்க்கை முறை திரும்பிய திருப்பத்தைக் கண்டோம்.

மகாத்மா காந்தி (தி.பி. 02.10.1900 - 30.01.1979, கி.பி. 02.10.1869 - 30.01.1948): மகாத்மாவின் வாழ்க்கை அகிம்சை, சத்தியம் என்ற அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட ஓர் உயர் கோபுரம். உள்ளத்தில் தூய்மை, பேச்சில் தூய்மை, செயலில் தூய்மை என்பவை அவர் வாழ்வின் உயிர்நாடி. காந்தி ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர். ‘சத்திய சோதனை’ என்ற அவர் எழுதிய நால் உலகப் புகழ் பெற்றது. உண்மை, அகிம்சை, பிரமச்சரியம், உண்ணாவிரதம், எளிமை, நம்பிக்கை, தாவர உணவு என்பன காந்தியின் தத்துவங்களாகும். அகிம்சை முறையைக் கையில் ஏந்தி, ஆயுதப் போர் ஏதுமின்றிப் பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு விடுதலை பெற்றுக்கொடுத்தார். அவர் உலக மக்களுக்காகவும், நாட்டுக்காகவும் தம்மைத் தியாகம் செய்து கொண்டமை அவரின் வாழ்க்கை முறைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

நெல்சன் மண்டெலா (தி.பி. 18-07-1949..., கி.பி. 18.07.1918...): ஐரோப்பியர் தென்னாபிரிக்க நாட்டை ஆங்கையில் முத்த இன ஆபிரிக்க மக்களையும் பின்வந்த இந்தியத் தொழிலாளர் குடிகளையும் கால் விலங்கு கை விலங்கிட்டு வதைத்து வந்தனர். இதைக் கண்ணுற்ற வழக்கறிஞர் நெல்சன் மண்டெலா வல்லரசின் போக்குகளை வன்மையுடன் கண்டிக்க, வல்லரசார் நெல்சன் மண்டெலாவைக் கைது செய்து கை கால் விலங்கிட்டு இருபத்தேழு ஆண்டுகள் இருட்டறைச் சிறையில் போட்டனர். சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற நெல்சன் மண்டெலா அவர்கள் தென்னாபிரிக்காவின் அதிபராக (தி.பி.2025-2030, கி.பி 1994-1999) அரசமைத்து நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் சேவை புரிந்து நல்லாட்சியைக் கொடுத்தார். இதனால் அவர் ஓர் உலகத் தலைவரானார். அவர் வாழ்வியல் முறையும் உலகுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்துள்ளது.

ஆல்பிரடு நோபெல் (Alfred Nobel): ஆல்பிரடு நோபெல் என் பவர் சுவீடன் நாட்டு வேதியியல் வல் லுநராகவும், பொறியியலாளராகவும், போர்த்தளபாடங்கள் அமைப்பாளராகவும் திகழ்ந்தார். இந்த விஞ்ஞானி வெடிப்பொருளைக் கண்டுபிடித்தார். இவர் கண்டுபிடித்த வெடிப்பொருள் ஆக்க வேலைகளைக் காட்டிலும் அழிவு வேலைகளுக்கே பெரிதும் பயன்படுகிறது. இந்த வெடிப்பொருள் மக்களின் முன்னேற்றத்தக்குப் பெரிதும் உதவுமென்று இதைக் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானி கருதியிருக்கலாம். ஆனால் அது திசைமாறி அழிவுப் பாதையில் போய்விட்டது. இவ்விஞ்ஞானியின் பெயரால் ஆண்டுதோறும் நோபெல் பரிசு வழங்கப்படுகிறது. இவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் * ஆய்வுகளிலும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளிலுமே செலுத்தியுள்ளார். அவர் வாழ்க்கை முறையும் விஞ்ஞானமாய் அமைந்துவிட்டது.

சுவாமி விவேகானந்தர்: ‘மகத்தான பணிகளைப் புரிய நீ பிறந்திருக்கிறாய்’ என்று கூறுகிறார் விவேகானந்தர். இவர் இராமகிருஷ்ணர் பரமகம்சரின் சீடர். சிறந்த பிரமச்சாரி. அவர் ஒரு வேதாந்தி. வேதாந்தப் பொருள் நிறையக் கற்றவர். அவர் ஒரு பெரும் பேச்சாளர். அவரைப் பேச்சிலும் தர்க்கத்திலும் வெல்ல முடியாது. உலக நாடுகள் அடங்கலும் சென்று பிரசங்கம் செய்வார். அமெரிக்கர்

இவரைத் தம் நாட்டுக்குத் திரும்பத் திரும்பச் சொற்பொழிவாற்றும்படி அழைத்தனர். இவரின் அழகான ஆங்கிலப் பேச்சில் அமெரிக்கர் மூழ்கி விடுவர். அமெரிக் கர் களை ‘என் அமெரிக்கச் சகோதரி சகோதரர்களே!’ என்று வாரி அணைத்து வெற்றி கண்டவர். அவர் ஒரு துறவு பூண்ட வேதாந்த யோகியாய் வாழ்க்கையில் வென்று நின்றவர்.

சீவகன்: ஜம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான சீவக சிந்தாமணியின் காப்பியத் தலைவன் இளவரசனான சீவகன் ஆவான். இவன் (1) காந்தருவத்தை, (2) பதுமை, (3) குணமாலை, (4) கேமசரி, (5) கனகமாலை, (6) விமலை, (7) சுரமஞ்சரி, (8) இலக்கணை என்னும் எட்டு மங்கையரை ஒருவர் பின் ஒருவராக மணந்து கொண்டான். பின் தன் மாமன் உதவியுடன் தான் இழந்த அரசை மீட்டுத் தன் மனைவியர் எண்மருடன் கூடி மகிழ்வுற்று இனிதாக அரசாண்டான். சீவகன் வாழ்க்கை முறைகளையும் நாம் காண்கின்றோம்.

தொல்காப்பியர் (தி.மு.680 - கி.மு.711): ‘தொல்காப்பியம்’ என்ற நாலைத் தொல்காப்பியர் யாத்துத் தந்துள்ளார். இந்நால் காலத்தால் முத்த இலக்கண இலக்கிய நூலாகும். தொல்காப்பிய காலத்து மக்கள் இயற்கையோடினைந்து வாழ்ந்த கதை காண்போம். தமிழ் மண்ணை அன்று குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஜவகை நிலங்களாக வகுத்து, அவற்றுடன் ‘கைக்கிளை’ (ஒருதலைக் காமம்), ‘பெருந்தினை’ (பொருந்தாக் காமம்) ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து, தினைப் பெயருமிட்டு ஏழு தினைகளாக வகுத்தனர். மேலும் இவற்றைக் (1) கைக்கிளை, (2) அன்பின் ஜந்தினை (ஜவகை நிலங்கள்), (3) பெருந்தினை என முப்பெரும் பிரிவில் அடக்கினர். ஜந்தினைகளுக்கும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் வகுத்து, பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது கணித்து, குறிஞ்சியில் புணர்தலும், மூல்லையில் இருத்தலும், மருதத்தில் ஊடலும், நெய்தலில் இரங்கலும், பாலையில் பிரிதலும் நிகழ்த்தி நிறைவு கண்டனர். தலைவன் தலைவியர் காதற் களவியல், கற்பியல் ஒழுக்கத்தில் இறங்கி அன்பினாற் கூடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர். இவர்கள் மத்தியில் பொய்யும், வழவும் தோன்றிய பின்னர் ஆன்றோர் ‘கரணம்’ என்னும் சடங்கு முறைகளை வகுத்து வரையறை செய்தனர்.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் அனைவரையும் அந்தனர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்று நால்வகை வகுப்பினரில் சாதிப் பிரிவினை காட்டாது அடக்கிய சிறப்பினையும் காண்கின்றோம். மேலும் தொல்காப்பியர் ஓரறிவுள்ள புல், மரம் ஆகியவற்றிலிருந்து ஆற்றிவுள்ள மனிதன் வரை பகுத்தும், வகுத்தும் கூறிப் புல், பூண்டு, மரம் ஆகியவற்றுக்கும் உயிர் உள்ளது என்பதை விஞ்ஞானியாய் நின்று கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியர் எமக்குத் தந்துள்ள அத்தனையும் எம் சொத்துக்கள். தமக்கென வாழாது பிறருக்காக வாழ்ந்த செம்மல் அவர்.

அல்பேர்ட் ஜெய்ன்ஸ்ரைன் (Albert Einstein தி.பி. 14.03.1910 - 18.04.1986, கி.பி. 14.03.1879 - 18.04.1955): இவர் ஒரு யேர்மன் நாட்டு விஞ்ஞானி. இவர் பொதிகவியலில் ஒரு திருப்பு முனைக்குச் செயலுரமிட்டவராயிருந்தார். அதிகமான காலத்தை இத் துறையில் செலவழித் தார். அதனால் இவரை நவீன பொதிகவியலின் தந்தை என்று அழைத்தனர். 1921ஆம் ஆண்டின் பொதிகவியலுக் கான நோபல் பரிசை இவருக்கு வழங்கிக் கொரவித்தனர். இன்னும் வேறு துறைகளில் நான்கு (04) உயர் புரிசுகளும் பெற்றுக் கொண்டார். முந்நாறு (300) ஆய்வறிவு சார்ந்த கட்டுரைகளும், நூற்று ஜம்பது (150) வேறுபட்ட கட்டுரைகளும் எழுதிச் சமர்ப்பித்துள்ளார்.

அனுக்குண்டு கண்டுபிடித்தது இவர்தானென்று ஒரு கதை உண்டு. ஆனால் அனுக்குண்டு கண்டுபிடித்ததில் இவருக்கு நேரடித் தொடர்பில்லை என்றும், அதன் வளர்ச்சியில் எளிதாக்கு கருவியாய்ப் பயன்படுத்தப்பட்டாரென்றும் கூறுகின்றனர். இவர் கண்டுபிடித்த சமநிலை வாய்பாடோன்றை உபயோகித்துள்ளனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வண்ணம் இவர் வாழ்நாளெல்லாம் விஞ்ஞானத்துடன் சங்கமமாகி விட்டது.

மாணிக்கவாசகர்: பாண்டி நாட்டில் திருவாதவூரில் பிறந்த மாணிக்கவாசகர் சகல கலைகளும் கற்ற ஒரு கல்விமானாய் விளங்கினார். இவரின் கலைத் திறன், கல்வியறிவு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் வரகுணவர்மன் (II) இவரைத்

தன் அரசு சபையில் முதலமைச்சராகப் பணிக்கமர்த்தினான். இவரின் செயலாற்றலைப் பாராட்டிய மன்னன் அவருக்கு ‘தென்னவன் பிரமராயன்’ என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தைச் சூட்டினான். மாணிக்கவாசகர் அமைச்சர் பணியைச் செவ்வனே செய்தாலும், உலக வாழ்விற் பற்றின்றிச் சிவன்டிகளையே சிந்தித்த வண்ணம் இருந்தார். இதனால் அவர் பாண்டியனுடைய அமைச்சுத் தொழிலிலிருந்து விலகித் திருப்பரங்குற்றத்துக்குச் சென்றார். அதன்பின் பல திருத்தலங்களையும் தரிசித்துச் சிதம்பரம் வந்து கூத்தப்பெருமான் கோவிலுக்குச் சென்று இறைவன்மீது பல பாகரங்களைப்பாடி மகிழ்ந்தார்.

மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம், திருக்கோவை, திருச்சாழல், திருவெம்பாவை போன்ற அருள் நிறைந்த பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். ‘திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்’ என்பது பழமொழி. ஈற்றில் அவர் தில்லை நடராசரின் திருவடியைச் சேர்ந்தார். மாணிக்கவாசகரின் வாழ்க்கை வரலாறு அன்பு நெறியைச் சிறப்பாக விளக்குகிறது.

ஒளவையார்: ஒளவையார் என்ற பெயரில் பல பெண்பாற் புலவர்கள் இருந்துள்ளனர். அவர்களில் மூன்று (03) பெரும் புகழ் பெற்ற புலவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் பற்றிப் பார்ப்போம்.

முதலாவது ஒளவையார்: இவர் கடைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்று கூறப்படுகின்றது. பாரி, அதியமான் போன்ற மன்னர்கள் இவருக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள். இவர் பல பாடல்களைப் புறநானாறு, அகநானாறு, குறுந்தொகை, நற்றினை ஆகிய தொகை நூல்களில் பாடிய பெருமைக்குரியவர். இவர் பெண்பாலராயினும் தெய்வப் புலவர் என்னும் கீர்த்தியோடு வாழ்ந்தவர்.

இரண்டாவது ஒளவையார்: இவர் எட்டாம் நாற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று கூறுவர். இவர் ‘ஒளவைக் குறள்’, ‘விநாயகர் அகவல்’ ஆகியவற்றைப் பாடியுள்ளார். இதன் பின்னர் இவர் திருக்கைலாசம் அடைந்தார்.

முன்றாவது ஒளவையார்: இவர் கம்பர், ஓட்டக்கூத்தர் காலத்தவர். இவரைத் தமிழ் முதாட்டி என்று மக்கள் அழைப்பார். இவர் ஆத்திரூடி, கொன்றைவேந்தன், முதுரை, நல்வழி ஆகிய நூல்களைப் பாடியுள்ளார். அன்பு, பண்பு, சத்தியம், உண்மை, தர்மம், நேர்மை ஆகியவற்றை இளம் உள்ளங்களில் பதித்தால் அது நிலையான பலனைத் தரும் என்ற கருத்தில் நீதி நூல்களை உருவாக்கினர்.

யோகி, சித்தர், முனிவர், துறவி, ஞானி, சன்னியாசி போன்றோர் மக்களுடன் இருப்பதை வெறுத்துக் காடேகி, மலையுச்சியிலும், அரசமர அடியிலும், வேறு ஆச்சிரமங்களிலும் தனித்திருந்து, காய் கனி அருந்தி, அவன் பாதாரவிந்தம் நினைந்து, அவன் புகழ் பாடி, நாட்பலவாய்த் தவத்திலும் யோகத்திலும் மனத்தை நிறுத்தித் தம்மை மறந்த நிலையில் அவனை நினைந்து உருகி நிற்பார். இதனால் அவர்கள் நிரம்பிய மன நிறைவும், மனத் திடமும், அபார சக்தியும் பெறுவார். மக்கள் அவர்களை நாடித் தமக்கேற்ற ஆத்ம சிந்தனைகளையும், புத்திமதிகளையும், ஆசீர்வாதங்களையும் பெற்றுச் செல்வார். அவர்கள் தனித்திருந்து இறந்தாலும், அவர்கள் சமாதியடைந்தனரென்று மக்கள் குதாகலித்து நிற்பார்.

இனி, இதுகானும் மேற்கூறியவற்றின் சுருக்கச் செய்திகளையும் கீழ்க்காண்போம். விலங்கு, பறவை, நீர்வாழ்வன, ஊர்வனவற்றின் வாழ்க்கை முறைகளையும், மக்கள் வாழ்வின் பல்வேறுபட்ட முறைகளையும், ஆன்றோர் சான்றோர் மத்தியில் நிலவும் முறைகளான அறவழி, பொருள்வழி, இனபவழி காட்டும் திருவள்ளுவரையும், நந்தி அருள் பெற்றுத் தந்திரமான மந்திரம் கூறும் திருமூலரையும், நாட்டுப் பற்றும் சுதந்திர தாகமும் கொண்டு பாத் தொடுத்து நின்ற பாரதியாரையும், பல துறைகளில் நின்று கவி பாடிய கண்ணதாசனையும், அரசைத் துறந்து துறவறம் பூண்ட இளங்கோவடிகளையும், அகிம்சை அண்ணல் மகாத்மா காந்தியையும், நோபெல் பரிசு விஞ்ஞானி அல்பிரடு நோபெல் ஸையும், துறவ பூண்ட வேதாந்த யோகி சுவாமி விவேகானந்தரையும், எண்மண்த திருமணம் புரிந்த சீவகனையும், தொல்காப்பியர் தந்து விட்டுச் சென்ற பொக்கிசங்களையும்,

பெளதிகவியலின் தந்தை அல்பேர்ட் ஜயன்ஸ்ரைனையும், இறையருள் நிறைந்த மாணிக்கவாசகரையும், நீதி நூல்கள் தந்த ஒளவையையும், சமாதியடைந்த முனிவர், ஞானி, துறவி, யோகி, சித்தர் போன்றோரையும் காண்கின்றோம்.

இவர்கள் விட்டுச் சென்ற வாழ்க்கை முறைகள் எம்மை நெறிப்படுத்தி, ஆற்றுப்படுத்திச் செம்மையாக்கி அறநெறி வாழ்வில் வைத்திருக்கும் என மனத்திடங் கொள்வோம்.

கற்றோர் மனத்தில் எழும் கற்பனைகள்

ஒருவர் மனத்தில் பார்வையால், கேள்வியால், வேறு புலனுணர் வால் ஒன்றுபட்டு எழும் மன உருவம், எண்ணம், கருத்துப் படிவம், உருப்படிவம் ஆகியவற்றைக் கற்பனைச் சித்திரங்கள் எனலாம். கற்பனை மனிதனின் எண்ணக் கருத்தாகும். மனித மனத்தில் எழும் கற்பனைக் கோட்டைகளுக்கு அளவோ, எல்லையோ, வீச்சோ கணக்கிட முடியாது. ஒரு கணத்தில் அவர் மனத்தில் ஆயிரமாயிரம் கற்பனைகள் தோன்றி, மிதந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும். கற்பனை, சிலேடை, முதிரெண்ணக் கருத்து போன்றவற்றின் தோற்றும் அவரவரின் அறிவுத் திறனைப் பொறுத்ததாகும்.

எல்லா மனிதரிடமும் ஒரே மாதிரியான கற்பனைகள் எப்பொழுதும் எழுவதில்லை. அவை ஒவ்வொருவருக்கும் கால நேரத்தோடு ஒட்டி வேறுபட்டனவாய் அமைந்திருக்கும். ஏழை, வறியவன், குழந்தை, சாதாரணமானவன், பணக்காரன், காதலன், காதலி, முத்தோர், நாடாள் வோன், நாட்டின் அதிபதி, முனைவர், பாவலர், நாவலர், எழுத்தாளர், கதைஞர், அறிஞர், புலவர், யோகி, சித்தர், முனிவர், ஞானி, விஞ்ஞானி, தத்துவ மேதை, பொறியியலாளர், கணக்காய்வாளர், கணக்காளர், வைத்தியக் கலாநிதி போன்றோரின் கற்பனை ஆக்கங்களை எடுத்து அடுக்கிப் பார்த்தால் முற்கூற்றின் பொருள் தெற்றெனத் தெரியும்.

‘கற்பனை’ என்ற சொல்லுக்குப் புனைவாற்றல், கலைப்புனைவுத் திறம், பாவனை, போலி எண்ணம், கட்டற்ற புனைவு, மாயத்தோற்றும், வீண் எண்ணம், போலிப்புனைவு, மனத்தின் படைப்புத்திறன், கல்வி, போதனை, கட்டளை, சங்கற்பம், காரிய ஏற்பாடு, வர்ணனை, கபடம், இல்லாத ஒன்றை மனதில் உருவாக்கி வெளிக்கொண்ரதல் என்று பல பொருள்கள் உள்ளன.

அதி திறமை வாய்ந்த கற்பனைச் செம்மல்கள் பலர் இருந்தாலும், அவர்களுள் கம்பனையும், சயங்கொண்டாரையும், காளமேகப் புலவரையும் இங்கு சிறப்பித்து விளக்க விரும்புகிறேன்..

கம்பன்

கம்பராமாயணம் முழுவதிலும் கம்பன் புரிந்த வம்பால் அவனுக்குக் ‘கவிச் சக்கரவர்த்தி’ என்னும் பட்டம் கிடைத்தது. அவரின் கவிதைச் சொல்லமுகும், பொருளமுகும் பொதிந்த கவி வன்மையைப் போற்றாதார் இல்லை. இராமனின் அழகை மக்கள் ஒருவரும் முழுமையாய்ப் பார்க்கவில்லை. அதனைத் ‘தோள் கண்டார், தோளே கண்டார், தாள் கண்டார், தாளே கண்டார், தடக் கை கண்டாரும் அ.:தே’ என்று வரையறுத்துள்ளார்.

கைகேயி இராமனிடம் ‘பரதனே இந்நாட்டை ஆள வேண்டும். நீ காடு செல்வாயாக!’ என்று உரைப்பதைக் கம்பன் கவி பேசும் வண்ணம் இவை. “ஆழி குழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆளா, நீ போய்த் தாழ் இருஞ் சடைகள் தாங்கி, தாங்க அருந் தவம் மேற்கொண்டு, பூழி வெங் கானம் நண்ணி, புண்ணியத் துறைகள் ஆடி, ஏழ் இரண்டு ஆண்டின் வா என்று இயம்பினன் அரசன் என்றாள்.”

இராமனின் அம்பால் இராவணன் இறந்து பட்டனன். இதற்குக் கம்பன் கவி தொடுத்த அழகினையும் காண்போம். “முக்கோடி வாழ்நானும், முயன்றுடைய பெருந் தவமும், முதல்வன் முன்நாள் ‘எக்கோடி யாராலும் வெல்லப்படாய்’ எனக் கொடுத்த வரமும், ஏனைத் திக்கோடும் உலகு அனைத்தும் செருக் கடந்த புய

வலியும் தின்று, மார்பில் புக்கு ஓடி உயிர் பருகி, புறம் போயிற்று இராகவன் தன் புனித வாளி.” இவ்வண்ணம் கம்பன் கற்பனை மன்னன் ஆயினன்.

சயங்கொண்டார்

களத்தில் ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்று வெற்றிவாகை சூடிய மாவீரனின் வீரத்தினைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதைப் ‘பரணி’ என்பர். அவைக்களைப் ‘புலவரும், கவிவேந்தரும்’ ஆகிய சயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப் பரணியைப் பாடியுள்ளார். இந்நாலில் கற்பனையோடு கருத்துச் செறிவு, சொல் நயம், பொருள் நயம், நடை நயம் முதலியனவும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன.

பேய்கள் ஆடும் துணங்கைக் கூத்து

பசிக் கொடுமையால் தவிக்கும் பேய்கள் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு தமது பசியைப் போக்குமாறு காளி தேவியிடம் வேண்டிய காலை “மிக்க விரைவில் கலிங்க நாட்டில் பெரும் போர் நிகழும். அதனால் நும் பசி முற்றும் தீரும்” எனக் கூறப் பேய்கள் பேரானந்தமடைந்தன. கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த பேய் அங்கு நடக்கும் போரினைத் தேவிக்குரைக்க அதைக் கேட்ட மற்றப் பேய்கள் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் தங்கள் கையிலுள்ள பிள்ளைகள் நிலத்தில் விழுந்து விடும் வண்ணம் பெரிய துணங்கைக் கூத்தாடி மகிழ்ந்தன.

“பிள்ளை வீழ வீழவும், பெருந்துணங்கை கொட்டுமே; வள்ளை பாடி, ஆடி, ஓடி ‘வா!’ என அழைக்குமே!”

(310)

பரணிக் கூழ்

போர்க்களத்தைப் பார்வையிட்ட தேவி பேய்களிடம் “இனி நீங்கள் கூழ் சமைத்துப் பருகுங்கள்” எனக் கட்டளையிடப் பேய்கள் கூழ் சமைத்துக் கொண்டு குலோத்துங்க மன்னனை வாழ்த்தின. பேய்கள் கூழ் சமைக்கும் காட்சியைச் சயங்கொண்டார் நேரில் கண்டது போல் அழகுற எடுத்துக் கூறும் பாங்கினையும் காண்போம்.

- பேய்கள் யானைக் கொம்பால் பற்களை விளக்கி, அவற்றின் விலாவெலும்பால் நாக்கை வழித்து, கூரிய அம்புகளினால் நகங்களைக் களைந்து, யானை மத நீராகிய எண்ணெயைத் தலையில் தேய்த்து, குருதி வெள்ளத்தில் நீராடி, கொழுப்பாகிய ஆடையை உடுத்திக் கொண்டு, அணி அணிந்து, பரணிக் கூழ் சமைக்கின்றன.
- யானையின் வயிற்றைப் பானையாகவும், வீரர்களின் மூளையையும் இறைச்சியையும் சமை பொருளாகவும், குதிரைகளின் இரத்தத்தை உலை நீராகவும், குதிரைப் பற்களை வெங்காயமாகவும், வீரர் நகங்களை உப்பாகவும், இறந்த வீரர்களின் கோபத்தை நெருப்பாகவும், ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களை அடுப்பு விறகாகவும், கலிங்க வீரர்களின் பற்களை அரிசியாகவும் இடித்து மாவாகச் சேர்த்துக் கூழ் சமைத்த முறை பரணிக்கு உரிய ஒரு தனிச் சிறப்பாய் அமைகின்றது.
- இறந்த அரசர்களின் கேடயங்களையும், மண்டை ஒடு களையும் உண் கலங்களாகக் கொண்டு பேய்கள் கூழ் அருந்தின. இறந்த வீரர்களின் தலைகளை அகப்பை களாகவும், வெல் களை அவற்றின் காரம் புகளாகவும் பாவித்துக் கூழை அள்ளி அள்ளி வார்த்தன மடைப் பேய்கள்.
- பிராமணப் பேய், சமணப் பேய், புத்த மதப் பேய் போன்ற வற்றைக் கூறிப் பேய்களிலும் சாதி வேற்றுமை இருப்பதாக ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார். சமணப் பேய்கள் பிறவுயிரைக் கொல்லாதவை. ஒரு நாளில் ஒரு வேளையே புசிப்பவை. கூழில் மயிர் இருந்தால் ஒரு வேளை உண்வைத் தானும் உண்ணாது போகலாம். ஆகவே, அக் கூழைக் கொழுப் பாகிய சீலையில் வடித்துக் கொடுக்கும்படி சொல்லப்படு கிறது. பல உயிர்க் கொலையால் உண்டாகிய கூழைக் கொலை புரியாத சமணப் பேய்க்கு ஊற்றச் சொல்வதில்

ஆசிரியரின் கற்பனையும், நகைச் சுவையும் ததும் பி வழிகின்றன.

- பிரமன் தனக்கு நான்கு வாய்களைப் படைத்துக் கொண்டு, தமக்கு ஒரு வாயைப் படைத்தானே என்று பேய்கள் கடும் சினம் கொண்டன. நான்கு வாய்கள் இருந்தால் இன்னும் அதிகமாகக் கூழைப் பருகலாமென்று அவை நினைத்தன போலும்.
- ஒட்டைப் பாத்திரத்தில் ஊற்றிய கூழானது வெளிப் பக்கம் ஒழுக, அப் பாத்திரத்தைத் திருப்பிப் பார்த்து முழுக் கூழையும் கவிழ்த்து விட்டுத் தினைத்து நிற்கும் முடப் பேயையும் ஆசிரியர் விட்டு வைக்கவில்ல.
- கூழ் குடித்துவிட்டு வாய் கழுவிய பேய்கள் தாம்புலம் தரிக்கின்றன. போரில் இறந்த குதிரைகளின் காதுகளை வெற்றி வையாகவும், அவற்றின் கணைக்கால் குளம்புகளை வெட்டுப் பாக்குத் துண்டுகளாகவும், போரில் இறந்த கலிங் க அரசாரின் கண் ணின் வெண் மணியைச் சுண்ணாம்பாகவும் சேர்த்து மடித்துத் தாம்புலம் போடச் செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

காளமேகப் புலவர்

இவர் பிறந்த பொழுது இவருக்கு இடப்பட்ட பெயர் ‘வரதன்.’ இவர் கவி மழையாகப் பொழிந்து புலமைத் திறன் பெற்ற பிறகுதான் ‘காளமேகம்’ என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றார். கவி மழை பொழியும் காளமேகம், இம்மெனும் முன்னே எழுநாறும் எண்ணாறும், அம்மென்றால் ஆயிரம் பாட்டும் பாட வல்லவர். ஆசுக்கவியென அனை வராலும் காளமேகம் போற்றப்பட்டுள்ளார். காளமேகப் புலவர் சிலேடையாகப் பாத்தொடுப்பதில் வல்லவர். முதலடியும், ஈற்றடியும் கொடுத்தால் உடனே பாட்டமைத்து விடும் ஆற்றல் கொண்டவர் காளமேகப் புலவர்.

வல்லின எழுத்துக்களான க்,ச,ட்,த்,ப்,ற் (க,ச,ட,த,ப,ற), மெல்லின எழுத்துக்களான ங்,ஞ்,ண்,ந்,ம்,ன் (ங,ஞ,ண,ந,ம,ன), இடையின எழுத்துக்களான ய்,ர்,ல்,வ்,ழ்,ள் (ய,ர,ல,வ,ழ,ள) என்பனவற்றைத் தனித் தனியே வைத்துப் பாடல் புனைவதிலும், சிலேடைகளிலும், ஆற்றல் பெற்றிருந்தார், காளமேகம்.

காளமேகப் புலவரின் சிலேடைக் கவிதைகட்டு ஒரு நல்ல உதாரணம் இதோ:

“பூனைக்கி ஆறுகால், புள்ளினத்துக் கொன்பதுகால்,
ஆனைக்குக் கால்பதி னேழானதே – மானேகேள்!”

(147)

அதாவது, காளமேகப் புலவர், பூனைக்கு ஆறு கால்கள், பறவைக்கு ஒன்பது கால்கள், யானைக்குப் பதினேழு கால்கள் என்று கவி தொடுத்துள்ளார்! எப்படி?

பூனைக்கு ஆறுகால் : அதாவது, பூவை நக்குகின்ற வண்டுக்கு ஆறு கால்கள்!

பறவைக்கு ஒன்பது கால் : கணிதத்தில், ஒன்பதின் கால் = இரண்டே கால்.

அதாவது, $9 \times \frac{1}{4} = 2 \frac{1}{4}$! பறவைக்கும் ‘இரண்டே, கால்!’ சரிதானே!!

யானைக்குப் பதினேழு கால் : பதினேழு கால் ($17 \times \frac{1}{4}$) என்பது நாலே கால்.

அதாவது $4 \frac{1}{4}$! யானைக்கு கால்கள் நான்கு (நாலே கால் = $4 \frac{1}{4}$) தானே!

இவ்வண்ணம் பல கருத்துக்களில் நின்று பேசக்கூடிய பாடல் களைப் பாடக்கூடிய ஆற்றல் காளமேகப் புலவருக்குத்தான் கைகண்ட

கலையாக அமைந்திருந்தது. காளமேகத்தாரின் கற்பனையின் திறன்தான் என்னே!

வேறு சில கற்பனைக் கருத்துக்கள்

மனத்தில் எழும் கற்பனைகள் பற்பல கோணங்களில் நின்று அறிவு சர்ந்த படைப்புத் திறனாய்ப் பொருள் புரியா வண்ணம் அமைந்து கேட்போரையும், படிப்போரையும் தினைநடிக்கும்; சில உதாரணங்கள் இதோ:-

(1) ‘என்னை விழுந்தூம்பும்! ’ ‘நீர் விழுந்தூம்பும்! ’

எதிர் வாதம் புரியும் இரு பெரும் புலவர்கள் மாலைசாயும் பொழுதில் சாலை ஒன்றில் எதிரெதிரே உலாவி வந்து, நீர் பாயும் மதகு ஒன்றின்மேல் சந்தித்ததும், ஒரு புலவர் மற்றப் புலவரைப் பார்த்து ‘என்னை விழுந்தூம்பும்! ’ என்று கேட்க மற்றப் புலவர் ‘நீர் விழுந்தூம்பும்! ’ என்று கூற, அருகில் நின்றவர்கள் ஒரு புலவர் மற்றவரைப் பார்த்து ‘என்னை விழுந்து வணங்கும்’ என்கிறாரே, மற்றப் புலவர் ‘நீர் விழுந்து வணங்கும்’ என்கிறாரே, இதனால் இவர்களுக்குள் ஒரு சண்டை நிகழப் போகிறதே, என்று பயந்தனராம்.

அப்பொழுது அவர்கள் மத்தியில் நின்ற ஓர் இளம் பண்டிதருக்குத் தம் பயத்தைத் தெரிவித்தனர். அவர் பலமாகச் சிரித்துவிட்டு, இரு புலவர்களின் கேள்வி-விடைகளுக்குக் கருத்துக் கூறி அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தினார். ‘என்னை விழுந்தூம்பும்’ என்பது ‘இம் மதவால் என்ன விழுந்து ஓடுகின்றது?’ என்ற கருத்துப்படும். அதற்கு மற்றப் புலவர் ‘நீர் விழுந்தூம்பும்’ என்றார். அதாவது, ‘இதில் நீர் விழுந்து ஓடுகின்றது’ என்று சொன்னார்.. இப்படி விகடமாகப் பேசுவது அவர்களின் பொழுது போக்கு. அவர்கள் நண்பர்கள் என்றாராம். அதைக் கேட்டவர்கள் புலவர்களின் மதி நூட்பத்தை வெகுவாகப் பாராட்டிச் சென்றனராம். இது ஒரு பழைய, விகடமான, கற்பனைக் கதை.

புலவர்கள் இவ்வாறான சொற்பிரயோகங்களால் சொல் யுத்தங்கள் புரிவதும், வேறுபட்ட கருத்துக்களைக் கிளறி விட்டு வேடிக்கை

பார்ப்பதும், சில வேளைகளில் ஒருவரை ஒருவர் மட்டந்தட்டி நிற்கும் நிலைக்கு உள்ளாக்குவதும் அவர்கள் சிலரின் சாதாரண வேலையாகும்.

(2) ‘அறிவிலாதவனாகிய ...பாதுகாவலருக்கு வணக்கம் !’

(குறிப்பு: பின்வரும் விகடப் பேச்சின் அசல் ஆசிரியர் யாரென்று அறியேன். நான் முதல் முதலில் கேட்டபடி இக் கதையை அப்படியே கீழே தருகிறேன்.)

சாவகச்சேரி டிறிபேர்க் கல்லூரியில் எட்டாம், ஒன்பதாம் வகுப்பு மாணவ மாணவிகளின் ஒன்று சேர்ந்த மாதாந்தத் தமிழ்க் கூட்டம் நடந்தது. மாணவத் தலைவன் மேடையில் தலைமை தாங்க, மாணவ மாணவிகள் சபையில் அமர்ந்திருக்க, அதன் பின்னால் பாதுகாவலராக ஒரு பண்டிதர் விசேட ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கத் தேவாரத்துடன் கூட்டம் ஆரம்பமானது. அதன்பின், தலைவர் ஒரு மாணவனை விசேட உரையாற்ற அழைத்தார். அந்த மாணவன் மேடையில் ஏறி நின்று சிரித்த முகத்துடன் ‘அறிவிலாதவனாகிய பாதுகாவலருக்கும், அறிவாற்றலுள்ள தலைவருக்கும், சக மாணவ மாணவிகளுக்கும் வணக்கம்’ என்று, தன் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

உடனே அப் பாதுகாவலர் எழுந்து நின்று, ‘சபையில் உள்ளவர்களைப் பேச்சாளர்கள் பண்பாக அழைத்துப் பழக வேண்டும்’ என்று கோபத்துடன் சொன்னார். அதற்கு அந்த மாணவன் ‘கனம் தலைவர் அவர்களே! நான் பாதுகாவலர் அவர்களை அறிவிலாதவன் என்று கூறவில்லை. அவரை ‘அறிவில் ஆதவன்’ (அறிவில் சூரியனைப் போன்றவர்) என்றுதான் உயர்த்திக் கூறியுள்ளேன். நான் சொன்னதில் பண்பு எங்கே குறைந்துள்ளது?’ என்று கேட்க, சபையிலுள்ள மாணவ மாணவிகள் கை தட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

அதைக் கேட்டும் கூட, அப் பாதுகாவலர் அந்த மாணவனை மேடையிலிருந்து இறங்குமாறு கட்டளையிட்டார். அவரின் இடத்தை இன்னொரு பேச்சாள மாணவன் எடுத்துக் கூட்டம் தொடர்ந்தது. மாணவ

மாணவிகள், முதல் பேசிய மாணவனின், தாமறிந்த முற்போக்குச் சிந்தனை, விகடவன்மை, அறிவாற்றல், கருத்துப் பரிமாறல், மொழிப் பிரயோகம் ஆகியவற்றை மழுங்கடிக்கச் செய்த, (உண்மையிலேயே ‘அறிவிலாதவனாக’ தன்னை நிருபித்துக் காட்டிவிட்ட) பாதுகாவலின் அடக்குமுறைச் செயலை எள்ளளவும் விரும்பாது மனந்தளர்ந்து வீடுசென்றனர்.

(3) பங்காண்மைக் கூட்டுவாணிகம் (Partnership)

வெவ்வேறு இனத்தவரான ஆங்கிலேயன், தமிழன், சிங்களவன், முஸ்லிம் ஆகிய நால்வரும் சேர்ந்து கொழும்பு மாநகரில் ஒரு கூட்டுவாணிகம் நடாத்தினர். இதில் ஒருவர் இறந்தால் மிகுதியாக இருப்பவர்கள் தனித் தனியே பத்தாயிரம் (10,000.00) ரூபாவைக் காணிக்கையாக இறந்தவரின் சவப் பெட்டிக்குள் வைத்து அடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்பது அவர்கள் எழுதி வைத்த உடன்படிக்கைகளில் ஒன்றாகும். வாணிகத்தின் சந்தைப் படுத்தலை ஆங்கிலேயன் கவனித்தான். நிதி தொடர்பான வேலைகள், தமிழன் பொறுப்பு, வியாபாரம் அதிக இலாபத்தைக் காட்டியது.

இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் ஓடியின் ஆங்கிலேயன் மாரடைப்பால் மாண்டு போனான். மயானத்தில் இறுதிக் கிரிகைகள் போதகரினால் நடாத்தப்பட்டபின் சிங்களவன் 10,000.00 ரூபாவையும், முஸ்லிம் 10,000.00 ரூபாவையும் சவப்பெட்டிக்குள் வைத்து விட்டுத் தமிழனைக் காணாது விசனப்படும் போது, தமிழன் மகிழுந்தில் வந்திறங்கி, நேரம் பிந்தியதற்கு மன்னிப்புக் கோரிவிட்டு, ‘அவசரத்தில் தான் பணம் கொண்டு வரவில்லை. பதிலாக என் காசோலை (cheque) வைக்கிறேன்’ என, அதற்குச் சிங்களவனும், முஸ்லிமும் சம்மதித்தனர். தமிழன், தன் காசோலையை எழுதி வைக்கு முன், ‘முறையின்படி முழுத் தொகையும் பணமாயிருக்க வேண்டும். அல்லது முழுத் தொகையும் காசோலையாய் இருக்க வேண்டும். நான் முழுத் தொகையான 30,000.00 ரூபாவுக்கும் காசோலை வைத்துவிட்டு இந்த 20,000.00 ரூபாவையும் எடுத்து விடுகிறேன்’ என்று கூற மற்ற இருவரும் ஒத்துக் கொண்டனர்.

தமிழன் 30,000.00 ரூபாவுக்குக் காசோலையை எழுதி வைத்து விட்டு சவப்பெட்டியிலுள்ள 20,000.00 ரூபாவையும் எடுத்துக் கொண்டான். காசோலை சவப்பெட்டிக்குள் வைத்து நிலத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. தமிழனின் கையில் 20,000.00 ரூபா உண்மைப் பணம் அதிட்ட இலாபமாய்த் தேறியது! மற்ற இருவருக்கும் தமது நட்டமும் தெரியவில்லை, தமிழன் பெற்றுக் கொண்ட இலாபமும் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. தமிழன் மதி நட்பமும் அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை! (குறிப்பு: இது ஒரு தமிழனின் பாதாளக்கற்பணை.).

மேற்காட்டியவை கற்பணையில் உதித்த ஒரு சில எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இவை எமக்கு ஒரு வித்தியாசமான தூண்டலைத் தந்து எம்மையும் சிந்தனையில் ஆழ்த்திச் சிரிக்கவும் வைக்கின்றன. கருத்தாழமும், பொருளாழமும், சொல்லாட்சியும் நிறைந்த கற்பணகள், காலத்தால் அழியாது நிலைத்து நிற்கும் ஆற்றல் பெற்றவை. நாழம் அவற்றைப் படித்துப் பயன் பெறுவோம்.

சூவார்க்கத்தில் ஒரு நாள்

அன்றொருநாள், இலண்டன் மாநகரில் ப்ரேமாம்ஸி (Bromley) நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ள என் பழத் தோட்டத்தை ஒரு சுற்றுலாப் போட்டு, பழ மரங்களுடன் கதைத்து விட்டு, அங்குள்ள ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து பல சிந்தனைகளைச் சிந்தைக்கெடுத்து, அதில் முக்கியமாக நான் அங்கத்துவம் வகிக்கும் ஈழவர் இலக்கியச் சங்கம் பிரித்தானியா (Eelavar Literature Academy of Britain [ELAB] [ஸலாப்] என்ற கூட்டத்துக்கு ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதுவதற்கு ஆழ்ந்து ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தப் பழத் தோட்டத்தில் முக்கனிகள் உட்பட முக்கியமான எல்லாப் பழ மரங்களும் நீண்டு, செழித்தோங்கி வளர்ந்திருந்தன. என்றால் அங்கு தொகையான பழங்கள் களிந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

இயமராசன்

நான் சுற்று அயர்ந்திருந்தபொழுது என்னருகில் மூவர் வந்து நின்றனர். மூவரும் ஒளி வீசும் ஆடைகள் அணிந்திருந்தனர். அவை கண்களைக் கூச வைத்தன. நடுவில் நிற்பவரைப் பார்த்து அவர் இயமராசன் என்று அறிந்து கொண்டேன். பக்கத்தில் இரு

பணியாளர்களுடன் வந்து நிற்கிறானே! கையில் பாசக்கயிற்றையும் காணோம். என்னென்னவோ நடக்கப்போகிறதே என்று நினைந்து, மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு “தாங்கள் பணித்துறைக் கடமையில் வந்துள்ளீர்களா?” என்று நடுங்கிக்கொண்டு கேட்டேன். அதற்கு இயமராசன் “இல்லை” என்று பதில் கூறியதும், ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த என்னுயிர் திரும்பி வந்து விட்டது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனந்தத்தில் எழுந்து நின்று “நான் எவ்வண்ணம் தங்களுக்கு உதவவேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு இயமராசன் “எங்களுக்கு முக்களிகள் (மாம்பழும், வாழைப் பழும், பலாப் பழும்) மிகவும் விருப்பம்.

எங்கள் உலகில் இவை இல்லை. மேலிருந்து பார்த்தபொழுது உங்கள் பழத் தோட்டத்தில் முக்களிகளும் முற்றிக் கனிந்து தொங்குவதைக் கண்டோம். உடனே புறப்பட்டு இங்கு வந்துவிட்டோம். நாம் இவற்றைப் பறித்து உண்பதற்கு நீங்கள் உதவினால், நாங்களும் நீங்கள் விரும்பும் ஒரு வரத்தைத் தந்துதவத் திடம் கொண்டுள்ளோம்” என்றார். அதற்கு நான் “இயமராசனே! நீங்கள் விரும்பியவாறு முழுக் கனிகளையும் அருந்தலாம். இதையிட்டு எனக்கு மிகுந்த சந்தோசம். நான் ஒரேயொரு வரம் மாத்திரம் கேட்பேன். அதைக் கனிகள் அருந்தியபின் தந்தருள்வீராக!” என்று கூறினேன்.

அவர்கள் மூவரும் தோட்டத்திலுள்ள ஆசனங்களில் அமர்ந்த வண்ணம் கனிகள் தொங்கும் திசையை நோக்கிக் கையை நீட்டக் கனிகள் அவர் கைகளில் வந்து சேர, அவர்கள் கனிகளை அருந்திய வண்ணம் இருந்தனர். நான் இவர்களைப் பார்த்து அதிசயித்து நின்றேன். சொற்ப நேரத்தில் மரங்களில் இருந்த கனிகள் யாவும் முடிந்து விட்டன. கனிகள் உண்ட களைப் பில் அவர்கள் தாங்கவுமில்லை, உறங்கவுமில்லை, நீர் அருந்தவுமில்லை, விழுவிழுப்பாக ஓடியாடித் திரிந்தனர்.

சுவர்க்கம்

இயமராசன் “மகனே! நோ கேட்கும் வரம் என்னவோ? கேட்பாயாக!” என்று கூறினார். அதற்கு நான் “இயமராசனே! நான் சுவர்க்கம் சென்று ஒரு நாள் அங்கு தங்கி நின்று பார்த்துவிட்டுத்

திரும்பிப் பூவுலகம் வர வேண்டும். இதற்கு நீங்கள்தான் உதவவேண்டும்” என்று கூற, இயமராசன் “மகனே! வரம் தந்தோம் என்றல்லவா கூறிவிட்டோம். அதில் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. ஆனால், நீர் மானிட உடலோடு சுவர்க்கம் வரமுடியாது. இது தொடர்பாக உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று கூறமுடியுமா?” என்று கூறி அமர்ந்தார்.

Courtesy: Gustave Doré
[Illustrations to the Divine Comedy]

அதற்கு நான் “இயமராசனே! நீங்கள் கூறிய அத்தனையும் எனக்கும் தெரியும். நான் சொல்லக் கூடியது இதுதான்: நான் என் உடலை இங்கு பக்குவமாக மறைத்து வைத்து விட்டு, உங்கள் உதவியோடு ஆவி உருவெடுத்து உங்களோடு வருவேன். நீங்கள் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்ச் சுவர்கத்தில் எல்லாம் காட்டி விட்டுத் திரும்பவும் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு பூவுலகம் வந்து, என்னுடலில் என் ஆவியைச் செலுத்தி, என்னை எழுப்பி நடமாட விட்டுப் போவீர்களாயின் நான் இப்பொழுதும் உங்களுடன் வரத் தயார்” என்று கூறி முடித்தேன்.

அதற்கு இயமராசன் என்னுடன் ஓன்றும் கதைக்கவில்லை. மற்ற இருவருடன் சில நிமிடங்கள் ஆலோசனை நடாத்தினார்.

பின் என்னுடன் “இப் பூலோகத்தார் இவ்வாறு திட்டங்கள் அமைத்துத் தம் வாழ்க்கையை நடாத்துகின்றனர் போலும். இதை நினைத்தால் சந்தோசம் அடைகின்றேன். நீங்கள் கூறியதுபோல் உங்களைச் சுவர்க்கத்துக்குக் கூட்டிச் சென்று, பின் பூவுலகம் வந்து ஆவியை உங்கள் உடலில் செலுத்தி உயிர் வரப் பண்ணிச் செல்ல நான் தயார். நீங்கள் இப்பொழுதே வெளிக்கிடலாம்” என்று கூறினார்

இயமராசன். இதற்கு நான் உடன்பட்டுச் சில ஒழுங்குகள் செய்து முடித்தேன்.

என்னை ஒரு பெட்டியில் படுக்கும்படி இயமராசன் கூறினார். நான் பெட்டியில் படுத்ததும், என் உயிர் ஆவியாக்கப்பட்டு, பெட்டிமுடப்பட்டு என் உறவினர் ஒருவரிடம் பெட்டியைக் காக்கும் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. அதன்பின் நாங்கள் நால்வரும் (இயமன், இரு பணியாளர்கள், நான்) சுவர்க்கம் போக ஆயத்தமானோம். இயமராசன் கையை அசைத்ததும் ஓர் அற்புதமான பறக்கும் தட்டொன்று அருகில் வந்து நின்றது. நாங்கள் அதில் ஏறினோம். “நாங்கள் சுவர்க்கம் வந்து விட்டோம்” என்று இயமராசன் கூறினார்.

பறக்கும் தட்டு வந்ததும், போன்றும், பறந்ததும் எனக்குத் தெரியாது. பூமியில் வந்து நின்றதும், சுவர்க்கத்தில் போய் இறங்கி நின்றதும் மாத்திரம் எனக்குத் தெரிந்தது. பறக்கும் சத்தம்கூட எனக்குக் கேட்கவில்லை. ஜம்புலன்கள் ஒன்றும் இல்லாத எனக்கு இவை ஒன்றும் புரியாத நிலையில் நான் உள்ளேன் என்பதை அறிந்துள்ளேன்.

இந்நிலையில் இயமராசன் என்னை அழைத்து “மகனே! நாம் இப்பொழுது சுவர்க்கத்தில் உள்ளோம். நான் உங்களுடன் என்றும் இருக்க முடியாது. என் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும். இந்தக் கைப்பொறியை வைத்திருங்கள். உங்களுக்கு உதவி தேவைப்படின் இந்தப் பொறியின் பொத்தானை அழுத்தினால் நான் வருவேன். அல்லது ஓர் உதவியாள் வந்து உதவுவார். உங்கள் குடும்பத்தினரான பிதா, மாதா, சகோதர சகோதரிகள், முத்தோர் யாவரையும் இங்கு வரவழைத்திருக்கிறேன். சுவர்க்கத்தில் உங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் நிகழாது. இங்கு சண்டை சச்சரவு இல்லை. நீங்கள் இங்கு ஒரு நாள் மட்டும்தான் தங்கி நிற்கலாம். நான் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

நான் அந்தப் பக்கம் பார்த்தேன். என்ன அதிசயம்! என் அப்பா, அம்மா, சகோதரர்கள், சகோதரிகள், அம்மப்பா, அம்மம்மா, ஆச்சி ஆகியோர் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் வரிசையில் நின்றனர். ஜம்பத் தொரு வருடங்களின்பின் நான் என் அப்பாவை முதல்முதலாகப்

பார்க்கின்றேன். நாம் ஒருவரையொருவர் கட்டிப்பிடித்துப் புலம்பினோம். ஆனால் கண்ணீர் மாத்திரம் ஒருவருக்கும் வரவில்லை, எனக்கும்தான். சவர்க்கத்திலுள்ளோர் அழுவதில்லை என்று அறிந்தேன். எல்லாரும் மாறிமாறித் தங்கள் கதைகளைச் சொன்னார்கள். பூலோகத்திலுள்ளோர் கதைகளையும் துருவித் துருவிக் கேட்டார்கள். நாட்டு வளப்பம், மக்கள் வாழ்க்கை முறைகள், கல்வி முறைகள், இயற்கை வளங்கள் ஆகியவற்றையும் கேட்டறிந்தனர். என் அப்பாவின் முதாதையர்களை எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் என் அப்பா எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

தி.பி. 17.11.2042 (கி.பி. 17-11-2011) இல் அமரரான என் இளைய சகோதரன் திரு வேலுப்பிள்ளை கார்த்திகேயன் தேவதாசன் அவர்கள் என் அப்பாவுடனும் அம்மாவுடனும் ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு பரவசமடைந்தேன். அவர் என்னிடம் ஓடோடிவந்து “அண்ணா நிரந்தரமாய் வந்து விட்டார்களா?” என்று கேட்டார். “நான் இங்கு ஒரு நாள் மாத்திரம் தங்கி நிற்பதற்கு இயமராசன் உதவியுள்ளார். அதன்பின் நான் பூலோகம் சென்று விடுவேன்” என்று கூறினேன். இதற்கு அப்பாவும், அம்மாவும் வருத்தப்பட்டனர். நான் நிலைமையை எடுத்துக் கூறி அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினேன். என் சகோதரன் தன் குடும்பத்தாரரைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டார். அதற்கு நான் “உன் துணைவி கோகிலாவும், இரு பிள்ளைகளும் நன்றாகவே இருக்கின்றனர். ஆனால் உன் நினைவாகவே என்றும் உள்ளனர். அவர்களைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். நாங்கள் அவர்களையும் பார்த்துக் கொள்வோம்” என்று கூற அவர் முகம் மலர்ந்தது.

நான் மற்றுப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது, ஈலாப் சங்கத்தின் என் பழைய நண்பன் மகேந்திரன் ஓடோடி வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் குசலம் விசாரித்து ஆனந்தப்பட்டார். அவர் முன்போல் விளையாட்டுத் துறைகளில் பல பல புதுச் செய்திகளைச் சொல்லி என்னை மகிழ்வித்தார்.

என் அப்பாவிடமிருந்து சவர்க்க உலகம் பற்றிய செய்திகளையும், அங்கு வாழ்வோர் பற்றியும், அவர்தம் வழக்க பழக்கங்கள் பற்றியும், அந்த உலகின் பொருளாதாரம் பற்றியும் நிறையக் கேட்டு அறிந்து

கொண்டேன். அங்குள்ளோருக்குப் பசி இல்லை. ஏனெனில் அவர்களுக்கு உடல் இல்லை. எனவே அவர்களுக்கு உணவும், உடையும் தேவை யில்லை. ஆனால் அடையாளம் காட்ட ஓர் உருவும் மாத்திரம் தெரியும். அவர்கள் என்றும் இளையவர்களாகத் தோன்றுவார். என் அப்பா 106 வயதில் இளைஞர்போல் இருக்கிறார். வயதென்ற பிரச்சினை அவர்களுக்கு என்றும் இருந்ததில்லை. இறப்பென்பதும் அங்கு இல்லை. அதேபோல் அங்கு பிறப்பும் இல்லை. மண்ணில் மாண்டோரில் ஒரு சில நல்லோர் சுவர்க்கம் போய்ச் சேர்வார். மற்றையோர் நரகம் போய்ச் சேர்வார். இவ்வண்ணம்தான் சுவர்க்கத்திலும் நரகத்திலும் ஆவியுருவில் உள்ளோர் பெருகி வருகின்றனர்.

அங்குள்ளோருக்கு ஆசை என்பதே இல்லை. எனவே அவர்களுக்குத் தேவையும் இல்லை. களவில்லை, கற்பழிப்பும் இல்லை. குற்றம் புரிவோருமில்லை, கொலை செய்வோருமில்லை. எனவே நீதிபதிகளும் இல்லை. நீதிமன்றுகளும் இல்லை. பொன்னுமில்லை, மண்ணுமில்லை. அவர்கள் ஆணுமில்லை, பெண்ணுமில்லை. குழியில்லை, கூத்தில்லை. அவர்களுக்குத் தாகம் இல்லை. எனவே அங்கு காற்றும் இல்லை. அவர்களுக்குத் தாகம் இல்லை. எனவே அங்கு நீரும் இல்லை. ஆங்கே புல் பூண்டு, செடி கொடி, மரம் தான் ஒன்றும் இல்லை. அங்கு பகல், இரவு இல்லை. குரியனும், சந்திரனும் தோன்றுவதில்லை. ஆனால் சுவர்க்கம் மிகவும் பிரகாசமாயிருக்கும்.

நாம் வாழும் பூமித்தாயில் நிலவும் காதல், களவியல், கற்பியல், காமம், கைக்கிளை, பெருந்திணை, மடலேறல், கரணம், அம்பல், அலர் (பழி), தலைவன், தலைவி, பாணன், கூத்தன், விறவி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர், பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, கிழவன், கிழத்தி, பிராமணர், சத்திரியர், வைசிகர், குத்திரர், தனிவழி செல்லல், விரும்பிய பெண்ணைக் கவர்ந்து செல்லல், மாற்றான் மனை செல்லல், பிரமச்சாரியம் புகுதல், வேதம் ஒதல், தவ வேடம் தாங்கல், குடும்ப வாழ்வு கசந்தவிடத்துக் காடேகல், ஞானியாதல், யாவும் துறந்த முனிவராதல், நாடாளும் முதல்வராதல், வழிப்பறித் தலைவனாதல், உலக அழகியாதல், விஞ்ஞானியாதல், ஆய்வாளனாதல், கொடுங்கோல் மன்னானாதல், சாதுவாதல், உலகத் தலைவனாதல் ஆகியவை ஒன்றாவது பிரசித்தம் பெற்ற சுவர்க்கத்தில் காண்பதரிது.

நாம் பூலோகத்தில் ஒரு குறுகிய வட்டத்துள் நின்று கொண்டு, நானுண்டு, என் மனைவியுண்டு, என் பிள்ளை குட்டிகள் உண்டு என்று கூறிக்கொண்டு ஆடும் ஆட்டம் என்ன? ஓடும் ஓட்டம் என்ன? தேடும் தேட்டம் என்ன? ஈற்றில் கண்டதென்ன? கொண்டு சென்றதென்ன? படித்திருந்தும் கணக்கைச் சரியாகப் போட்டோமா? தப்புக் கணக்கையல்லவா போட்டு மகிழ்ந்தோம், மகிழ்கின்றோம். சுவர்க்கத் தாருக்கு இவை ஒன்றும் தெரியாது. அவர்கள் இவற்றைச் செய்வது மில்லை. ஏன் இவற்றைச் செய்ய வேண்டும்? என்று கேட்கின்றார்கள்.

சுவர்க்கத்தார் கல்வி, ஞானம், அறம் ஆகியவற்றில் மேம்பட்டுள்ளனர். சுவர்க்கம் அவர்களை மாற்றி விட்டதுபோல் தெரிகின்றது. பூலோக அறிவும் அவர்களிடம் தெரிகின்றது. அவர்கள் என்னுடன் உரையாடும் பொழுது அதைக் கவனித்துள்ளேன். அங்கு கல்விக் கூடங்கள், பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகங்கள் ஆகியன ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஆசிரியர்களாகத் திகழ் கின்றனர். அதனால் அவர்கள் எல்லாரின் கல்வி நிலை சமநிலைக்கு வந்துவிடுகின்றது.

சுவர்க்கத்தில் மண்ணும் இல்லை, மன்னும் இல்லை, அரசும் இல்லை, ஆண்டியும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் இயற்கை வழிப்படுத்தி, நெறிப்படுத்திச் செயலாற்றி நிற்கின்றது. செயற்கையாக அங்கு ஒன்றும் நடைபெறுவதில்லை. அங்கு பூவுலகில் இருப்பதுபோல் துவக்கில்லை, கைத்துப்பாக்கியில்லை, வெடியில்லை, வேறு சுடுகலன்களில்லை, குண்டில்லை, அனுக்குண்டுமில்லை, குறைவளியில்லை, சுணாமியில்லை, எரிமலையில்லை, பூகம்பமில்லை, நிலநடுக்கமுமில்லை, வீடுவாசலில்லை, பல்லி, பாம்பு, முதலையில்லை, காடில்லை, யானை, சிங்கம், புலி, கரடியொன்றுமில்லை, கடலில்லை, மீன், ஆமை, திமிங்கிலமொன்று மில்லை, உயிரகமுமில்லை, பறவைகளுமில்லை. இவ்வண்ணம் சுவர்க்கம் பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்த என் தகப்பனார் “இனிக் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேள்!” என்று தொடர்ந்தார்.

ஏழு லோகங்கள்

இந்துமதக் கோட்பாட்டின்படி இங்குள்ள சுவர்க்கத்தில் ஏழு வான்கோளங்கள் அமைந்துள்ளன. அவையாவன:- (1) புவா லோகம் (Bhuva Loka), (2) சுவர்க்க லோகம் (Swarga Loka), (3) மகார் லோகம் (Mahar Loka), (4) யனா லோகம் (Jana Loka), (5) ரபா லோகம் (Tapa Loka), (6) சத்யா லோகம் (Satya Loka), (7) வைகுந்தம் (Vaikuntha) என்பனவாம். முதல் ஆறு (06) லோகங்களும் ஒன்றான் மேல் ஒன்றாக அமைந்துள்ளன. ஏழாவதாயுள்ள வைகுந்தம் இந்த ஆறு லோகங்களுக்கு மேல் உள்ளதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் வைகுந்தம் மிகவும் பிரசித்தம் பெற்றுள்ளது. நிலைபேறுடைய விடுதலை பெற்ற மோட்சமடைந்த ஆன்மாக்கள் மிகவும் அழகிய வைகுந்தத்தில் இளமை கூடிய மனித உருவத்தில் வசிக்கின்றன.

கடவுள், தேவதாதர், தெய்வம், வணக்கத்துக்குரிய முதாதையர், புனிதர், பூவுலகில் நிறை வாழ்வு கண்ட ஆன்மாக்கள் ஆகியோர் மாத்திரம் சுவர்க்கத்தில் வாழ்வதற்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். சுவர்க்கத்துக்கும், வைகுந்தத்துக்கும் போக முடியாத தீவினை செய்த ஆன்மாக்கள் நரகத்துக்கும், பாதாளத்துக்கும் சென்று பரிதாப நிலைக்குள்ளாகின்றனர். இப்படிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது என் கைப்பொறி மணியடித்தது. மறு முனையிலிருந்து இயமராசன் “மகனே! நாம் பூலோகம் செல்ல வேண்டிய நேரம் அண்மித்து விட்டது. உடனே கிளம்பவும்” என்றார். “ஆம்” என்று கூறிவிட்டு, நான் மண்ணுல கம் போகும் செய்தியை உற்றார் உறவினருக்குச் சொன்னேன். கவலை யடைந்த அவர்களைச் சமாதானப்படுத்திக் கதைத்துக்கொண்டிருக்க, பறக்கும் தட்டுடன் இயமனார் வந்திறங்கினார். என்னிடமிருந்த கைப்பொறியை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, அம்மா, அப்பா, தம்பி, மற்றைய அனைவருக்கும் நன்றி கூறி விடையும் பெற்றுக் கொண்டு பறக்கும் தட்டில் வெறுங்கையுடன் ஏறினேன். நான் அங்கு போகும் பொழுது வெறுங்கையுடன்தான் சென்றேன். சுவர்க்கத்துக்கு, ஒரு பொருளும் கொண்டு செல்ல முடியாது. அங்கு ஒரு பொருளும் இல்லை. எனவே வாங்கவும் முடியாது. திரும்பிப் பார்த்த பொழுது என் உடல் உள்ள பெட்டிக்கருகில் பறக்கும் தட்டு நின்றது.

அதிலிருந்து இயமன் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, பெட்டியின் முடியைத் திறக்கும்படி கூறியவுடன் நான் பெட்டியிலிருந்து எழுந்து நின்றேன். கதைத்தேன்; பார்த்தேன்; கையை அசைத்தேன்; காலை மடித்தேன்; குளிந்தேன்; வளைந்தேன்; ஓழப் பார்த்தேன். நான் முன்போல் எல்லாம் செய்கின்றேனா? என்று பரீட்சித்துப் பார்த்து வைத்தேன் இயமராசன் சுவர்க்கத்துக்குப் போகமுன். இதுவரை ஆவியிருவில் இருந்த நான் எங்கு சென்றேனோ எனக்குத் தெரியாது. இயமராசனுக்குக் கைகுலுக்கி நன்றி கூறிவிட்டு “பிரபு! தாங்கள் எந்த நேரத்திலும் என் பழத் தோட்டத்துள் புகுந்து முக்கனிகளைச் சாப்பிடலாமென்ற அதிகாரத்தைத் தங்களுக்கு இத்தால் வழங்குகிறேன்” என்று கூறியதும், இயமராசன் மிகுந்த சந்தோசப்பட்டு “மிக்க நன்றி! மிக்க நன்றி!!” என்று கூறிக் கையைசைத்து விடை பெற்றுச் சென்றார்.

நான் என் பழத் தோட்டத்திலிருந்து இயமராசனுடன் சுவர்க்கம் சென்ற பொழுதும், பின் சுவர்க்கத்திலிருந்து இயமராசனுடன் திரும்பித் தோட்டத்துக்கு வந்த பொழுதும் பக்கத்திலுள்ள இனத்தவர்களோ, உற்றாரோ, உறவினரோ, அயலவரோ எவரும் என்னைப் பார்க்க வரவில்லை. இயமராசன் என்னுடன் இருக்கும்பொழுது எப்படி வருவார்கள்? இயமன் என்றால் யாருக்குத்தான் பயம் வராது. இயமராசன் சென்றதும் மக்கள் கூட்டம் சாரி சாரியாக வந்து பெருக்கெடுத்தது. அக்கூட்டத்தில் இனத்தவர்கள், அயலார், நண்பர், பத்திரிகை நிருபர்கள், தொலைக் காட்சி நிருபர்கள், எழுத்தாளர், கல்விமான்கள், விண்ணானிகள், பக்தர்கள், ஞானிகள், முதியோர், நோய்வாய்ப்பட்டோர், அழகிகள், ஆசிரியர், என் பகைவர்கள், டொக்டர்கள், ஆய்வாளர்கள், தொழிலாளர்கள், வறியவர்கள், காவல்துறையினர், பணக்காரர் ஆகிய பல துறை வகுப்பினரும் காணப்பட்டனர். எல்லாரும் பல பல கேள்விகள் கேட்டுக் குடைந்தார்கள்.

சுவர்க்கம் எப்படி இருந்தது? அங்கு போக எவ்வளவு நேரம் எடுத்தது? இயமராசன் எங்களுடன் பழக்க கூடியவரா? சுவர்க்கத்தார் எப்படி இருக்கின்றனர்? அவர்களின் உணவு பற்றிக் கூற முடியுமா? அங்கே என்ன பொருள்கள் மலிவு? அங்கே நீங்கள் என்ன உணவு சாப்பிட்டார்கள்? நீங்கள் அங்கே ஏதாவது பொருள்கள் வாங்கி

வந்தீர்களா? அவற்றைக் காட்ட முடியுமா? அங்கு தியேட்டரில் படம் பார்த்தீர்களா? இவ்வண்ணம் கேள்விகள் அனுமன் வால்போல் நீண்டு சென்றன. ஒரு சில கேள்விகளுக்கு மாத்திரம் விடை கூற அவர்கள் அதிசயப்பட்டார்கள். இரு பத்திரிகை நிருபர்களுக்குப் பேட்டி கொடுத்தேன். தொலைக்காட்சி நிலையத்துக்கு வந்து பேட்டி தருவதாகக் கூறி நிருபர்களை அனுப்பி வைத்தேன். இப்படி ஒரு மாத காலம் ஓடிவிட்டது. என் மனம் குதூகலித்துப் புளகாங்கிதம் எய்தியது. அதே நேரம் என் மனதில் ஒரு புதிய எண்ணமும் பிறந்து விட்டது. இனி இயமராசன் பாசக் கயிற்றுடன் என்னென்றாடி வரமாட்டார் என்பதுதான் அது. என் உடலில் மின்னோட்டம் ஓடுவதுபோலும் நான் ஒரு நவீன மனிதன்போலும் உணர்ந்தேன். பேரெண்ணங்கள் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஒரு முறை இயமனுடன் வைத்திருந்த தொடர்பும், அவரைக் கண்ட நிறைவும், ஒரு முறை சுவர்க்கம் போய் வந்த மகிழ்ச்சியும் எல்லாம் சேர்ந்து இனி எனக்குச் சாவில்லை என்று என் மனம் திடமாக நம்பி விட்டது. நானும் அதை ஏற்றுக்கொண்டேன்.

ஒரு நாள் சுவர்க்கத்தில் வாழ்ந்தவனென்ற பெருமையோடும், இயமராசனுடன் தொடர்புடையவனென்ற இன்னொரு பெருமையோடும், சுவர்க்கத்தாருடன் நெருங்கிய நண்பனென்ற மூன்றாம் பெருமையோடும் இப்புவலகில் என்றும் வாழலாமென்ற திடத்தோடும் வாழுத் துடிக்கின்றேன்.

(வார்ப்பு கற்பனை)

★ ★ ★

ஒரும் புகழும் நாடுத் தேவு இடும் மனிதன்

உலக மக்கள் அனைவரும் விடாழுமயற்சியுடன் செயற்பட்டுத் தமது பொருளாதாரத்தில் முன்னிலையடைய விரும்புகின்றனர். அதனால் இவ்வுலகம் முன்னேறி வருகின்றது. ஒரு நாட்டின் நிலை அந்நாட்டிலுள்ள மக்கள் கைகளில்தான் தங்கியுள்ளது. நாடானால் என்ன? காடானால் என்ன? மேடானால் என்ன? பள்ளமானால் என்ன? எவ்விடத்தே நல்ல மக்கள் விளங்குகின்றனரோ, அவ்விடத்து நிலமும் நன்றாக விளங்கும். நிலத்தைப் பொறுத்ததல்ல வாழ்வும் தாழ்வும். அந்தந்த நிலத்து மக்களைப் பொறுத்ததே வாழ்வும் தாழ்வும் என்று சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை நால்களில் ஒன்றான புறநானுறு செப்புகின்றது.

“நாடா கொன்றோ; காடா கொன்றோ;
அவலா கொன்றோ; மிசையா கொன்றோ;
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்,
அவ்வழி நல்லை; வாழிய நிலனே!”

ஓளவையார் (187)

‘எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்’ என்ற புலவர் கூற்று இங்கு நோக்கற்பாலது. ஆடவரது ஒழுக்கமே உலக மேம்பாட்டிற்கு

அடிப்படையாகும். அதனாற்றான் அந்நாளில் உலகை ‘ஆண்கள் உலகம்’ என்றனர் போலும்.

பேரும் புகழும் நாடித் தேடி ஓடாத மனிதன் இல்லையென்றே கூறலாம். இதற்கு அவனில் இருந்து ஊறும் ஆசைநீர் ஊற்றுத்தான் காரணமாகும். இ.:து இயற்கை வழி நின்ற மரபியல் உந்தலாகும். அதனால் அவன் மன் ஆசை, பொன் ஆசை, பெண் ஆசை கொண்டு நகர்கின்றான். மேலும் இவற்றுடன் பேராசையும் பிடித்துப் பேரும், புகழும் வேண்டிப் படாத பாடுபட்டுத் தவிக்கும் மனித சமுதாயத்தையும் காண்கின்றோம். இருக்கும் நிறைவில் தரித்திருந்து மனம் மகிழ்முடியாதவனாய்த் தத்தளிக்கும் நிலையால் அவன் அடையும் பயன் ஒன்றும் இல்லையென்னலாம்.

இனி, பேரும் புகழும் பற்றி இலக்கியங்கள் கூறும் பாங்கினையும் காண்போம்.

திருக்குறள்

- இரந்து வரும் ஏழைகளுக்கு ஈதல் வேண்டும். அதனால் புகழ் உண்டாக வாழவேண்டும். அப்புகழ் அல்லாமல் உயிர்க்கு ஊதியமானது வேறொன்றுமில்லை.

“�தல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு.” (குறள் 231)

- இந்த உலகத்தில் உயர்ந்த புகழைத் தவிர அழிவில்லாமல் நிலைத்திருப்பது வேறொன்றும் இல்லை.

“ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன்று இல்.” (குறள் 233)

- புகழுடம்பு மேம்படுதலாகும் வாழ்வில் கேடும், புகழ்நிலை நிற்பதாகும் சாவும், அறிவில் சிறந்தவர்க்கு அல்லாமல் மற்றவர்க்கு இல்லை.

“நத்தம்போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும் வித்தகர்க் கல்லால் அரிது.” (குறள் 235)

- எக் காரியத்தில் தோன்றினும் அதில் புகழுள்ளவனாய் வரவேண்டும். அ.:தின்றேல் அதில் தோன்றாதிருப்பது நல்லது.

“தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக அ.:திலார் தோன்றவின் தோன்றாமை நன்று.” (குறள் 236)

- புகழ் பெற வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி இல்லாத மக்கள் நிறைந்த நாடு, செல்வ வளம் குன்றிய நாடாகத்தான் இருக்கும்.

“வசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா யாக்கை பொறுத்த நிலம்.” (குறள் 239)

- புகழ் தேடாவிட்டினும் குற்றம் புரியாதிருப்போரே வாழுத் தெரிந்தவர்கள். உள்ள புகழ் அழிந்து போகும்படி வாழ்வோர் வாழுத் தெரியாதவர்களே!.

“வசைஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய வாழ்வாரே வாழா தவர்.” (குறள் 240)

இவ்வாறு திருவள்ளுவர் அறநெறி நின்று தாம் யாத்த முப்பாலில் ‘புகழ்’ பற்றி ஓர் அதிகாரத்தில் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

இதிகாசங்கள்

இராமாயணத்தில் இராவணன் கடுந் தவமிருந்து ‘முக்கோடி வாழ்நானும்’, ‘எக்கோடி யாராலும் வெல்லப்படாய்’ என்ற வரமும் பெற்றுப் பல்லாண்டுகள் அரசோச்சிப் பேரும் புகழும் பெற்று வாழ்ந்தவன்.

“முக்கோடி வாழ்நானும் முயன்றுடைய
பெருந்தவமும் முதல்வன் முன்நாள்
எக்கோடி யாராலும் வெல்லப்படாய்
எனக்கொடுத்த வரமும் ஏனைத் ...”

இந்து வீரகாவியங்களான இராமாயணத்திலும், மகாபாரதத்திலும் வல்லமை பெறுதல், பேர்புகழீட்டல், அயல் நாடுகளைத் தம் ஆதிக்கத்தில் வைத்திருத்தல், அரசின் பொது வாழ்வு வளம் சிறுத்தல், போர் புரிந்த பழி நீக்கல் போன்றவற்றிற்காகக் குதிரையாகம் செய்யப்பட்ட செய்திகளும் காண்கின்றோம். இன்னும் அக்காலத்தில் உயிர்ப்பலியிடல் ஒரு சர்வ சாதாரண நிகழ்வாக உள்ளதையும் அறிகின்றோம். இவ்வாறான யாகங்கள் மன்னர்களால் மட்டும்தான் செய்யப்படலாம் என்பது ஒரு சிறப்பு விதியாகும்.

தொல்காப்பியம்

கல்விச் சிறப்பு, தறுகண்மை (அஞ்சாமை), புகழ்மை, கொடைத்தன்மை என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வகையாலும் பெருமிதமானது உண்டாகும் என்பது தொல்காப்பியர் கூற்றாகும்.

“கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே.” (பொருள் 253)

வாட்போரில் எதிர்த்து நின்ற பகைவனை எதிர்கொண்டு வெற்றிவாகை குடிய அரசிளங்குமரனை அந்நாட்டு மக்கள் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பறை முழக்கி அவனுக்கு அரசைக் கொடுத்துக் கொண்டாடினர். இன்னும் போர்க்களைத்தில் வீரச் சாவெய்திய போர்வீரர்களின் நினைவாக நடுகல் நட்டு, அதைக் கோயிலாக எழுப்பி, அதில் அவர் பீடுகளைத் தீட்டி, அக் கல்லிற்குப் பெருஞ் சீரும் சிறப்பும் செய்து, நடப்பட்ட கல்லினைத் தெய்வமாகப் போற்றி வணங்கி, வாழ்த்தி வந்துள்ள செய்திகளைத் தொல்காப்பியத்தில் படிக்கின்றோம்.

“வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க
நாடவற்கு அருளிய பிள்ளை யாட்டும்
காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்த மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று...”

(பொருள் 63-17-20)

அகநானாறு

போரில் இறந்துபட்ட கரந்தை வீரர்களின் பெயர், போர்ப்பெருமை, புகழ், கீர்த்தி யாவும் எழுதி, மயிற்பீலி சூட்டி, பாலை நிலத்தில் உயர்ந்த நடுகெற்கள் நாட்டப்பட்டு, அவர் பிடித்திருந்த வேலை அந் நடுகல்லருகில் நாட்டி, கேடயங்களும் அதன்கண் சார்த்தப்பட்டிருந்த காட்சிகளை அகநானாற்றில் காண்கின்றோம். இவ்வாறு நடுகல் நட்டு, நாட்டைக் காத்த போர்வீரரைப் போற்றிப் புகழும் பழந்தமிழர் மரபு காணீர்.

“ஆடவர் பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும் பீலி சூட்டி பிறங்குநிலை நடுகல் வேல்ஊன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும் வெருவரு தகுந கானம்.” (131-10-13)

புறநானாறு

பகைவர் கவர்ந்த ஆநிரைகளை மீட்டுக் கொணர்ந்த போரில் கரந்தை மறவர் இறந்துபட்டனர். அவர்தம் வீரம், புகழ் போற்றி, மயிற்பீலி சூட்டி, பந்தலின்கீழ் நடப்பட்ட நடுகல்லில் அவர் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளமை எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஒன்றான புறநானாற்றின் காட்சியாகும்.

“மடஞ்சால் மஞ்ஞை அணிமயிர் சூட்டி இடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப் படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே.” (260-26-28)

பேர் - புகழ் தேடும் வழிமுறைகள்

தம் நலம் கருதிப் பேரும் புகழும் தேடுவோர் பலர். தம்மை மறந்து பிறர் நலம் கருதி வாழ்வோர் ஒரு சிலர். தம் நாட்டுக்காகவும், சமூகத்துக்காகவும் வாழ்ந்து மாண்டோர் இன்னொரு சிலர். இறைப் பணிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்து மக்களை ஆற்றுப்படுத்தியோர் வேறொரு சிலர். இன்னும், பேரும் புகழும் அடைவதற்கு இவ்வுலகில்

பல்வேறுபட்ட துறைகளும், முறைகளும் உள்ளன. இவை பற்றிச் சற்று விரிவுபடுத்திப் பார்ப்போம்.

- மன்னர் வரிசையில் மூவேந்தரான் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பேரும், சீரும், புகழும் பெற்றுச் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளைச் செவ்வனே நல்லாட்சி புரிந்து வந்தனர். ஆனால், இடையில் அவர்கள் போர் வெறி கொண்டு ஒருவர்மேல் ஒருவர் பொருதி நாடுகளையும் அரசையும் இழந்து தம்மைத்தாமே மாய்த்துக் கொண்டனர்.
- முற்றும் துறந்த முனிவர்களும் பேரும் புகழும் நாடி மலையுச்சிக்கும், காட்டுக்கும் சென்று, கடும் தவமிருந்து, வரம் பல பெற்று, எதிர்கொள்பவரைச் சபித்து, மாமுனிவர்களாக மாண்புடன் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் மத்தியில் போட்டா போட்டிகளும், நான் பெரிது, நீ சிறிது என்கிற அகங்காரங்களும் மலிந்திருந்ததையும் நாம் காண்கிறோம்.
- கர்ணன், பாரி போன்றோர் இரந்து வருவோர்க்கு இல்லையெனாது வாரி வழங்கிக் கொடை வள்ளல்கள் என்று பெயரிட்டிப் புகழ் பெற்றிருந்தனர்.
- சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அகத்தியனார், இறையனார், குன்றெறிந்த முருகவேள், நிதியின் கிழவன், தொல்காப்பியனார், இருந்தையூர்க் கருங்கோழிமோசி, வெள்ளர்க்காப்பியன், திரையன் மாறன், துவரைக்கோமான், கீரந்தையார், சிறுமேதாவியார், சேந்தம்பூதனார், நக்கீரனார், அறிவுடையரனார், இளந்திருமாறன் ஆகியோர் சங்கத்திலிருந்து தமிழ்ப்பணி ஆற்றிப் பேரும் புகழும் பெற்ற புலவர்களாய் விளங்கினர்.
- பற்பல துறைகளில் தம் விடாழுயற்சியை முன்வைத்து, உலகச் சாதனை நிலைநாட்டி, மேதையர் பட்டியல் நாலில் இடம் பெற்று உலகப் புகழீட்டிப் பெருமையடைகின்றனர் பலர்.

- பணம் படைத்த பலர் எவ்வித முயற்சியும் இன்றிப் பணத்தை வீசிப் பற்பல நன்மைகளைப் பெற்றுப் பேரும் புகழுடன் நந்பிரசைகளாக நடமாடுவதையும் நாம் காண்கின்றோம்.
- கம்பன், வள்ளுவர், இளங்கோ, போன்ற புலவர்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய பெருஞ் சேவையை உலகம் நன்கறியும். தேசிய கவி பாரதியார் அவர்களைப் பற்றி இவ்வண்ணம் பாத்தொடுத்துள்ளார்.

‘யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்
வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல்
பூமிதனில் யாங்கணும் பிறந்ததில்லை.’

- காந்தி, யேசு, புத்தர், நபிநாயகம் போன்றவர்கள் தம் நாட்டுக்கும் மதத்துக்கும் ஆற்றிய சேவையை இன்றும் மக்கள் தம் மனதில் நிறுத்தி அவர்களைத் தெய்வமாக வழிபட்டு நிற்கின்றனர்.
- திருமுறைகள் பன்னிரண்டும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மாரும், பதினெண் சித்தர்களும், திருவள்ளுவரும் அருளித் தந்த தேவாரம், கோவை, திருவாசகம், திருமந்திரம், திருக்குறள் ஆகியவை தமிழின் புகழையும் பெருமையையும் பாரறிய எடுத்துக் கூறி நிற்கின்றன.
- விஞ்ஞானிகள், தத்துவமேதைகள், ஆய்வாளர்கள், புதிய கண்டுபிடிப்பாளர்கள் போன்றோர் நாட்டுக்கும், மனித குலத்துக்கும் ஆற்றும் அரும் பெரும் சேவைகள் விலைமதிப்பில் அடங்காதவை. இவர்கள் மேன்மை கருதி, இவர் இறந்தவிடத்தும் இருப்பவர்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர்.
- வன விலங்குகளான யானை, சிங்கம், புலி ஆகியவை பேரும் புகழும் பெற்று காட்டில் நிலமமைத்து இராசாக்களாக ஆட்சி புரிந்து வருகின்றன. மற்றைய மிருகங்களைல்லாம் அவற்றின் பிரசைகள் போல வாழ்ந்து வருகின்றன.
- திருட்டுத் தொழிலில் பேரும் புகழும் பெற்றவர்களை நாம் அறிவோம். இவர்களிடம் பலர் வந்து பாடம் கேட்டுப் படிப்பதுண்டு.

இவர்கள் ஒரு குழாம் அமைத்துத் தொழில்படுவர். முதலற்ற வியாபாரம் செய்கின்றனர். இது ஒரு பாவத் தொழிலாகும். ஈற்றில் அறுவடை செய்வதற்கு ஏதுமின்றித் தவிப்பார்.

- பணத்துக்காகப் படுகொலை செய்பவர்களும் பேர் புகழ் பெற்று வாழ்கின்றனர். இவர்களை என்றாவது பழி குழந்துநின்று அழித்துவிடும்.
- அரசியல்வாதிகள் தம் மக்களை ஏமாற்றிப் பொய்யுரை கூறிப் புகழுடன் நடமாடுவதையும் நாம் பொதுவாக அறிவோம்.
- சில பெண்கள் பேரும், புகழும், பணமும் ஒருங்கே பெறும் இன்னொரு வழியும் உண்டு. உதாரணத்துக்கு, பணம் படைத்த உலகப் பேரழகி ஒருத்தி எட்டுத் திருமணங்கள் புரிந்து அவ்வெட்டடையும் விவாகரத்துச் செய்து விட்டு, அவளது எழுபதாம் (70) அகவையில் ஒரு நாற்பது (40) வயதுப் பையனைத் திருமணம் செய்து புகழ் பெற்றாள், என்பது செய்தி.

சில விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் நாட்டையும் மக்களையும் அழித்தொழித்து விடுகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக அல்பேட் ஜியன்ஸ்ரைன் உதவிக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அனுகுண்டைக் கூறலாம். நாம் நிலைநாட்டும் உலக சாதனைகளும், விஞ்ஞானப் புதிய கண்டுபிடிப்புகளும், உலகத்துக்கும் மக்களுக்கும் நன்மை பயக்கக் கூடியனவாய் அமைத்தே உண்மைப் புகழ் தரும் என்று கூறலாம்.

★ ★ ★

புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் மிரித்தானிய வாழ்க்கை

எழிலான எம் ஈழம்; இனிதான எம் மொழி; முதற்கண் கல்வி; ஆன்றோரும், சான்றோரும் நிறைந்த நாடு. நெருங்கிய சுற்றும். விரும்பிய நண்பர். சேவல் கூவும் காலை நேரம். கோயில் மணி ஒசை. தடாகம் நிரம்பிய தாமரை. பரந்த வயல்வெளி. பட்சிகள் பாடும் கீதம். சிறார்கள் விளையாடும் கீச்சிடு சத்தம். சங்கீதம் பாடும் பட்டம். மாசற்ற சுற்றாடல். வெண் நிலவு. பிரகாசிக்கும் பருதி. படலையில் ஒரு கழுத்தக் கொழும்பான். முற்றுத்தில் நீண்டு பரந்த வேப்பமரம். பின்வளவு நிரம்ப முக கனிகள்; பனையும், தென் னையும் (நீண்டு உயர்ந்து வளர்ந்திருப்பதனால்) நாட்டுப் புதினம் கூறும் நண்பர்கள். இது மட்டுமா? இன்னும் எத்தனை? எத்தனை? எப்படி அமைப்பது? மனம் முட்ட நிரம்பி வழிகிறதே!

இவற்றை எல்லாம் விட்டுப் புலம்பெயர் நாட்டுக்குப் பறந்து வந்தோம். பிரித்தானியாகூட அழகிய நாடுதான். ஆரவாரம் நிறைந்த நாடு. சகல வசதிகளும் உள். குளிரான நாடு. புதிய மனிதர். புதிய சூழல். புதிய கலாசாரம். புதிய மொழி. புதிய சமயம். புதிய உணவு. அறிமுகமற்ற இடங்கள். யாவும் எமக்குப் புதிது. இவை ஒரு பக்கப் பார்வை.

ஸழத்திலிருந்து பிரித்தானியாவுக்குப் புலம் பெயர்வோரைக் கீழ்க்கண்டவாறு பகுத்துக் கூறலாம்.

1. உயர் கல்வி கற்க வருவோர்.
2. வேலை தேடி வருவோர்.
3. அகதி நிலை கோரி வருவோர்.
4. தம் பிள்ளைகள் அழைப்பின்பேரில் வரும் பெற்றோர்.
5. திருமணம் தொடர்பில் கணவனாகவோ, மனைவி யாகவோ வருவோர்.

இவ்வண்ணம் வருவோரைப் பிரித்தானியாடு ஏற்றுக்கொள்கின்றது. அவர்களுக்கு எல்லா வசதிகளும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

யாவர்க்கும் ஓரே மாதிரியான சட்ட திட்டங்கள் நடைமுறையில் உள். வாக்களிக்கும் உரிமையும் உண்டு. பிரித்தானிய மக்கள் மனித நேயம் கொண்டவர்கள். பண்பாகக் கதைப்பார்கள். பயமின்றிச் சுதந்திரமாக எங்கும் சென்று வரலாம். உயிர் ஆபத்தின்றி வாழலாம்.

எங்கள் சமயத்துக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கோயில்கள் ஏராளம் எழுந்துள்ளன. நித்திய பூசை, ஆராதனை, திருவிழா, பிரசங்கம், சுவாமி எழுந்தருளி ஊர்வலம், சமயச் சொற்பொழிவு, சைவ மாநாடு ஆகியனவும் நடாத்தப்படுகின்றன. அரசும் இதற்கு உதவுகின்றது. இப்படிப் பல நாட்டு மக்கள் இங்கு வாழ்கிறார்கள். வெள்ளை மக்கள் மிக நல்லவர்கள். உதாசீனம் செய்யார். சுக, துக்கம் விசாரிப்பார். உதவு கரமும் கொடுப்பார்.

இப்படி உதவும் பிரித்தானியாவுக்கு நாம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். நாம் இந்த நாட்டையும் எம் நாடாகக் கருதி, நாட்டின் பொருளாதாரத்தை உயர்த்த முன்வர வேண்டும். “உனக்கு இந்த நாடு என்ன செய்தது என்று கேட்காதே. நீ இந்த நாட்டுக்கு என்ன செய்தாய் என்று மட்டும் கேள்.” - இது ஜோன் கென்னடியின் கூற்று.

இனி, பிரித்தானிய வாழ்க்கையில் நாம் எதிர்கொள்ளும் சில நன்மைகள், தீங்குகள் பற்றிக் காண்போம்.

நன்மைகள்

1. உயிர்ப் பயமின்றி வாழலாம்.
2. பொருளாதார மேம்பாடுண்டு.
3. பிள்ளைகளின் கல்வி முன்னேற்றம்.
4. உணவுக்குப் பஞ்சமில்லை.
5. கையில் பணமின்றி வீடு, மகிழுந்து, உந்துருளி, தொலைக் காட்சி, வீட்டுத் தளபாடங்கள் போன்றவற்றைக் கடனில் வாங்கலாம்.
6. சொகுசான வாழ்வு கையில்.
7. இங்கு பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குச் சகல வசதிகளும் உண்டு.
8. பாடசாலை மாணவருக்கு இலவசப் பிரயாணம்.
9. முதியோர்க்குச் சமூகக் கொடுப்பனவுகள், வதிவிட மானியம், இலவசப் போக்கு வரத்து, இலவச மருத்துவம் போன்ற வசதிகள்.
10. சமயம், கலை, கலாசாரம் போன்றவற்றில் அரசு தலையிடாமை.

தீங்குகள்

1. இராப் பகலாக வேலை செய்தல்.
2. தாய், தகப்பன், பிள்ளைகள் உறவு குலைவு.
3. மாதா மாதம் கடன் அடைக்கும் பிரச்சினை.
4. படித்த படிப்பிற்கேற்ற அரசு உத்தியோகம் கிடைக்காமை.

5. செய்யும் வேலைக்கு உத்தரவாதமில்லை. எந்நேரமும் பறிபோகும் அபாயம்.
6. தலைவன் தலைவியரிடையில் மனத்தாக்கங்கள்.
7. தம் கலை, கலாசாரம், சமயம் அழிந்து விடுமென்ற அச்சம்.
8. பிள்ளைகள் கொண்டு வரும் புதுப் பிரச்சினைகள்.
9. சிறுவர்கள் வளர்கின்ற சூழ்நிலைக்கேற்ப குணம், நடை, உடை, பேச்சு முதலியவற்றில் மாறுபடுதல்.
10. தொடர் வேலை, மனத் தாக்கம், கவலை ஆகியவை தரும் வேதனையால் நோய்வாய்ப்படல்.

நாம் இப்பொழுது முன்று தலைமுறைகளை எடுத்து அலக்கவோம். சமுத்தில் இம் முன்று தலைமுறைகளும் அதிகமாக ஒரே வீட்டில் வதிவர். அவர்கள் ஆங்கே ஒன்றாக இருந்து, உணவருந்தி, கதைத்து, நாலு நல்ல விடயங்களைக் கலந்து ஆலோசித்து, தீர்மானம் எடுத்து, முதலாம் தலைமுறையின் அனுபவங்களையும் பெற்று, மூன்று தலைமுறைகளுக்கும் இடையில் விரிசல் இன்றி, ஜக்கியமான உறவுடன் வாழ்வர்.

பேரன், ‘அப்பா’ என்றும், ‘அப்பப்பா’ ‘அப்பம்பா’ என்றும், ‘அம்மா’ என்றும், ‘அம்மம்மா’ ‘அம்மப்பா’ என்றும், சொல்லி நடை போடும் காட்சி அங்கே.

அக்காட்சி நாம் புலம் பெயர்ந்த பிரித்தானியாவில் இல்லை. இங்கு அது ஒரு மாற்றுக் காட்சி. இம் முன்று தலைமுறைகளும் ஒரே வீட்டில் வதிவது மிகவும் குறைவு. குழந்தைகள் தாய், தகப்பனைக் காண்பதே குறைவு. அவர்கள் நித்திரையில் இருக்க அப்பா வேலைக்குப் போய்விடுவார். அவர் வேலையால் வரும்பொழுது குழந்தைகள் நித்திரையில் இருப்பர். இதுதான் அவர்கள் நிலை. இந்நிலை குழந்தைகளின் மனதைத் தாக்கும். வீட்டில் அப்பப்பா இருந்தால் குழந்தை அவருடன் செல்லம் கொஞ்சம். இதுவும் மாறிவிடும் குழந்தை வளர்ந்து பாடசாலை செல்லும் பொழுது. அப்பப்பாவுக்கு மொழிப் பிரச்சினையும் எழக்கூடும். இந்நிலையில் குழந்தை பாடசாலை

நண்பர்களை முழுக்க நம்பி அவர் சொற்கேட்டுத் தனித்துவமாக வளர்ந்து வரும்.

என் பிள்ளைக்காக அல்லும், பகலும் உழைக்கிறேன் என்று சொல்லிச் சொல்லிச் சந்தோசப்பட்டார் ஒரு தமிழ்த் தகப்பன். இதில் அவர் எதனைக் கண்டாரோ தெரியவில்லை. ஏனெனில், மகன் படிப்பை முடித்து, ஒரு வேலையிலும் சேர்ந்து, பொறுப்பின்றித் தனி வழி நின்று, செயற்படத் தொடங்கினான். அப்போதுதான், தகப்பன் மகனைப் பற்றி யோசித்துத் திட்டம் ஒன்று தீட்டினார். அதற்கிடையில் மகன் வேறொரு இனப் பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதையும் அறிந்து மனங்குலைந்தார். இருவருக்கிடையில் தகராறு மற்றி விட்டது. தகப்பன் தனிலை இழந்தார். “நான் சொல்லும் பெண்ணைத்தான் நீ கலியானம் செய்ய வேண்டும். அல்லது என் பணம், சொத்து ஒன்றும் உனக்குத் தரமாட்டேன்” என்று சீரிப் பாய்ந்தார்.

மகன் மசியவில்லை. அவன் தான் நினைத்த பெண்ணைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு, வீட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டான். பின்பு, தகப்பனார் இப்போதும் மகனைத் தேடித் தரிகின்றார். ஏனெனில் அவன்தான் அவருக்கு ஒரேயொரு மகன். கொள்ளி வைப்பவனும் அவன்தான். தகப்பன் அல்லவா? தேடிக்கொண்டே அலைகின்றார். இது ஓர் உதாரணக் கதை.

படிப்பறிவு இருக்கிறதோ இல்லையோ பிரித்தானியாவில் வேலை பெற்று விடலாம். இங்கு அரசு உத்தியோகம் குறைவு. எனவே தனியார் நிறுவனங்களில் வேலை வாய்ப்பு அதிகம். எந்த வேலைக்கும் மதிப்புண்டு. எனவே பரிகாசம் செய்யமாட்டார்கள். பிரித்தானியப் பவனுக்கு நல்ல பெறுமதியுண்டு. இராப் பகலென்று பாராது இரண்டு மூன்று வேலைகளில் மாறிமாறிக் கடமையாற்றிக் கைநிறையக் காசும் பெற்று ஆடம்பர வாழ்க்கை நடாத்துவார்.

நம் இளம் தலைமுறையினருக்கு எம் தாய்மொழி, சமயம், கலை, கலாசாரம் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு குறைந்து வருகின்றது. இதில் பெற்றோர் கூடிய கவனமெடுக்காவிடில், இளந்தலைமுறையினர் ஓர்

அடையாளமற்ற, ஒதுக்கப்படும் இனமாக மாறவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர். ஆங்கில மோகம்தான் இந்நிலைக்குக் காரணம்.

கண்டா, பென்மார்க், சுவிந்சலாந்து, யேர்மனி போன்ற நாடுகளிலுள்ள எம் இளந்தலைமுறையினர் தாய் மொழியிற் சிறந்து விளங்கித் தம் அடையாளத்தையும் கட்டிக் காத்து வருவதை நினைந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். இந்த நிலை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நீடிக்குமோ தெரியவில்லை.

சமுத்தில் மக்களுக்கு இன்று வேலை இல்லை. தொழில் இல்லை. மருந்தில்லை. பணம் இல்லை. வீடில்லை. வளவில்லை. நிம்மதி இல்லை.

புலம் பெயர்ந்தோர் என்றவகையில் பிரித்தானியாவில் சுமார் 3,00,000 தமிழர்கள் வசிக்கின்றார்கள். இவர்கள் தாம் அங்கு அவதி யுறும் தம் உறவினர்களுக்கு உதவுகரம் கொடுக்கின்றனர். இவர்களை நாம் மெச்சவேண்டும். புலம் பெயர்ந்த சமுத் தமிழரால்தான் தமிழ் சமூம் இன்றும் உயிருடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது எனலாம்.

இங்கு வாழ் தமிழர்களிற் பெரும்பாலானோர் மருத்துவம், பொறியியல், ஆசிரியத் தொழில், கணக்காண்மை, கணக்காய்வு, கணிணித்துறை, விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பம், சட்டத்துறை, முகாமைத்துவம், ஆலோசகர்பணி ஆகிய துறைகளில் சிறப்புடன் பணியாற்றுகின்றனர். இவை தொடர்பில் ஒரு சில தரவுகளைக் காண்போம்.

1. இலண்டனில் மட்டும் சுமார் 1,50,000 தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள்.
2. இவர்களில் பதினாறு (16) தமிழர்கள் வட்டார மன்ற உறுப்பினர்களாக 2010இல் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்.
3. 5,000க்கு மேற்பட்ட தொழில் நிறுவனங்களைத் தமிழர்கள் நடாத்திக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இதனால், இவர்கள் பிரித் தானியாவின் பொருளாதாரத் துக்கு முக்கிய பங்களிப்பைக் கொடுத்து உதவுகின்றனர்.

4. சுமார் 20,000 தமிழர்கள் உயர் பதவிகளில் கடமையாற்றுகின்றனர்.
5. இலண்டனில் சுமார் 6,000 தமிழர்கள் மருத்துவர்களாகப் பணிபுரிகின்றனர்.
6. சுமார் 250 சட்ட நிறுவனங்களைத் தமிழர்கள் நிர்மானித்துச் சட்ட ஆலோசனைகள் வழங்குகின்றனர்.
7. இன்னும் அநேகர் கல்லெண்ணைய (Petroleum) நிலையங்களிலும், சில்லறை, வாடிக்கை நிறுவனங்களிலும் நெடுநேரம் வேலை செய்து, கண்ணியத்துடன் கடும் வேலை புரிவோர் என்ற புகழினையும் பெறுகின்றனர்.

இவர்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலேயரிலும் பார்க்கப் பொருளாதாரத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றனர். ஆனால், அவர் வாழ்க்கை முறை, குடும்ப உறவு, குடும்பத்துடன் செலவிடும் நேரம், ஓய்வு நேரம், விளையாட்டு, சமூக நடவடிக்கை, பொழுதுபோக்கு, சமூக அறிவு ஆகியவற்றின் தரம் நிறைவானதாக இல்லை. இதனால் குடும்பத்தில் சிக்கல் ஏற்படுவதும் உண்டு.

மேலும், நாம் பிறந்தநாள், மணவிழா, பூப்பு நீராட்டு, அரங்கேற்றம், சமச் சடங்கு, கோவிலில் அன்னதானமிடல் ஆகிய வைபவங்களில் செலவிடும் செலவைக் குறைத்து, ஈழத்தில் அவதியிழும் ஆதரவற்றை, அங்கவீணமுற்ற, கல்வி கற்க வசதியற்ற சிறார்களுக்கு உதவ முன்வரவேண்டும். இன்று சிலர் இதில் ஆக்கமும், ஊக்கமும் காட்டி வருகின்றனர். இது மேலும் பெருக வேண்டும்.

பிரித்தானியாவில் வதியும் ஈழத்தமிழருக்கு அபயம் கொடுத்து, உயிரும் கொடுக்கும் இந்நாட்டை, எம் நாடாக மதித்து, நாட்டின் பெருமைக்கு உதவி, நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் உறுதுணை புரிய வேண்டிய கடப்பாடு நம் அனைவருக்கும் உண்டென் பதை மனத்திலிருத்திச் செயற்பட வேண்டும்.

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன;
சாதலும் புதுவது அன் ரே;

(புறநாநாறு 192 - கணியன் பூங்குன்றன்)

உலகை உய்வி நிற்கும் இயற்கை

இயற்கை என்ற பதத்திற்குப் பிரபஞ்சம், ஆற்றல், இயற்சக்தி, இயலுலகு, இயற்கை நிலை, இயற்கை மரபு, இயல் நடைமுறை, இயலாற்றல், இயலாட்சி, இயல்நிலை ஒழுங்கு, இயல்பு, இயலுணர்ச்சிப் பண்பு, குணம், உயிராற்றல், ஆடையற்ற நிலை, இயல் வளர்ச்சித் திறன், இயல் வாய்மை, இயல்பான தன்மை, உள்ளார்ந்த பண்பு, உள்ளுரம், மனப் பண்பு, இயல்புடையோர், வகை, மாதிரி, தன்மை, தரம், தர அளவு, வகைத்திறன், உள்ளாற்றல், உயிரியக்கம், மூல இயற்கை நிலை, மர உணவுச் சாறு, சாவு, மாழ்வு போன்ற கருத்துக்களை அகராதி அடக்கி நிற்கின்றது.

இயற்கை என்பது மனித முயற்சியால் உண்டாக்கப்படாததும், தானாகவே காணப்படுவதுமாம். மனித ஆற்றல் இயற்கையைக் கட்டுப் படுத்த முடியாது. இயற்கைக்கு அபார சக்தி உண்டு. இயற்கையின் ஆதியந்தம் புரியாதவிடத்து, இயற்கைதான் கடவுள் என்று கூறி நமுவி விடுவோர் பலர். கடவுள்மேற் பாரம் போட்டதும் கதை முடிந்து விடுகின்றது.

பரந்து விரிந்திருக்கும் பிரபஞ்ச வெளியிற் காணப்படும் குரியன், சந்திரன், பல கோடி நட்சத்திரங்கள், ஒன்பது பெரும் கிரகங்கள்,

அடையாளமற்ற, ஒதுக்கப்படும் இனமாக மாறுவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர். ஆங்கில மோகம்தான் இந்நிலைக்குக் காரணம்.

கன்டா, டென்மார்க், சுவின்சலாந்து, யேர்மனி போன்ற நாடுகளிலுள்ள எம் இளந்தலைமுறையினர் தாய் மொழியிற் சிறந்து விளங்கித் தம் அடையாளத்தையும் கட்டிக் காத்து வருவதை நினைந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். இந்த நிலை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நீடிக்குமோ தெரியவில்லை.

சமுத்தில் மக்களுக்கு இன்று வேலை இல்லை. தொழில் இல்லை. மருந்தில்லை. பணம் இல்லை. வீடில்லை. வளவில்லை. நிம்மதி இல்லை.

புலம் பெயர்ந்தோர் என்றவகையில் பிரித்தானியாவில் சுமார் 3,00,000 தமிழர்கள் வசிக்கின்றார்கள். இவர்கள்தாம் அங்கு அவதி யுறும் தம் உறவினர்களுக்கு உதவுகரம் கொடுக்கின்றனர். இவர்களை நாம் மெச்சவேண்டும். புலம் பெயர்ந்த சமுத் தமிழரால்தான் தமிழ் சமூகம் இன்றும் உயிருடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது எனலாம்.

இங்கு வாழ் தமிழர்களிற் பெரும்பாலானோர் மருத்துவம், பொறியியல், ஆசிரியத் தொழில், கணக்காண்மை, கணக்காய்வு, கணிணித்துறை, விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பம், சட்டத்துறை, முகாமைத்துவம், ஆலோசகர்பணி ஆகிய துறைகளில் சிறப்புடன் பணியாற்றுகின்றனர். இவை தொடர்பில் ஒரு சில தரவுகளைக் காண்போம்.

1. இலண்டனில் மட்டும் சுமார் 1,50,000 தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள்.
2. இவர்களில் பதினாறு (16) தமிழர்கள் வட்டார மன்ற உறுப்பினர்களாக 2010இல் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்.
3. 5,000க்கு மேற்பட்ட தொழில் நிறுவனங்களைத் தமிழர்கள் நடாத்திக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இதனால், இவர்கள் பிரித்தானியாவின் பொருளாதாரத் துக்கு முக்கிய பங்களிப்பைக் கொடுத்து உதவுகின்றனர்.

பண்டைத் தமிழரின் திருமணங்கள்

உலகிலுள்ள உயிரினங்கள் அத்தனையும் அன்பு, பரிவு, பாசம் காட்டுவதால் ஆண், பெண் பாலாரிடம் காதல் எழுந்து, அவர்கள் இரண்டறக் கலந்து, தம் இன விருத்தியை நிலைநாட்டிப் பூமித்தாய்க்குப் பெரும் பங்காற்றி வருகின்றன. மனித இனத்தைத் தவிர்ந்த, மற்றைய உயிரினங்கள் யாவும் திருமணம் என்று வெளிப்படையாக நடாத்தா விட்டாலும், அவையும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஒரு மணம் புரிகின்றன.

திருமணங்கள் நாட்டுக்கு நாடு - காலத்திற்குக் காலம் வேறுபட்டிருக்கின்றன. திருமணங்கள் அனைத்திலும் சிறந்தது காதல் திருமணமேயாகும். காதல் திருமணத்தில்தான் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்-சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றது.

எண் வகை மணங்கள்

தமிழரின் காதல் திருமணங்கள் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே இருந்து வந்துள்ளன. வயது வந்த ஆணும், பெண்ணும் தம்முள் நட்புக் கொண்டு ஒழுகிய காதலை ‘களவு’ என்று அழைத்தனர். களவொழுக்கம் பற்றித் தொல்காப்பியர் சூத்திரம் அழைத்துள்ளார். அதீல், மறையோரால் வரையறை செய்யப்பட்ட எண் வகை மணங்கள் பற்றிக் கூறியுள்ளார்-

இந்றைவரை குரியன் நானுற்று ஜம்பத்தேழு (457) கோடி ஆண்டுகள் வாழ்ந்து விட்டான். இன்னும் ஜந்நாற்று நாற்பத்து மூன்று (543) கோடி ஆண்டுகளின்பின், குரியன் பாரிய பிரகாசமடைந்து, வெடித்துச் சிதறி இறந்து விடுவான். இயற்கைக்கும் மிக நீண்ட வாழ்நாள் உண்டென அறிக.

அப்பொழுது குரியனுக்கு அண்மையிலுள்ள புதன், சுக்கிரன் ஆகிய இரு கிரகங்களும் நீராவியாகிக் கரைந்து விடுவார். அதே சமயம் நாம் வாழும் பூமியும் எரிந்து சாம்பலாகிவிடும். மற்றைய ஆறு கிரகங்களும் செயலிழந்து விடுவார். இது ஒர் உலக அழிவாயமையும். இதைப் பிரளையம் எனலாம். இதையுடேத்து ஒரு புது யுகம் தோன்றும்.

இயற்கை, உலகில் வாழ உயிரினங்களுக்கு அதிக நன்மைகளைத் தந்து உதவுகின்றது. அதே சமயம் இயற்கை தரும் தீங்கும், அவலங்களும் கணக்கிலடங்கா. குரிய வெப்பம் தாங்க முடியாது மக்கள் ஆண்டுதோறும் மடிகின்றனர். கடற் கோள் இடைக்கிடை தோன்றி மக்களையும், மன்னையும் ஏப்பம் விடுகின்றது. காட்டுத் தீயாலும், நெருப் பாலும் ஏற் படும் அழிவுகள் கணக்கிடமுடியாதவை. குறாவளி, எரிமலை, பூகம்பம் ஆகியனவும் மக்களை வாட்டி வதைக்கின்றன. இவ்வாறான அழிவுகளுக்கு நாம் கடவுள்மேல் பாரம் போட்டு நிம்மதி அடைகின்றோம். இதைவிட மனிதனால் என்னதான் செய்ய முடியும்? நாம் பிறந்து, வாழ்ந்து, இறப்பதும் இயற்கை நியதியாம்.

மாமுனிவர்கள் உச்சி மலையிலும், காட்டிலும், மர நிழலிலும் இருந்து தவம் புரிந்து இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்து, காய்களி உண்டு, நீண்ட ஆயுள் பெற்று மக்களை ஆன்மீகத் துறையில் வழி நடத்தினர். நாமும் இயற்கையோடு ஒட்டி வாழ்ந்து பேரின்பம் அடைவோம்.

சங்க இலக்கியத்தில் - குறிஞ்சித் தலைவன் கூற்று

கடைச் சங்க காலமான தி.பி. இரண்டாம் (02) நூற்றாண்டிலிருந்து தி.பி. நான்காம் (04) நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் எழுந்த சங்ககால நூல்களையும், இச் சங்கம் மருவிய காலப்பகுதியில் எழுந்த நூல்களையும், தி.பி. பத்தாம் (10) நூற்றாண்டளவில் முறையே பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் என்றும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்றும் இரு பெரும் பிரிவுகளாக வகுத் துள் எனர். பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களில் எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் அடங்கும். எட்டுத்தொகை நூல்களாவன: (1) நற்றினை, (2) குறுந்தொகை, (3) ஜங்குறுநாறு (4) பதிற்றுப் பத்து, (5) பரிபாடல், (6) கலித் தொகை, (7) அகநானாறு, (8) புறநானாறு என்பனவாம்.

“நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை ஜங்குறுநாறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம்
என்று இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.”

என்ற பழம் பாடல் ஒன்றில் தொகை நூல்கள் எட்டினையும் வரிசைப் படுத்திக் காட்டும் சீரினையும் காண்கின்றோம். இன்னும், நற்றினை என்ற நூற்பெயரையே முதலாவதாகப் பாடலில் அமைத்து இந் நூலின் சிறப்பைப் போற்றுகின்றது.

இலக்கியத்தில் மிக்க ஆர்வம் கொண்ட புலவர்கள் முச்சங்கம் அமைத்துத் தமிழை வளர்த்தனர். முதல் இரண்டு சங்கங்களும் கடலால் கொள்ளப்பட்டு அழிந்து போயின. ஆனால், பழந்தமிழ் நூல்களான தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களில் இவை பற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. மூன்றாவது சங்கம் தற்போதைய மதுரை நகரில் செயற்பட்டு வந்தது. தி.பி. பத்தாம் (10) நூற்றாண்டுக்குப் பின் சங்க இலக்கியங்களின் மதிப்பும், பாராட்டும் மக்களிடையே குன்றிப்போயின.

இந்நிலையில், தி.பி. பத்தொன்பதாம் (19) நூற்றாண்டில் கற்றறி வாளர்களான மகாமகோபாத்தியாய உ.வே. சுவாமிநாத ஜயர் (தி.பி.19.02.1886 - 28.04.1973, கி.பி 19.02.1855 - 28.04.1942) அவர்களும், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (தி.பி.1863-1932, கி.பி.1832-1901) அவர்களும் சிதைந்து கிடந்த ஒலை ஏடுகளையும், கைப்பட எழுதிய பிரதிகளையும் எடுத்து, ஆராய்ந்து நாலுருவில் பதிப்பித்து, வெளியிட்டுத் தமிழுக்குப் புத்துயிரளித்தனர். இவர்கள் தொல்காப்பியம் - நச்சினார்க்கினியர் உரை (1895), தொல்காப்பியம்-சேனாவரையர் உரை (1868), மணிமேகலை (1898), சிலப்பதிகாரம் (1889), பத்துப்பாட்டு (1889), புறநானூறு (1894) ஆகிய நூல்களையும், நூற்றுக்கு (100) மேற்பட்ட ஆக்கங்களையும் புலமை சான்ற விளக்கவரைகளுடன் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர்.

இவர்களுடன் ‘வசனநடை கைவந்த வல்லாளா’ என்றும் ‘தமிழ் உரைநடையின் தந்தை’ என்றும் பெயர் பெற்ற ஆறுமுக நாவலர் (தி.பி. 18.12.1853 - 05.12.1910, கி.பி. 18.12.1822 - 05.12.1879) ஒலை ஏட்டில் இருந்த சில சங்ககால நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டுத் தமிழுக்குப் புத்துயிரளித்தார். இவரின்றேல் தமிழுலகம் அதன் அரிய பொக்கிசங்களை இழந்திருக்கும். சாதனை யாளர்களான உ.வே.சுவாமிநாத ஜயர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை,

ஆறுமுகநாவலர் ஆகியோரைப் பற்றி பெரும் புகழ் பெற்ற அறிஞர் திரு. வி.க. (வி. கல்யாணசுந்தரம்) அவர்கள் ‘பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி’ என்ற நாலில்

“அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் நாவலர் அடித்தளமிட்டார், தாமோதரம் பிள்ளை சுவர் கட்டி எழுப்பினார், சுவாமிநாத ஜெயர் அழகான கூரை அமைத்தார்.”

என்று கூறி ஓர் அழகிய தமிழ் இலக்கிய வீட்டைக் கட்டியெழுப்பி நம் கண்முன் வைத்து அவர்களின் சீரினை உணர்த்தி விட்டுச் சென்றுள்ளார்.

எட்டுத் தொகை நூல்களில் இரண்டாயிரத்து முந்நாற்று ஐம்பத்தொரு (2,351) பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றில் முன்று வரி கொண்ட சிறிய பாடலை ஐங்குறுநூற்றிலும், நாற்பத்தொரு வரியுடைய பெரும் பாடலைப் புறநானுற்றிலும் காணலாம். எட்டுத் தொகை நூல்களில் அடங்கிய மேற்காட்டிய 2,351 பாடல்களை, நானுற்று எழுபது (470) ஆண்பாற் பெண்பாற் திராவிடத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இதில், நாறு (100) பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் பெயர்கள் அறியப்படவில்லை. இவர்களில் கபிலர், நக்கீரர், ஒளவையார் போன்றோர் மிகவும் புகழும் பேரும் பெற்றிருந்தனர்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றைத் தொட்டுச் செல்ல வேண்டுமென்ற மரபு வழக்கம் மேம்பட்டிருக்கவில்லை என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காண்கின்றோம். பெரும்பாலான புலவர்கள் அகமும், புறமும் பற்றித்தான் பாடியுள்ளனர். பண்டைத்தமிழ்ச் சான்றோர்கள், தமிழர் வாழ்வியலை ‘அகம்’, ‘புறம்’ என இரு கூறுகைப் பிரித்து ஆராய்ந்தார்கள். அகம் என்பது அக வாழ்வில் அன்பினாற் கூடிய காதல் வாழ்க்கையின் தகைமையைக் கூறுகின்றது. புறம் என்பது புறவாழ்வில் மேற்கொள்ளும் இனப் பற்று, நாட்டுப் பற்று, மொழிப் பற்று, அறநெறிப் பற்று ஆகியவற்றைக் காப்பதற்கு வேண்டிய வீரம் சார்ந்த பல்வேறு பணிகளும், போரியல் மரபும் பற்றிக் கூறுகின்றது.

எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஐந்து நூல்கள் அகம் பற்றியும், இரண்டு நூல்கள் புறம் பற்றியும், ஒரு நூல் அகம், புறம் பற்றியும்

எடுத்துரைக்கின்றன. இத்தொகையில் ஆறு நூல்கள் அகவல் பாஎனப்படும் ஆசிரியப்பா முறையில் அமைந்துள்ளன. ஆசிரியப்பா முறையில் எழுதப்படாத மற்றைய இரு நூல்களாவன கலித்தொகை, பரிபாடல் என்பனவாகும். கலித்தொகைப் பாடல்கள் கலப்பாக்களால் நாடகம் சார்ந்த, உணர்ச்சிப் பாடல் முறையில் அமைந்துள்ளன.

பரிபாடல் சந்தமும், இசையும் நிறைந்த பாடல் திரட்டாக அமைந்துள்ளதைக் காண்கின்றோம். இதில் சமய உணர்வில் தோய்ந்துள்ள பாடல்களும், காதல் அடிப்பண் கொண்ட பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. நீராட்டுக் களியாட்ட விழாப் பின்னணியில் எழுந்தவைதான் காதல் அடிப்பண் பாடல்கள். இப் பாடல்கள் வேறுபட்ட பண்ணிசையில் அமைந்துள்ளன. இசைப்பாடகர்களின் பெயர்களும், பாடல்களுக்குப் பண்ணிசைத்தோர் பெயர்களும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன.

பொதுவாகச் சங்ககாலப் புலவர்கள் சமயம் தொடர்பில் வெளிப்படையாக ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்கள் தம்மைக் காக்கும் அரசன் அல்லது மிக உயர்ந்த கனவான்கள், அவர்தம் கள்ளக் காதலிமார் ஆகியோர் பற்றிப் புகழ்ந்து பாடுவதில் மனநிறைவைக் கண்டனர்.

ஆனால் பரிபாடல் ஒரு விதிவிலக்காய் அமைந்துள்ளது. பரிபாடலில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் இசைக்கமைந்தனவாய் திருமால், முருகன், வைகை நதி ஆகியவை பற்றி எழுதப்பட்டனவாய் உள்ளன. நாம் அறியக் காலத்தால் முற்பட்ட சமயத்தொடர்பான தமிழ்ப்பாடல் பரிபாடல்தான்.

குறுந் தொகை

எட்டுத்தொகை நூல்களில் குறுந் தொகை நூலும் ஒன்று. குறுந் தொகையை 1915இல் முதலில் அச்சிற் கொணர்ந்தவர் பண்டிதர் திருமாளிகைச் செளரிப் பெருமாள் அரங்கன் ஆவார். இதன் பின்னர் பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார் (ஆண்டு தெரியவில்லை), பேராசிரியர் சோ.அருணாசல தேசிகர் (1933இலும்), பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

(1940இலும்), ஆசிரியர் குழு - சாந்தி சாதனா (மர் ரே) (1957இலும்) இதனை மூல நூல்களாக வெளியிட்டனர்.

மேலும், இந்நூலை மூலமும் உரையுமாக டாக்டர் உ.வே.சாமி நாதய்யர் (1937, 1947, 1955, 1962), பேராசிரியர் இரா.இராகவையங்கார் (1946), புலவர். போ.வே. சோமசுந்தரனார் (1955), சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன் (1958), புலியூர்க் கேசிகன் (1963), சாமி சிதம்பரனார் (1983), பேராசிரியர் மு.சண்முகம் பிள்ளை (1985), இரா.இராகவய்யங்கர் (1993), பேராசிரியை இரா. பிரேமா (1998) ஆகியோர் வெளியிட்டனர்.

நறுமணம் வீசும் 401 பாடல் களைக் கொண்ட குறுந்தொகை நூல் மேற்காட்டிய பாடலில் இரண்டாம் இடத்தில் அமைவது அதன் சிறப்பாகும். கடைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த குறுந்தொகைப் பாடல்களின் இலக்கிய வளத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு இந்நூலைக் கற்று, ஆராய்ந்து, பட்டம் பெற்றோர் பலராவர். அவருள் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார், பேராசிரியர் சி. பால சுப்பிரமணியம், பேராசிரியர் தி.லௌவதி, டாக்டர் கா.காளிமுத்து, பேராசிரியர் தெ.ஞானசுந்தரம், டாக்டர் வ.சுப. மாணிக் கம், தனிநாயக அடிகளார் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இனி குறுந்தொகையில் இருந்து ஒரு பாடலை எடுத்து அதன் நயம், இலக்கியம், சொல்லும் கதை, கருத்தோட்டம், படிப்பனவு ஆகியவற்றைக் காண்போம்.

“கவவுக் கடுங்குரையள் காமர் வனப்பினள்
குவவுமென் முலையள் கொடிக்கூந் தலளே
யாங்குமறந் தமைகோ யானே ஞாங்கர்க்
கடுங்குரை நல்லான் நடுங்குதலைக் குழவி
தாய்காண் விருப்பின் அன்ன
சாஅய்நோக் கினளே மாஅ யோளே.” (132)

(சிறைக்குடியாந்தையார்)

‘காமம் கடியத்தக்கது’ என்று கூறிய பாங்கனுக்குத் தலைவன் மறுத்துக் கூற்று இது: ‘மாயோள்! மாமை நிறத்தினை உடையவள் தான், இறுகத் தழுவக் கூடியவள், சிறந்த அழகு வனப் பினள், திரண் டு குவிந்த முலையினஞும், நீண்ட கூந்தலினஞுமாவாள். மேலும், கடுகிய சுரப்பையுடைய நல்ல ஆவின் நடுங்கும் தலையையுடைய கள்று, தாயைக் காணுதற்கு விரும்பும் விருப்பத்தினைப் போன்ற விருப்பத்தினளாய், என்னை வருத்தத்துடன் நோக்கினள். அத்தகையானை யான் மறந்து அமைவேனோ?’ என்று தலைவன் கூறினான்.

What he said to his friend:

**“A girl of dark complexion is she
ever ready to embrace,
desirable in beauty,
with delicately bulging breasts
and long flowing hair!
How can I forget her and be at rest?
In her look is such longing
as in the look of a new-born tender calf
that longs to see its mother whose udders
are ready to flow!” — Kuruntokai 132.**

அவளின் கறுப்பு நிறம், இறுகத் தழுவும் தன்மை, கொள்ளை அழகு, உருண்டு திரண்ட ஏறு முலைகள், நீண்டு படாந்த அழகிய கூந்தல், அவள் பார்த்த பார்வை ஆகிய யாவும் அவனில் நுழைந்து அவன் மனதைத் தைத்துக் கொண்டன. அவன் என் செய்வான்? அவனைக் கட்டி வைத்து விட்டாளே காழகி! அவனும் கட்டுண்டான். அவள் கறுப்பிதான். ஆனால் பேரழகி. ‘கதுப்பின் கண் உள்ளது அழகு’ என்பார்கள். அவளின் ஒவ்வொரு அழகும் அவன் மனத்தில் இறுகப் பதிவாகிக் கொண்டது. ‘நீ கை தொட்டது வானோர் அமிரதம் புரக்குமால்’ என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டான்.

குறுந்தொகையில் அமைந்த பாடல்கள் மிக ஆழந்த இலக்கிய வளங்கள் கொண்டவை என்பது யாவரும் அறிந்த பேர் உண்மையாகும். இதில் உள்ள பாடல்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அதிலுள்ள இலக்கிய நயத்தை ஆய்ந்தால் நாமும் பேரின்பமடையலாம் என்பது தின்னாம்.

இயற்கைப் பேரழிவுகள்

மனிதச் செயற்பாட்டினால் உருவாக்க முடியாத அழிவுகளை இயற்கைப் பேரழிவுகள் என்று பொருள் வரையறை செய்துள்ளனர். நிலநடுக்கம், வெள்ளப் பெருக்கு, எரிமலை வெடிப்பு, நிலச் சரிவு, பூகம்பம், கதிரவன் அழல்வீச்சு, பனிப் புயல் ஆகியவற்றிலிருந்து எழும் இயற்கை இடையூறுகளின் விளைவால் ஏற்படுவதுதான் இயற்கைப் பேரழிவாகும். ஆழந்த சூழ்நிலை விளைவுகளும், மனித உயிர்ச் சேதங்களும், தொடர்ச்சியான நிதிநிலை இழப்புகளும் நிகழ்வதையே இயற்கைப் பேரழிவுகள் என்றும் கூறுவர்,

இயற்கைப் பேரழிவுகளைப் பின்வரும் ஆறு (06) பெரும் பிரிவுகளில் அடக்கி, அவற்றின்கீழ் வரும் உப பிரிவுகளின் விவரங்களையும் காண்போம்.

1. நிலவியல் சார்ந்த அழிவுகள் (Geological disasters)

- 1.1 பனிப்பாறைச் சரிவு (Avalanches)
- 1.2 நில நடுக்கம் (Earthquakes)
- 1.3 எரிமலை வெடிப்பு (Volcanic eruptions)

2. நீரின் அழிவுகள் (Hydrological disasters)

- 2.1 வெள்ளப் பெருக்கு (Flood)
- 2.2 ஏரி, குளங்களில் திமர் ஊற்றெழுச்சி (Limnic eruptions)
- 2.3 கடற்கோள் சுனாமி (Tsunamis)

3. வானிலை அழிவுகள் (Meteorological disasters)

- 3.1 பனிப் புயல் (Blizzard)
- 3.2 சுழற் காற்று (Cyclonic storms)
- 3.3 வறட்சி (Droughts)
- 3.4 புயற் காற்றோடு கூடிய மழை (Hailstorms)
- 3.5 அழற் காற்று (Heat waves)
- 3.6 குறைப் புயல் (Tornadoes)

4. நெருப்பு (Fires)

5. சுகாதார அழிவுகள் (Health disasters)

- 5.1 கொள்ளள நோய் (Epidemics) (Plague)
- 5.2 பஞ்சம் (Famines)

6. விண்வெளி அழிவுகள் (Space disasters)

- 6.1 தாக்குதல் விளைவு (Impact events)
- 6.2 கதிரவன் அழல்வீச்சு (Solar flares)

வெள்ளப் பெருக்குகள்

வெள்ளப் பெருக்கால் மனித இறப்பும், கட்டட அழிவும், கணக்கிலடங்கா மிருகங்களின் இறப்பும், நாட்டின் பேரழிவும், சில

தீவுகள் நீரில் நிரந்தரமாய் மூழ்கலும், பயிர் செடி கொடிகள் மரங்கள் அழிவும், மக்கள் தேட்டங்கள், கார், வண்டி முதலிய அழிவும் ஏற்பட்டு மக்களை மீளாத துயரில் ஆழ்த்தி விடுகின்றது. சில சமயங்களில் மக்களின் கலை, கலாசார, தொல்பொருட் சின்னங்களையும் நீரில் மூழ்கடித்து விடுகின்றது. 1887 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கால் சுமார் 900,000 – 2,000,000 மக்களும், 1931 இல் சுமார் 1,000,000 – 2,500,000 மக்களும், 1938 இல் சுமார் 500,000 – 700,000 மக்களும் சீனாவில் இறந்துபட்டனர்.

எரிமலையும் பூகம்பழம்

எரிமலையும், பூகம்பழம் பூமியில் தோன்றும் இயற்கைச் சீற்றச் சக்திகளே. இயற்கைச் சீற்றங்களால் ஏற்படும் அழிவுகளை எவ்வாறான மனிதச் சக்தியாலும் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது. பூமியின் வெப்பத்தால் மலைகள் உருகி, வாயு வியாபித்து, பூமித் தரையைப் பீறிக்கொண்டு, எரிமலைக் குழம்பும், கற்களும், சாம்பலும் வெளியே தள்ளப்படும். எரிமலைகள் மலைகளின் வாயிலாகக் குழம்பைக் கக்கும். பூகம்பழோ தரையைப் பீறிக்கொண்டு குழம்பை மிக உயரத்துக்கு வீசித் தள்ளும்.

பூகம்பத்தால் 1775 ஆம் ஆண்டில் விஸ்பன் என்ற நகரில் 60,000 மக்களும், 1556 ஆம் ஆண்டில் வட சீனாவில் 830,000 மக்களும், 1923 ஆம் ஆண்டில் டோக்கியோ நகரில் ஏற்ததாழ 143,000 மக்களும் இறந்துள்ளனர்.

அனேகமாக எரிமலைகள் கடல் மட்டத்திலிருந்து சுமார் 10,000 அடி உயரத்திலிருந்து 20,000 அடி உயரம் வரை அமைந்துள்ளன. இவை சில வேளைகளில் 40,000 அடி உயரத்துக்கு மேலும் சீறிப் பாய்ந்து எரிமலைக் குழம்பைக் கக்கும். இவ்வேளைகளில் அவை ஒரு கிராமத்தையோ, ஒரு நகரத்தையோ முற்றாக விழுங்கி அழித்து விடும் ஆற்றலைக் கொண்டுள்ளன. எரிமலை வெடிப்பால் இந்தோ னேசியாவில் 1586 ஆம் ஆண்டில் 10,000 மக்களும், 1815 இல் 92,000 மக்களும், 1883 இல் 36,000 மக்களும், இத்தாலியில் 1979 இல் 33,000 மக்களும், யப்பானில் 1792 இல் 15,000 மக்களும்,

கொலம்பியாவில் 1985 இல் 23,000 மக்களும் இறந்துள்ளனர் என்பது மதிப்பீடு.

நிலநடுக்கமும் கடற்கோள் சனாமியும்

பாரிய நிலைநடுக்கம் ஏற்படுவதாலும், பூமியின் தட்டுக்கள் அசைந்து ஒன்றன்மேல் ஒன்று ஏற்படுவதாலும், பாறைகள் தள்ளப்பட்டுக் கடல் மட்டம் உயர்வதாலும் சனாமி உருவாகிப் பெரும் தீங்கினை மக்களுக்குக் கொடுக்கின்றது.

இப்படியான சனாமி ஒன்று யப்பான் நாட்டைப் பங்குணி மாதம் 2011 ஆம் ஆண்டில் தாக்கியது. அது 23 அடி உயர்மான அலைகளுடன் எழுந்து வீடுகள், கட்டடங்கள், கார்கள், ஒரு தொடருந்து வண்டி, கப்பல்கள், மரங்கள், மிருகங்கள் யாவற்றையும் இழுத்துச் சென்று விட்டது. அதில் 28,000 மக்கள் மாண்டனர், 200,000 குடும்பங்கள் இடம் பெயர்ந்தனர், 10,000 மக்கள் அகதி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

சுமத்திராவில் 2004 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பெரும் சனாமியால் சுமார் 230,200 மக்கள் இறந்தனர், 500,000 மக்கள் காயமுற்றனர், 1,000,000 மக்கள் வீடுகளை இழந்தனர்.

இத்தாலியில் 1908 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட சனாமியால் 123,000 மக்களும், இந்தோனேசியாவில் 1883 ஆம் ஆண்டில் 36,000 மக்களும், யப்பானில் 1707 ஆம் ஆண்டில் 30,000 மக்களும், 1792 ஆம் ஆண்டில் 15,030 மக்களும், 1896 ஆம் ஆண்டில் 22,070 மக்களும் இறந்து பட்டனர்.

நிலநடுக்கத்தால் சீனாவில் 1556 ஆம் ஆண்டில் 830,000 மக்களும், 1920 ஆம் ஆண்டில் 234,117 மக்களும், 1976 ஆம் ஆண்டில் 242,419 – 665,000 மக்களும், துருக்கியில் 526ஆம் ஆண்டில் 250,000 – 300,000 மக்களும், எயிற்றியில் 2010 ஆம் ஆண்டில் 22,570 மக்கள்வரை இறந்துள்ளனர்.

கொள்ளள நோய் (Plague)

இவ்வாறு, பலவகைப்பட்ட நோய்கள், பஞ்சம், சுழல் காற்று, அழல் காற்று, அம்மை, எயிடஸ் போன்றவற்றின் தாக்கத்தால் ஆண்டாண்டுகளாக ஆயிரக் கணக்கில் மக்கள் மாண்டதையும் காண்கின்றோம்.

பின்வரும் சட்டப் பட்டிகையில் அவ்வாறான சில நாசகார நோய் கள், பஞ்சம், பெருங்காற்று சம்பந்தமான உலகின் உயிரிழப்புகளின் புள்ளி விவரங்களைத் தருகிறேன். முன்னர் கொடுத்த இயற்கைப் பேரழிவுகளின் ஆறு பெரும் பிரிவுகளிலுள்ள மற்றைய அனாததங்களை விவரமாகப் புள்ளிக் கணக்குகளுடன் ஆராய இந்தக் கட்டுரையில் இடமில்லை. எனவே இந்த நிரவுடன் முடிக்கின்றேன்.

நோய் விவரம்	நாடுகள்	இறந்தோர் தொகை	ஆண்டுகள்(கி.பி)
1. கொள்ளள நோய்	ஆசியா,ஜரோப்பா, ஆபிரிக்கா	சுமார் 1,000 (இலட்சம்)	1300–1720
2. "	"	400 – 1,000 (இலட்சம்)	540 - 570
3. "	ப்ரோமன் பேரரசு	50 (இலட்சம்)	165 – 180
4. "	உலகம் பூராவும்.	சுமார் 120 (இலட்சம்)	1850 - 1950
5. சளிக்காய்ச்சல்	" "	500 – 1,000 (இலட்சம்)	1918 - 1920
6. "	" "	40 (இலட்சம்)	1956 - 1958
7. முறைக் காய்ச்சல	" "	800 – 2,500 (இலட்சம்)	1900 - 2000
8. பெரியம்மை	" "	2,000 (இலட்சம்)	1860 – 2010
9. எயிடஸ் நோய்	" "	252 (இலட்சம்)	1981 – 2010
10. பஞ்சம்	ச'னா	150 – 430 (இலட்சம்)	1958 - 1961
11. "	" "	240 (இலட்சம்)	1907

12.	"	இந்தியா	190 (இலட்சம்)	1896 – 1902
13.	அழற்காற்று	"	1.5 (ஆயிரம்)	2003
14.	"	ரூஸ்சியா	56 (ஆயிரம்)	2010
15.	சமூஹ காற்று	பங்களாதேசம்	500 (ஆயிரம்)	1970

இயற்கைச் சீற்றங்களால் ஏற்படும் அழிவுகளைச் செயற்கைச் சக்திகளால் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது. வெள்ளப் பெருக்கு, நிலநடுக்கம், எரிமலை, பூகம்பம், சுனர்மி, பஞ்சம், கொள்ளள நோய், சுழல் காற்று, அழல் காற்று, பனிப்பாறைச் சரிவு, எயிட்ஸ் நோய் ஆகிவற்றின் தாக்கங்களால் ஏற்பட்ட துன்பியலை மேற்கண்டோம், பரிதாபப் பட்டோம். நாம் எந்தளவுக்கு விண்ணானத்தில் முன்னேறிச் சில அரும்பெரும் சாதனைகள் புரிந்தாலும், இயற்கைச் சக்திக்கு நாம் அடங்கித்தான் ஆக வேண்டும் என்பதே என் பரந்த அனுபவம்.

இல்லை கில்லம் நாட்டுன் செல்வம்

‘இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று’ என்று தனது நீதி நாலாகிய கொன்றை வேந்தனில் ஒளவைப் பாட்டி கூறியுள்ளார். ‘இல்லறம்’ என்பது இல்வாழ்க்கை. ஒரு வீடு சிறப்பாகவும், கலகலப்பாகவும், இன்புற்றிருக்க வேண்டுமெனில் அவ்வீட்டில் உறவினர்களான தாய், தந்தை, இளைஞர்கள், குழந்தைகள், தாத்தா, பாட்டி, மாமன், மாமி போன்றோர் வதிய வேண்டும். இவ்வண்ணமிருந்தால் அந்த ஊர் சனத்தொகையுடன் சிறப்புற்றிருக்கும். நம் முன்னோ, ஆனாம் பெண்ணும் இணைந்து இல்லறம் நடாத்தி, இயற்கை வழி நின்று இனப் பெருக்கம் செய்து நாட்டைச் செழிப்புறச் செய்ய வேண்டுமென்று கூறினர். இத்தகைய இல்லற வாழ்க்கையில் அன்பு வளரும், பிறருக்கு உதவுவர், உதவ எண்ணமும் தோன்றும், தருமங்கள் நடக்கும், ஊரும் நாடும் செழிக்கும்.

‘இல்லம்’ என்பதற்கு வீடு, இல், இல்வாழ்க்கை, மனைவி, நிலவரக் குடியிருப்பிடம், நிலையான வாழ்விடம், குடும்பமனை, குடும்பத் தாயகம், தாயகம், தாய்நாடு, பிறப்பகம், இயலிடம், வழக்கமர்ன குழல், புகலிடம், ஓய்விடம், உட்களம், தனிமனிதர் மருத்துவமனை, விருந்தினர் தங்கிடம், ஏலாதவர் பேணகம், விலங்குகளின் காப்பகம் போன்ற பொருள்

விளக்கங்கள் உள்ளமை இல்லத்தின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கட்டடம் எல்லாம் இல்லம் ஆகாது. இல்லம் சிறக்கின் அங்கே ஒரு நற்குடும்பம் வாழ வேண்டும். அஃதின்றேல் அவ்வில்லம் ஒரு வெற்றிடமாகி விடும். நற்குடும்பம் என்பது அங்கே ஓர் ஒத்த தலைவனும் ஒத்த தலைவியும், ஒத்த நோக்குடனும், ஒத்த கருத்தடனும், ஒத்த அன்புடனும், இணைந்த இல்லற வாழ்வை நடாத்தும் செயலென்னாம். இவ்வாறுமையும் இல்லத்தை ‘இலட்சிய இல்லம்’ என்று துணிந்து கூறலாம். இவ்வில்லத்தில் மலரும் இல்லற வாழ்வு பல இல்லங்களுக்குப் பரவிக் குடும்பமாய் விரிந்து, சமுதாயமாய் மலர்ந்து, சிறந்ததொரு நாடாய்த் திகழும் என்பது திண்ணம்.

இனி, தமிழ் இலக்கியங்கள் மேற்போந்த விடயங்கள் பற்றி எவ்வண்ணம் பேசுகின்றன என்பதையும் காண்போம்.

திருக்குறளில் ‘இல்வாழ்க்கை’, ‘வாழ்க்கைத் துணைநலம்’ ஆகிய இரு அதிகாரங்களிலும் இல்வாழ்க்கை அன்பும் அறனும் உடைத்து, அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை, பெண்ணுக்கு இல்வாழ்க்கையில் கற்பு என்னும் உறுதி நிலை வேண்டும், கொழுநன் தொழுதெழுவாள் தெய்வந் தொழாள் போன்ற அறிவுச் செய்திகளைத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் திருமணம் நடைபெறுகின்றது. மணமக்களை வாழ்த்தி நகரமே மகிழ்கிறது. நிலாமுற்றத்தில் வீசுதென்றலின் தழுவலில் கண்ணகியும் கோவலனும் கட்டுண்டு மகிழ்ந்திருந்தனர். கோவலன் கண்ணகியின் தோற்றும், அழகு, புண்பு யாவற்றையும் பாராட்டி, முத்தே, பொன்னே, கரும்பே, தேனே, மணியே, மருந்தே, அமிழ்தே, இசையே என்று புகழாரம் சூட்டுகின்றான். இவர்களுக்குத் தனிவாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுக்கின்றாள் கோவலன் தாய். இல்வாழ்க்கை இனிதே சில ஆண்டுகள் நடைபெறுகின்றது. அதுவரை அவர்கள் இல்வாழ்க்கை இலட்சிய இல்லமாகத் திகழ்ந்தது.

தொல்காப்பியத்தில் ஜவகை நிலங்களில் குறிஞ்சியில் புணர்தலும், முல்லையில் இருத்தலும், மருத்துவம் ஊடலும், நெய்தலில் இரங்கலும், பாலையில் பிரிதலும் நிகழ்த்தி அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் தம் வாழ்வியலில் மேன்மை பெற்று இல்வாழ்க்கையை நடாத்தி இன்புற்றிருந்தனார்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.”

(பொருள். 16)

தன் கணவன் மாண்டான் எனக் கேட்டதும் மனைவியானவள் உடன் உயிர் நீத்ததும் (முதானந்தம்), தன் கணவன் தீச்சிதையில் பாய்ந்து உடன்கட்டையேறி மனைவி உயிர் துறந்ததும் (முதுபாலை), தன் மாண்ட கணவனை நினைந்து மனைவியானவள் கற்புநெறி நின்று கைம்மை பூண்டு வாழ்ந்ததும் (தாபதம்), மனைவியை இழந்த கணவன் அவளை நினைந்து துயருற்று வாழ்ந்ததும் (துபுதாரம்) ஆகிய செய்திகளைத் தொல்காப்பியர் காட்டுகின்றார்.

“... கணவனோடு மடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
செல்வோர் செப்பிய முதானந் தமும்
நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து
தனிமகள் புலம்பிய முதுபா ஸையும்
கழிந்தோர் தேஎத்துக் கழிப்பார் உநீஇ
ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்
காதலி இழந்த துபுதார நிலையும்
காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்...”

(பொருள். 77-22-29).

இப்படியான மனைவிமார் தம் கணவருக்காகத் தம் உயிரை நீத்ததும், கைம்மை பூண்டு வாழ்ந்ததும் ஆகிய செயல்கள், அவர்கள் தம் கணவருடன் மருவி வாழ்ந்த இல்வாழ்வின் உச்ச நிலையின் செப்பத்தையும், பெருமிதத்தையும் நன்கு விளக்குகின்றன.

குறுந்தொகையில் ஒரு காட்சி இது: புது மணப்பெண் ஒருத்தி கட்டித்தயிரைப் பிசைந்த கைவிரலைக் கழுவாது தான் உடுத்திருந்த பட்டாடையில் துடைத்துக் கொண்டு, கண்ணில் தாளிதப்புகையின் தாக்கத்தையும் பாராது, தான் துழாவிக் காய்ச்சிய புளிக்குழம்பைத் தன் கணவனுக்குக் கொடுத்து, அவனும் அதை மிக இனிமையென்று உண்டலால், அவள் முகமானது நூட்பமாய் மலர்ந்தது. இங்கே இல்வாழ்க்கையின் ஓர் அற்புதமான இறுக்கம் தெரிகின்றது. அவர்கள் பின்னால் ஓர் இலட்சிய இல்லக் காட்சியையும் காண்கின்றோம்.

இனி, பிற நாட்டினர் அன்பு பற்றியும், திருமணம் பற்றியும் கூறும் மேற்கோள்களையும் சம்பந்தமான செய்திகளையும் பார்ப்போம்.

- “காதலைக் கண்ணால் பார்க்கக் கூடாது, அதை மனத்தால் பார்க்க வேண்டும்.”

(வில்லியம் சேக்ஸ்பியர் - William Shakespeare)

- “நல் லனவற்றின் மகிழ்ச்சியும், அறிவின் வியப்பும், கடவுளின் திகைப்பும்தான் காதல்.”

(பிளார்ன்றோ – Plato)

- “தனி மனிதனின் கால மாறுபாட்டுக்கும், வளர்ச்சிக்கும், அவர்கள் தம் காதலின் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கும், இசைவு கொடுக்கக் கூடியதுதான் ஒரு சிறந்த திருமண மாகும்.”

(பேர்ஸ் எஸ். பக் - Pearl S. Buck – American Author)

- நல்ல திருமணங்கள் சுவர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவதில்லை. அவை ஒருவரை ஒருவர் மதிக்கிற மனத் துணைவர்களிடையே நம் பூமித்தாயில்தான் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. அவனுக்கு, ‘நான்’ (ego) என்னும் முனைப்பு இருந்தால், அவனுக்கு, வீண் தற்பெருமை (vanity) அமைந்துவிடும். இவையிரண்டும் என்றும் குடும்பத்துக்கு ஒத்து வராது.

நல்ல திருமணத்துக்கு ஏழு சிறு கூற்றுகள் இதோ:

- (1) புரிந்துணர்வும், தொடர்பும்.
- (2) தர்க்கம் தவிர்த்துத் தேவைக்கேற்ற அன்பான கதை.
- (3) உணர்ச்சி வசப்படா திருத்தல்.
- (4) தொட்டுப்பழகல், ஆர்வத் தழுவல், முத்த மிடல்.
- (5) கொஞ்ச நேரமாவது இருவரும் ஒன்றுகூடிக் கதைத் திருத் தல்.
- (6) ஒருவரை ஒருவர் மதித் தல்.
- (7) திருமணத்தில் தேவைக்கேற்ற மாற்றம் செய்தல்.

(அந்தோனி பிறாட்லி - Anthony Bradley)

‘இல்லறமே நல்லறமாகும்’ என்பது முதுமொழி. ‘நல்லதோர் குடும்பம் சிறந்ததோர் பல்கலைக்கழகம்’ என்பது பழமொழி. ‘இல்லறம்’, ‘நற்குடும்பம்’, ‘நல்லில்லம்’ ஆகியன அமைவதற்கு முதற் காரணியாய் இருப்பது ஒரு நல்ல திருமணமோயாகும். திருமணங்கள் நல்லனவாய் அமையாதவிடத்துக் குடும்பத்தில் பற்பல குளுப்பிகள் ஏற்பட்டுப் பல சீரழிவுகள் நிகழ்ந்து குடும்பக் குலைவுகளுடன் மணமுறிவிலும் போய் முடிந்து விடும்.

அன்று சங்ககால மக்கள் அறைநெறி நின்று வாழ்ந்தனர். பாவம், பழிக்கு அஞ்சினர். அதைச் செய்யாது தவிர்த்தனர். அக்கால ஆண்கள் இயற்கை வழி நின்று, தூய மனத் துடன் தமக்கினியாளை மனத்திலிருத்திக் காதல் கொண்டு களவியல், இயற்கைப் புனர்ச்சி, கற்பியல் ஆகிய துறைகளின் படிகளைத் தாண்டி நின்று, கரணத்தோடு (சடங்கு) கூடிய திருமணங்களை நடாத்திச் சிறந்ததோர் இல்வாழ்க்கையில் நிலைநின்று, என்றும் இன்புற்றிருந்தனர். அதனால் அவர்கள் வாழ்வியல் அன்று செப்பம் நிறைந்திருந்தது.

இப்பொழுது நம் மக்கள் மத்தியில் பொய்யும், வழுவும், சுருட்டும், மருட்டும், வீண் ஆசையும், கோபமும், தாபமும், மனக்கிலேசமும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றால் மனிதன் நிலை தளர்ந்து, மனம் குலைந்து வாடி வதங்குகின்றான். அறைநெறி நின்று அவனால் கருமமாற்ற முடியவில்லை. எதற்கும் பொய் கூறித் தப்பிக் கொள்கின்றான். ஆனால் மனத்தால் நிம்மதியின்றித் தவிக்கின்றான். செய்த குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ள மறுக்கின்றான். அதற்கு நிவாரணம்

தேடவும் தயங்குகின்றான். இவையெல்லாம் மலிந்திருக்கையில் ‘இலட்சிய இல்லம்’ காண்பது எப்போது?

எமது சங்க நூல்களில் காட்டப்பட்ட செய்திகளையும், நம் முன்னோர் கூறிச் சென்ற அறிவுரைகளையும் நாம் பின்பற்றுவோமாகில் ‘இலட்சிய இல்லம்’ அமைத்து நம் இல்வாழ்க்கையில் சிறந்துவிளங்கி இன்புற்றிருப்பது என்பது சாத்தியமும் திண்ணனமும் ஆகும்.

முன்றாம் பாலினரான திருநங்கையா்

இப் பூவுலகில் இருபது இலட்சம் (20,00,000) ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் முதல் மனிதன் ஆபிரிக்காவில் தோன்றினான். அப்பொழுது அவன் மத்தியில் ஆண் பாலாரும், பெண் பாலாரும் இருந்தனர். நீண்ட கால ஓட்டத்தின் பின்னர் அவர்கள் மத்தியில் மாறுபாடு கொண்ட, தெளிவற்ற பிறப்புறப்புகளுடன் ஒரு மனித இனம் தோன்றியது. இதை முன்றாம் பாலினத்தவர் என்று அழைத்து வருகின்றனர். இப் பிறப்பினத்தாரைச் சற்று விரிவுபடுத்தி ஆராய்வாம்.

தென் ஆசியாவில் இந்த முன்றாம் பாலினத்தவரை ‘கிச்ராஸ்’ (hijras) என்ற பெயரால் அழைத்தனர். இச் சொல் ஓர் அராபிய மொழியிலிருந்து பிறந்த உருதுச் சொல்லாகும். நாட்டுக்கு நாடு வெவ்வேறு சொற்பதங்களால் இவர்களை அழைக்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் ‘இயூனச்’, ‘ஏமப்புறோடைற்’ (eunuch, hermaphrodite) என்றும், கண்ணடாவில் ‘சக்கா’ (chakka) என்றும், பஞ்சாப்பியில் ‘குஸ்ரா’ (khusra) என்றும், தெலுங்கில் ‘கொய்சா’ (kojja) என்றும், இந்தியாவில் ‘கின்னார்’ (kinnar) என்றும், வங்கநாட்டில் ‘கிஸ்ரா’ (hijra) என்றும், குசராத்தியில் ‘பாவையா’ (pavaiyaa) என்றும், உருதில் ‘கவாஜா சிறா’ (khwaaja sira) என்றும், தமிழ் நாட்டில் ‘திருநங்கை’, ‘அலி’, ‘பேடி’, ‘அரவன் னி’, ‘அரவாணி’, ‘அருவாணி’

(Thiru nangai – daughter of God, Ali, Pedi, aravanni, aravani, aruvani) என்றும் பல நாட்டினர் பல மொழிகளால் இவர்களை அழைத்து வருகின்றனர்.

திருநங்கை

திருநங்கை என்பவர்கள் கடவுளின் மகளிராவர். ஆதலினால் இவர்களுக்கு மக்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்புண்டு. இவர்கள் கோவில்களில் திருத்தொண்டு செய்து வருவர். கோவில் திருவிழாக்களில் இவர்கள் பங்குபற்றிச் சங்கீதம், நடனம், கூத்து ஆகியவற்றில் பங்கேற்று மக்களை மகிழ்வித்துக் கோயில் திருப்பணிகளிலும் ஈடுபடுவர். குழந்தைகளின் பிறந்த தினக் கொண்டாட்டங்களிலும், திருமண வைபவத்திலும் கலந்து கொண்டு ஆசீர்வதித்துச் செல்வர். இதனால் இவர்கள் பெரும் பணமும் பெற்று வாழ்க்கையை நடாத்துகின்றனர்.

பெரும் பாலும் மூன்றாம் பாலினத்தவர் ஆண் களாகவே பிறக்கின்றனர். ஆனால் ஒரு சிலர் தெளிவற்ற பிறப்புறுப்புகளுடன் (ambiguous genitalia) பிறக்கின்றனர். இவர்கள் ஆண்களாய்த் தோற்றினாலும் பெண் சாயல், பெண்மை ஆகியன அவர்கள்மேற் படர்ந்திருக்கும். ஆகவே அவர்களைப் பெண்ணென்று பார்த்தால் பெண்ணாகவும், ஆண் என்று பார்த்தால் ஆணாகவும் தோற்றுமளிப்பர். சில சமயங்களில் ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் தோற்றுமளிப்பர். சிலர் ஆண்போல் தோன்றினாலும் பெண் குரலில் கதைப்பர். சிலர் பெண்போல் இருந்து ஆண் குரலில் கதைப்பர். சிலர் தங்கள் ஆண் குறி, அண்டம், உயிரின விதைப்பை ஆகியவற்றை அறுவைச் சிகிச்சை மூலம் அகற்றி உண்மையான பெண்ணாய் மாறி விடுவர்.

கிச்ராஸ் - (hijras)

இந்திய உப கண்டத்தில் முகலாயப் பேரரசு (Mughal Empire) தொடங்கிய காலத்திலிருந்து ‘கிச்ராஸ்’ என்னும் மூன்றாம் பாலினத்தவர் நீண்டதொரு பதிவீச் சரித்திரம் படைத்தவர்களாய்த் திகழ்ந்திருந்தனர். தென் ஆசியாவில் ‘கிச்ராஸ்’ என்ற இனம் ஒரு பெருந்தலைவரின் கீழ் கட்டுப்பாடாகவும், கண்ணியமாகவும், சமுதாயமாகவும் வாழ்ந்து

வந்தது. நாளடைவில் இவர்கள் ஒதுக்கி விடப்பட்ட இளம் சிறுவர் களையும், குடும்பத்தாரர் விட்டு விலகி வந்தவர்களையும் அரவணைத்துக் கொண்டனர். ஆனால் இதில் அதிகமானோர் தம வாழ்க்கையைக் கொண்டிமுப்பதற்காக விலைமகளிராய் மாறிவிட்டனர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் சில ‘கிச்ராஸ்’ ஆர்வலர்களும், அரச சார்பற்ற தாபனங்களும் சேர்ந்து ‘கிச்ராஸ்’ இனத்தவரை ஓர் ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ இல்லாத மூன்றாம் பாலினராகப் பணித்துறை அங்கீகாரத்துடன் ஏற்குமாறு கோரினர்.

கிச்ராஸ் என்பவர்களில் அதிகமானவர்கள் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் வாழ்க்கையை நடாத்தி வந்தனர். இவர்களுக்கு மிகக் குறைந்த வேலைவாய்ப்பு இருந்தது. அதிகமானவர்கள் சமயச்சடங்கு, பிச்சையெடுத்தல், பாலுறவு ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு வருவாய் பெற்றனர். இவர்கள் 2006 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பட்னா நகர வருவாய்த்துறை அலுவலர்களுடன் (Patna city revenue officials) சேர்ந்து சென்று அறவிடமுடியாத வரிகளை அறவிட்டு, நாலு வீதத் ($\frac{1}{4}\%$) தரகுப் பணம் பெற்றும் வந்தனர். இவர்கள் சற்று முரட்டுத்தனமானவர்கள். தெருக்கள், தொடருந்து வண்டிகள், பொது இடங்கள் ஆகியவற்றுக்குச் சென்று மக்களை மிரட்டிப் பணம் பெறுவர். பணம் கொடுக்க மறுத்தால், வெறுப்பட்டும் சைகைகள் காட்டி, ஆசாரமற்ற தெய்வ நிந்தனை பேசி, பால் வேறுபாடு சார்ந்த கதைகள் கூறி, ஆண்களைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டுப் பணம் பறித்து விடுவர். அல்லது பிறந்த மேனியைக் காட்டிவிடுவேன் என்று பயமுறுத்திப் பணம் பெற்று விடுவர். இவர்கள் முக்காலத்துக்கும் குறி சொல்வதில் வல்லவர். இச்சேவைக்கு அவர்கள் பெருந்தொகைப் பணத்தை அறவிடுகின்றனர்.

வட இந்தியாவில் ‘பாவையா’ என்பவர்கள் ‘பகுசார மாதா’ (Bahuchara Mata) என்ற இந்துப் பெண் தெய்வத்தை வழிபட்டு வந்தனர். இப் பெண் தெய்வம் பற்றித் தொடர்பற்ற இரு கதைகள் உள். அவள் ஓர் இளவரசி அவதாரமெடுத்துத் தன் கணவன் தன்னுடன் உடலுறவு வைக்காமல் காட்டுக்கு ஒடிச் சென்று ஒரு பெண்ணைப்போல் செயல்பட்டபடியால், அவள் தன் கணவனின் விதையை நலமடித்து (castrated) ஆண்மையைப் போக்கியதாக ஒரு கதை கூறுகின்றது. ஓர் ஆண் அவளின் கற்பைச் சூறையாட எத்தனித்த பொழுது, அவனின்

ஆண்தன்மையற்றுப் போகுமாறு சாபமிட்டாள். அவன் இதை உணர்ந்து சாபத்தை நீக்குமாறு வேண்டி நிற்க, அவன் காட்டுக்குப் போய் ஒரு பெண்ணாக வாழுவேண்டுமென்று சாபத்தை நீக்கி விட்டாள் என்று மற்றுக் கதை கூறுகின்றது.

அதேபோல தென் இந்தியாவில் ‘ரேநுகா’ (Renuka) என்ற பெண் தெய்வத்தையும் வணங்கி வந்தனர். இத் தெய்வம் ஒருவரின் பாலுறுப்பை மாற்றக்கூடிய சக்தி கொண்டது என்றும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். சேலை கட்டிய ஆண் பக்தர்களை ‘யோகப்பா’ (Jogappa) என்றழைத்தனர்.

முன்றாம் பாலினர்

முன்றாம் பாலினராகப் பிறப்பவர்களை அவர்களின் சமுதாயம் ஒட்ட விடாது, எட்ட வைத்து, அவர்களை வாட்டி வதைத்து, தீராத் தொல்லைகளைக் கொடுத்து மகிழ்கிறது. அவர்கள் அவ்வண்ணம் பிறந்தனர். பிறந்தது குற்றமா? பிறப்பு எல்லாருக்கும் ஒரு நியதி. அவர்கள் பிறந்த பொழுது ஒன்றும் தெரிவதில்லை. மகன் பிறந்தான் என்று பெற்றோரும், தமிழ் பிறந்தான் என்று சகோதர சகோதரிகளும், குலக் கொழுந்து பிறந்தான் என்று உற்றார் உறவினரும் கை கொடுத்துக் கீதம் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

சின்னாளில் அவர்கள் மேனி மாற்றம் கொடுக்க, எல்லா வினைகளும் தோன்றின. அவர்கள் தனிமையை நாடினர். வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத நேரம் பார்த்துக் கண்ணாடிமுன் நிற்பதும், சேலை உடுத்தி, நகை அணிந்து, பூச்சுப் பூசி, தம் பெண்மையைப் பார்த்து மகிழ்வதும், தமக்கேற்பட்ட நிலைமையை நினைந்து வருந்துவதுமாக வாழ்ந்தனர்.

அவர்களைப் பெற்றோரும், உற்றாரும் வெறுத்தனர். கேலி செய்தனர். அவர் பிறப்பு, வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் ஒரு சாபக்கேடு என்றும், அவர்கள் வீட்டில் இருந்தால் தமது மற்றப் பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் போன்ற நல் நிகழ்ச்சிகள் தடைப்பட்டு விடுமென்றும், பெற்றோர் நினைத்து அவர்களை வீட்டிலிருந்து கலைத்து விடுகின்றனர்.

வேறு வழியின்றி இவர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து குழக்கள், சங்கங்கள் அமைத்துத் தனி வாழ்க்கை நடாத்தினர். இவர்கள் ஆண்டுக்கொரு முறை முன்று நான்கு நாட்கள் கூடி ஆட்டம், பாட்டத்துடன் விழா நடத்தி அழகு இராணிப் போட்டிகளும் வைத்து, பரிசளித்து, முடி சூட்டி, விழாவினை நடாத்தி முடிப்பர். இவர்களில் சிலர் மற்ற ஆண்களுடன் தொடர்பு வைத்துத் திருமணமும் புரிந்துள்ளனர். ஆனால் இதைச் சட்டமோ, சமயமோ ஆமோதிக்கவில்லை.

சட்டம்

பிரித்தானிய அரசுக் காலத்தில், அதிகாரக் குழ முன்றாம் பாலினரின் நடவடிக்கைகளைப் பொதுநல மீறலென இல்லாதொழிக்க முற்பட்டனர். பிரித்தானியா இந்தியாவை ஆண்ட பொழுது ‘தண்டனைக் குரிய குலமரபுக் குழச் சட்டம் 1871’ நடைமுறைக்கு வந்தது. இதன் பிரகாரம், முன்றாம் பாலினர் தங்களைக் கட்டாயமாகப் பதிவு செய்தலும், அவர்களைக் கண்காணித்தலும் நடைபெறவேண்டும். இருந்தும் மேற்கூறப்பட்டவை ஒன்றும் நடைபெறவில்லை என்று இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றின் 1952 ஆம் ஆண்டில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. இதன்பின், சில ஆர்வலர்கள், முன்றாம் பாலினருக்கு எதிரான தண்டனைக்கு (Persecution) எதிர்ப்புக் காட்டியும், அவர்களுக்கு ஆதரவு தெரிவித்தும் வரத் தொடங்கினர். முன்றாம் பாலினருக்கிடையில் திருமணங்கள் நிகழ்வது ஏற்கப்பட வேண்டுமென்றும் கருதுகின்றனர். இவர்களுக்குக் காதல், திருமணம் இரண்டும் கிடைப்பதில்லை. தற்பொழுது தமிழ்நாடு அவர்களை அரவணைக்கின்றது. இன்று தமிழ்நாட்டில் ஒரு சில நடிகைகள் இவர்கள் நடாத்தும் கூட்டங்கள், சங்கங்கள், அழகு இராணிப் போட்டிகள் ஆகியவற்றில் பங்குபற்றி, அவர்களை ஊக்குவித்தும், அவர்களுக்கு உறுதுணையாக உதவி நின்றும், வருகின்றனர்.

இராமாயணத்தில்

இதிகாச நாலான சில இராமாயணப் பதிப்புகளில் இராமன் 14 ஆண்டுகள் வனவாசம் தலைமேற் கொண்டு அயோத்தியை விட்டுப் பிரியும் பொழுது, இராமன்மேல் பக்தியும் அன்பும் வைத்த குடிமக்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து இராமனுடன் காடு செல்ல ஆயத்தமாயினர். இதைக்

கண்ணுற்ற இராமன் அந்த மக்களை நோக்கி “அன்பான என் பிரசைகளே! நீங்கள் மனம் குலையாது, அழுது புரளாது எல்லாரும் அயோத்திக்குச் சென்று விடுங்கள். நான் திரும்பி உங்களிடம் வருவேன்” என்று கூறிவிட்டுக் காட்டிற்குச் சென்று விட்டான். இராமன் 14 ஆண்டுகளைக் காட்டில் வாழ்ந்து விட்டு அயோத்திக்குத் திரும்பிய பொழுது, அதே ‘கிச்ராஸ்’ மக்கள், அதே இடத்தை விட்டு விலகாமல் இருந்ததைக் கண்டு பெருமிதம் கொண்டான். இதற்காக இராமன் அந்த மக்களுக்கு ஒரு வரம் கொடுத்தான். இவ்வரத்தால் அந்த மக்கள் சந்தோசமாக நடனம் ஆடிப் பாடி முகூர்த்த நேரங்களில் பிறந்த குழந்தைகளையும், திருமணத் தம்பதிகளையும் ஆசீர்வதித்து, வாழ்த்துகின்ற பாக்கியத்தைப் பெற்றனர். இதனால் அவர்கள் வாழ்வு செழித்தோங்கியது. மூன்றாம் பாலினர் இராமாயண காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளமையும் புலனாகின்றது.

மகாபாரதத் தில்

அர்ச்சனனுக்கும் (Arjuna) நாக இளவரசி உலுபிக்கும் (Ulupi) மகனாகப் பிறந்தவன் ‘அரவன்’ (Aravan) என்பவன். குருசேத்திர யுத்தம் தொடங்குமுன் பாண்டவர் வெற்றியடைய வேண்டி, அரவன் தன் உயிரைக் காளி தேவிக்குத் தியாகம் செய்ய முன்வந்தான், காளி தேவியும் அவனுக்கு அதிக பலம் கொடுத்தாள். அவன் இப்பதற்குமுன் திருமணம் செய்ய விரும்பினான். சொற்ப மயித்தியாலங்களில் இறக்கவுள்ள அவனுக்கு ஒருவரும் பெண் கொடுக்க முன்வரவில்லை. இதையறிந்த கிருஷ்ணன், காண்போரை மயக்கும் விதமாக மிக அழகிய ஒரு பெண் அவதாரமெடுத்து ‘மீமாகினி’ என்ற பெயரில் அவனை மனந்து கொண்டான். தென் இந்தியாவில் கிச்ராஸ் என்பவர்கள் அரவனைத் தமது முதாதையராக மதிப்புக் கொடுத்து, அவன் பெயரால் தம்மை ‘அரவாணி’ என்று அழைக்கின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில் வருடா வருடம் சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் கிச்ராஸ் மக்கள் பதினெட்டு நாள் சமய ஈடுபாடான விழாவினைக் கொண்டாடுவார். அரவாணிக் கோவில், வல்லிபுரம் மாவட்டத்தில் கூவகம் கிராமத்தில் அமைந்துள்ளது. ஆங்கே, அரவனுடன் ஒன்றெனக்

கருதப்படும் கூதண்டவர் (Koothandavar) என்னும் தெய்வம் வீற்றிருக்கும். அங்கு நடைபெறும் விழாக் காலத்தில் அரவாணிகள், கிருஷ்ணனுக்கும் அரவனுக்கும் நடந்தேறிய திருமணம் பற்றிய கதைகளைச் சொல்லி, ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்து, அரவனை உயிர்ப்பலியிட்டு, அவனின் இறப்புக்காக அழுது, கரணவியல் நடனமாடி, தமது கைக் காப்புகளை உடைத்தெறிந்து மகிழ்ந்திருப்பர். வருடா வருடம் அழகிய ஆரவாரக் கண்காட்சியும் நடத்துவர்.

குதாட்டத்தில் தோற்ற பாண்டவர்கள் துறவுக் கோலம் பூண்டு பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் செய்து, ஒரு வருடம் அஞ்ஞாத வாசம் (மறைந்து வாழ்தல்) மேற்கொண்டு விராட நாட்டுக்கு வந்தனர். அங்கே தருமர், வீமன், அர்ச்சனன், நகுலன், சகாதேவன், திரெளபதி ஆகியோர் மாறுவேடம் தரித்து விராடனது அரண்மனையை அடைந்து மன்னனைக் கண்டு கதைத்தபின் அரண்மனையில் கடமையாற்ற மன்னனும் இணங்கினான். இதன்படி அர்ச்சனன் தான் இந்திரலோகத்தில் பெற்ற ஒரு சாபத்தை இப்போது பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினான். அதன்படி ‘பேடி’ (அலி) வேடம் தாங்கித் தன் பெயர் ‘பிருகன்னளை’ எனவும், ஆடல் பாடல் கற்றுத் தருவதில் தனக்கு நல்ல பயிற்சி உள்ளதெனவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் மன்னன் மகனுக்கு நல்லிசையும் நாட்டியமும் கற்றுத்தரத் தயார் எனவும் கூறி மன்னனை வணங்கி நின்றாள். வாய்ப்பும் கிடைத்தது. மேலும், மூன்றாம் பாலினரான ‘பேடி’ என்பவர் மகாபாரத காலத் திலேயே இருந்துள்ளமையும் தெளிவாகின்றது.

இதுகாறும், மூன்றாம் பாலினரை தென் ஆசியாவில் ‘கிச்ராஸ்’ என்றும், ஆங்கிலத்தில் ‘யூனச்’, ‘ஏம்புஜோடைற்’ என்றும், கன்னடாவில் ‘சக்கா’ என்றும், பஞ்சாப்பில் ‘குஸ்ரா’ என்றும், தெலுங்கில் ‘கொய்சா’ என்றும், இந்தியில் ‘கின்னார்’ என்றும் வங்கநாட்டில் ‘கிஸ்ரா’ என்றும், குசராத்தில் ‘பாவையர்’ என்றும், உருதில் ‘கவாஜா சிறா’ என்றும், தமிழ் நாட்டில் ‘திருநங்கை’, அலி’, ‘பேடி’, ‘அரவனி’, ‘அரவாணி’, ‘அருவாணி’, என்றும் குறிப்பிடுவார்கள் என்றும், அத்துடன் ‘பகுசார மாதா’, ‘ரேனுகா’ ஆகிய இரு தெய்வங்கள் பற்றியும், சேலை கட்டிய ஆண் பக்தர்களை ‘யோகப்பா’ என்று கூறுவார்கள் என்றும், இந்திய உப கண்டத்தில் முகலாயப் பேரரசு காலத்திலேயே இவர்கள்

நீண்டதொரு சரித்திரம் படைத்திருந்த செய்திகளையும், இவர்களைச் சட்டங்கள் எவ்வாறு நடத்தின என்றும், கிருஷ்ணர் காண்போரை மயக்கும் மோகினிப் பெண்ணாய் அவதாரமெடுத்து அரவனை மணந்து கொண்ட செய்தியையும், இரு பெரும் இதிகாசங்களான இராமாயணம், மகாபாரதம் இவர்களைப் பற்றிக் கூறிய செய்திகளையும் மேலே விவரமாகப் பார்த்துப் படித்து மகிழ்ந்தோம்.

முன்றாம் பாலினர் கடவுளின் படைப்பு. இறைவன் படைப்பைக் குறை கூறலாமா? அவர்கள் எங்கு சென்றாலும் அவர்களைக் கேலி செய்கின்றனர். தாய் தந்தையர் இவர்களை வீட்டைவிட்டுத் துரத்துகின்றனர். இவர்கள் நாணிக் கோணி மூலை முடுக்கை நாடுகின்றனர். இவர்களை அரவனைப்பார் எவருமில்லை. இவர்களுக்குத் தாயில்லை; தந்தையில்லை; சகோதர சகோதரிகள் இல்லை; உற்றார் இல்லை; உறவினர் இல்லை; மனைவி இல்லை; பிள்ளை இல்லை; முறையான வாழ்வில்லை; இவர்களுக்கு ஒன்றுமே இல்லை. இவர்கள் செய்த குற்றமோ பாவமோ என்ன? இவர்கள் பிறந்தது இவர்களின் குற்றமா? இவர்களைப் பிறப்பித்தவர்கள் தப்பி விடுகின்றனர். இவ்வண்ணம் இவர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தனித்து வாழ்ந்து உதவுவார் எவருமின்றி மடிகின்றனர்.

இவர்களையும் மற்ற இரு பாலாருடன் கூடி வாழ அனுமதிக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அன்றேல் அவர்கள் அனைவரையும் ஒரு வகுப்பினராக அனுமதித்து வாழ விட வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இதற்கு அரசு முன் வந்து உதவ வேண்டும். ஏனெனில் இது தற்பொழுது பல நாடுகளின் பிரச்சினையாக எழுந்து விட்டது. இதைச் செம்மைப் படுத்தின் நாடு செழிக்கும்; மக்கள் மகிழ்வர்; மூன்றாம் பாலாரின் முகங்கள் சிரிக்கும்; அரசும் ஓங்கும்.

தேன் நிலவில் சீதைக்கு எழுந்த ஜயுறவு

விசுவாமித்திரர் வரங்கள் பல பெற விரும்பி ஒரு வேள்வி செய்யத் தீர்மானித்தார். அதே நேரத்தில் அந்த வேள்வியைக் குழப்பிவிடப் பல அசுரர்கள் எத்தனிப்பார் என்ற ஜயப்பாடும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. எனவே, கடுகதியாய் அயோத்தி சென்று, தசரத மன்னனைக் கண்டு, விடயத்தைக் கூறி, வேள்வியைக் காப்பதற்கு இராமனைத் தந்தருளுமாறு வேண்டி நின்றார். இராமனைப் பிரிய விரும்பாத தசரதன் துடிதுடித்து ஈற்றில் இராமர், இலக்குமணன் ஆகிய இருவரையும் விசுவாமித்திரருடன் செல்வதற்குச் சம்மதித்தான்.

விசுவாமித்திரர், இராமன், இலக்குமணன் ஆகிய மூவரும் அயோத்தியிலிருந்து காட்டுக்குச் சென்றனர். ஆங்கு முனிவர்களின் தவத்திற்கு இடையூறு புரிந்து வருபவளான தாடகை என்ற அரக்கியை இராமன் அம்பைத் தொடுத்துக் கொன்றான். அதன்பின் இராமனும், இலக்குமணனும் யாகசாலையைச் சுற்றி நின்று காவல் புரிய, விசுவாமித்திரர் அரிய வேள்வியை ஆறு நாட்கள் நடாத்தி முடித்து இராமனையும், இலக்குமணனையும் வாழ்த்தினார்.

அதன்பின், மூவரும் மிதிலை அரசன் ஜனகன் செய்து கொண்டிருக்கும் யாகத்தைக் காண்பதற்குச் சென்றனர். மிதிலை நகரை

அனுகியதும் அங்கு ஒரு கருங்கல் மேட்டைக் கண்டனர். அதனை நெருங்கிச் செல்லும்போது இராமனின் காலின்துகள் அக் கல்லின்மீது பட்டதும் அக்கல் ஒரு அழகிய பெண்ணாகி (அகலிகை) எழுந்து, நாணிக் கோணி, நிலம் பார்த்து, நிமிராது, நின்றது.

அந்த அதிசயத்தை இராமன் கேட்க முனிவர் சொன்னார் பின்வருமாறு: ‘இந்திரன் கௌதம முனிவரின் மனைவி அகலிகையை அடையவிரும்பி, இரவு நேரத்தில் பொழுதை விடியச் செய்து, சேவலைக் கூவச் செய்ய, கௌதமர் விடிந்துவிட்டதென நினைத்துப் பூசை செய்வதற்குச் செல்ல, இந்திரன் கௌதம முனிவர்போல் உருவெடுத்துக் கொண்டு அகலிகையை அடைய, அவளும் தன் கணவன்தான் என்று நினைந்து ஒருப்பட்டு இருக்கையில், உண்மையான கௌதமர் ஏதோ விபரிதம் நடந்து விட்டதென வீடு நோக்கி வந்தபொழுது இந்திரனும், அகலிகையும் படுக்கையில் ஒன்றாயிருப்பதைக் கண்டு, கோபம் கொண்டு, இந்திரன் மேனியில் ஆயிரம் பெண்குறிகள் தோன்றட்டும் என்றும், அகலிகை கல்லாகட்டும் என்றும் சாபமிட்டுச் சாந்தியடைந்தார் கௌதம முனிவர்’ என்று அந்தக் கல்லின் கதையைக் கூறி முடித்தார் விசவாமித்திரர்.

விசவாமித்திரர் இராமனிடம் ‘ஜயனே! தாடகையுடன் நடந்த போரில் உன் கைவண்ணம் கண்டேன். இங்கே உன் கால்வண்ணம் கண்டேன்’ என்று புகழ்ந்தார். முனிவருடன் வீதி வழியே சென்ற இராமன், கன்னி மாடத்தில் நின்ற சீதையைப் பார்த்தான். சீதையும் இராமனைப் பார்த்தாள். சீதை இராமனின் தோளில் மயங்கினாள். இராமன் சீதையின் உடலமுகில் மயங்கினான். இவ்வண்ணம் சீதையின் உள்ளத்தில் இராமனும், இராமனின் உள்ளத்தில் சீதையும் புகுந்து கொண்டனர். ‘அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்’ (514) என்று கம்பன் பாவடித்தான்.

மறுநாள் சீதையின் தந்தை சனகன் யாகம் செய்கின்ற யாகசாலையைப் பார்ப்பதற்கு விசவாமித்திரர், இராமன், இலக்குமணன் ஆகிய மூவரும் வந்தமர்ந்திருந்தனர். மன்னன் சனகன் அவையில் இருந்த இராம, இலக்குவரைப் பார்த்து அவர்கள் அழகால் கவரப்பட்டு, விசவாமித்திரரை அனுகி அவர்கள் யாரெனக் கேட்க விசவாமித்திரர்

‘இவர்கள் உன் விருந்தினர், உன் யாகத்தைப் பார்க்க வந்துள்ளனர். நீ வைத்திருக்கும் சிவதனுசையும் பார்க்க வந்துள்ளனர். இவர்கள் அயோத்தி மன்னன் தசரதனின் புதல்வர்கள்’ என்று அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களின் குலப்பெருமையையும் கூறி வைத்தார். இவை கேட்டதும் சனகன் மிக மகிழ்ந்து விசுவாமித்திரிடம் ‘இந்தச் சிவதனு வில்லில் நான் ஏற்றினால் என் துன்பம் தீரும். என் மகள் சீதைக்கும் ஒரு வாழ்வு பிறக்கும். எத்தனையோ இளவரசர்கள் வந்தனர். வில்லைப் பார்த்ததும் சென்று விட்டனர். உன்னுடன் வந்தவர்கள் இந்த வில்லில் நான் ஏற்றினால் என் அருமை மகள் சீதையின் வாழ்வு மலரும்’ என்று கூறி முடித்தார்.

இதைக் கேட்ட விசுவாமித்திர் இராமனைப் பார்க்க இராமன் எழுந்து சென்று ஒரு பூமாலையை எடுப்பதுபோல் அந்தச் சிவதனுவை எடுத்து, அதில் அம்பு தொடுத்து, நான் வலித்து நிற்கையில் வில் முறிந்த பேரோசை யாவருக்கும் கேட்டுத் திகைத்து நின்றனர். இராமன் சென்றதையும், சிவதனுவை எடுத்ததையும்தான் கூடியிருந்தோர் கண்டனர். பின் சிவதனு முறிந்த ஒசையைத்தான் கேட்டனர். இராமன் அம்பு தொடுத்ததையும், நான் வலித்ததையும் அவர்கள் கண்டிலர். இதை ‘கையால் எடுத்தது கண்டனர், இற்றது கேட்டனர்’ (34) என்று கவி புனைந்தான் கம்பன்.

சனகன் மட்டிலா மகிழ்ச்சி அடைந்து, விசுவாமித்திர் உதவியுடன் தசரத மன்னனுக்கு விரிவான ஓர் ஒலை அனுப்ப, மன்னனும் அவனைச் சேர்ந்தோரும் மிதிலைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். தசரத மன்னனை வரவேற்றுக் குசலம் விசாரித்து அவர்களுக்கு அழகிய மாட மாளிகையும், இடவசதிகளையும் ஒழுங்கு செய்து வைத்தான் மன்னன் சனகன். இரு மன்னர்களும் இராமன், சீதை திருமணத்தை ஒழுங்கு செய்தனர்.

மிதிலை நகரம் மணக்கோலம் பெற்றது. வசிட்ட முனிவர் தீவளர்த்து மணவறை அமைத்தார். சங்கு முழங்க, அந்தனர் ஆசி கூற, மணவேள்வி மந்திரம் மூன்று முறை ஒத, சீதையின் கையை இராமன் பற்றி, இருவரும் மண வேள்வித் தீயை வலம் வந்து வணங்க மனவிழா இனிதே முடிவுற்றது.

இராமன், சீதை இருவரும் பள்ளியறைக்குள் புகுந்தனர். இது அவர்கள் முதலிரவு. உற்சாகமாக இருந்தான் இராமன். ஆனால் சீதையோ ஒரு முலையில் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தாள். இதைக் கவனித்து விட்டான் இராமன்.

இராமன்: என் உயிரான பெண்ணே சீதா! நாம் எங்கிருக்கிறோம் என்பதையும் மறந்து விட்டு ஏன் இந்த மொனம்? ஏன் இந்த ஆழ்ந்த சிந்தனை? கூறுவாய் கண்ணே!

சீதா: என் ஆரூயிர் மன்னவ! என் சிந்தை சிறிது குலைந்து ஒரு சங்கடத்தில் மாண்டுள்ளேன் நாதா! தாங்கள்தான் என்னை அதிலிருந்து மீட்டெடுக்க வேண்டும். கருணை காட்டுங்கள் அன்பே!

இராமன்: பெண்ணே! நீ ஓர் இளவரசி. நான் ஓர் இளவரசன். ஒன்றும் ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறு கண்ணே! என் சீதாவுக்கு எதையும் செய்யத் தயார்.

சீதா: நாதா! நான் அணிந்திருக்கும் எல்லா ஆபரணங்களும் விலையுயர்ந்த கற்கள் பதிக்கப்பட்டவை. இது என் தந்தையாரின் அன்பளிப்பு. உங்கள் கால் பட்டு ஒரு கல் மிக அழகிய பெண்ணாக அகலிகை என்ற பெயருடன் உயிர் த து எழுந் த கதையை அண் மையில் கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள் இன்று என்னைத் தீண்டும்போது நான் அணிந்திருக்கும் கற்களிலிருந்து அழகிய பல பெண்கள் உருவெடுத்து வந்து நிற்பார்கள். அப்பொழுது என் நிலை என்னாகும்? இதுவே என் தயக்கமும் ஜியற்வுமாகும் மன்னவ!

இராமன்: மயில் போன்ற பெண்ணே! கெளதம் முனிவர் தன் மனைவி அகலிகையைக் கல்லாகும்படி சாபமிட்டு, என் கால் அக் கல்லில்பட்டதும் பெண்ணாகட்டும் என்றொரு விமோசனமும் கொடுத்திருந்தார். அதுவே அன்று நிகழ்ந்தது. உண்மையில் கல்லைப் பெண்ணாக்கும் சக்தி என்னிடம் இல்லை கண்ணே.

சீதை: நாதா! மனம் தெளிந்து விட்டது. என்னைப் பொறுத்தருள்வீராக!

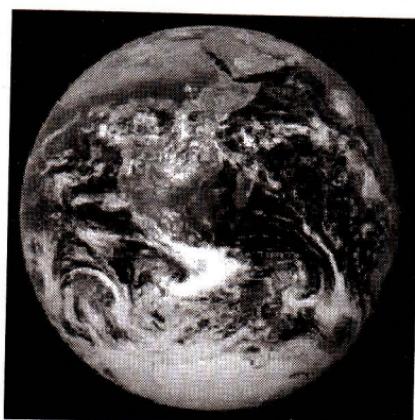
இந்நிலையில் இருவரும் தாம் ஏன் பள்ளியறைக்கு வந்தனர் என்பது புரிந்து விட்டது. அக்கணமே நாணிக் கோணி வெட்கப்பட்டாள் சீதை. அதைக் கலைத்துக் குலைத்து நின்றான் இராமன். சீதை கட்டுண்டாள். கடமை அவர்களை உந்தக் காதற் கப்பல் நீலநிற நீரைப் பிரித்துக் கிழித்துக் கொண்டு ஒடத் தொடங்கியது.

★ ★ ★

தூமி தட்டை என்ற நினைப்பில் பலர் இன்றும் வாழ்கின்றனர்

‘குரியன் கிழக்கில் வந்து உதிக்கின்றான். மேற்கில் போய் மறைகின்றான்.’ இவை பாடசாலையில் அன்று படித்த, இன்றும் படிக்கின்ற, இனியும் படிக்கும் பாடங்களாகும். இவ்வாழுதான் பாடப் புத்தகங்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர்களும் இந் நிகழ்ச்சியை இப் படித்த தான் சொல் லியும், விளக்கியும் படிப்பித்தார்கள். இன்றும் படிப் பிக் கின்றார்கள். இனியும் படிப்பிப்பார்கள்.

பாவலர், நாவலர், அறிஞர் போன்றோரும் கவிதை, எழுத்து, இலக் கியம் ஆகியவற்றின் ஆக்கங்களை அவ்வாறே வடித்தும், பாத் தொடுத்தும் வருகின்றனர். எவரும் இதை மறுத்தோ எதிர்த்தோ கூறியதில்லை. நம் கண் பார்வைக்கும் குரியன் அவ்வாழுதான் தோற்றுமளிக்கின்றான். சொன்னதையும், சொல்வதையும் ஒப்பிப்பதில்

மனிதன் கண்ட முன் னேற்றம் மாபெரும் சாதனை என்று நினைக்கின்றனர் போலும்.

திருப்பள்ளியெழுச்சி - கிழக்கில் உதிக்கும் சூரியன்

இன்னும், மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருப்பள்ளியெழுச்சியில் சூரியன் கிழக்குத் திசையில் வந்து உதிக்கும் செய்தி ஒன்று கூறப்பட்டுள்ளதையும் காண்கின்றோம்.

“அருணன் இந்திரன் திசை அணுகினன் இருள்போய் அகன்றது உதயம் நின் மலர்த் திருமுகத்தின் கருணையின் சூரியன் எழ எழ நயனம் கடி மலர் மலர மற்று அண்ணல் அம் கண் ஆம் திரள் நிரை அறுபதம் முரல்வன இவை ஓர....”

(பாடல் 2)

சூரியன் கிழக்கே உதிக்க இருள் நீங்கிறோ. சூரிய உதயத்துக்கு ஒப்ப உன் முகத்தில் கருணை பொழிக. மலர் விரிவதற்கு ஒப்ப உன் கண்கள் துயில் எழுக. வண்டுகள் ரீங்காரம் இடுவதற்கு ஒப்ப நாங்கள் உன்னைப் போற்றுகின்றோம். இதில் இறையே நீ திருவள்ளாம் செலுத்துவாயாக!

மேற்கில் போய் மறையும் சூரியன்

இனி, ஒரு தமிழ்ப் புலவர் சூரியன் மேற்குத் திசையில் போய் மறைவதையும், தாமரை மலர் குவிய, முல்லை மலர் மலர், தன் குதிர் பரப்பி நிலா வானில் வருவதையும் தன் பாணியில் ஏழுதிய பாடல் ஒன்றினையும் காண்போம்.

“நனந்தலை யுலகில் தண்கதீர் சுருக்கிக் கதிரவன் குட திசை மாய முண்டகம் இதழ் குவிய

முல்லை மலர் வாய் மலர
யாண்டும் தன் கதிர் பம்ப
விசும்பு மிசை இவர்ந்தது திங்கள்...”

தமிழ்ப் புலவர்கள் தம் பாண்டித்தியத்தைக் காட்ட இவ்வண்ணம் பாட்டிசைத்து மற்றவர்களைத் தின்ற வைத்து இன்பம் காண்கின்றனர்.

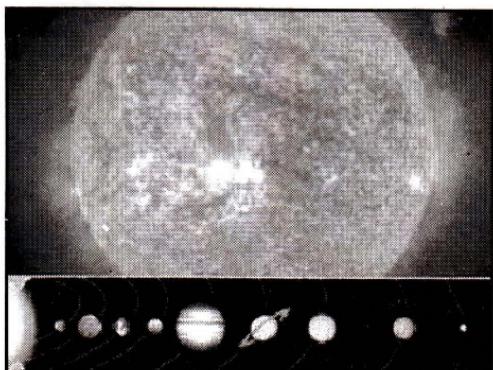
குறுந் தொகையில்

‘குரியன் கொடும் சினம் குறைந்து ‘அத்தம்’ என்னும் மலையை அடையப் படர்தலைத் தாங்கி எழும் துயர் தரும் மாலையில்’ என்று கூறியதால் குரியன் மேற்குத் திசையை நாடினான் என்கின்றார் தோதான் என்ற புலவர் குறுந் தொகைப் பாடலொன்றில்.

“சுடர்சினம் தணிந்து குன்றம் சேரப்
படர்சமந் தெழுதரு பையுள் மாலை” : (195)

குரியன் நிலை

மேற் கூறியவற்றால் குரியனானவன் காலையில் கிழக்குத் திசையில் வந்து உதிக்கின்றான் என்றும், பின் நகர்ந்து சென்று மாலையில் மேற்குத் திசையில் போய் மறைகின்றான் என்றும், இவ்வண்ணமே அவன் ஆகாயத்தில் பறந்து திரிகின்றான் என்றும், நாம் நினைத்து விடக்கூடாது. குரியனின் நிலை குறித்து இனிக் கவனிப்போம்.

குரியன் அசையாது ஓரிடத் தில் நிலைத் து நிற்கின்றானென்றும், பூமி தன் னைத் தானே சுற் றிக் கொண்டிருப்பதால், குரியன் அசைவதுபோல் தோன் று கின்றானென்ற உண்மையை விஞ்ஞான ஆய்வுகள் எமக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளன.

இதை ஒரு விளக்க மூலம் பார்ப்போம். பூமி தன்னைத்தானே சுற்றிக் கொண்டு சூரியனையும் சுற்றுகின்றது. இதனால் ஏற்படும் அசைவு எமக்குப் புலன்படாதபடியால் பூமி நிலைத்து நிற்கின்றது என்றும், சூரியன்தான் அசைந்து வருகின்றானென்றும் நினைக்கின்றோம். சூரிய வெளிச்சம் பூமியின் ஒரு பக்கத்தில் விழும் பொழுது அங்குள்ளோருக்கு அது பகலாகும். அதே நேரம் மறுபக்கப்பூமியில் சூரிய வெளிச்சம் தெரிவதில்லை. அந்த நேரம் அங்குள்ளோருக்கு இரவாகும். இரவைக் கழித்தவர்கள் முதல் முதலில் சூரியனைக் காண்பது காலை நேரம் என்றும், சூரியன் உச்சியில் தோன்றும் நேரம் மதியம் என்றும், சூரியன் ஒளி தெரியாது மறைந்து போகும் நேரம் மாலை என்றும் கூறுவர். இவ்வண்ணம் பன்னிரண்டு (12) மணித்தியாலங்களுக்கு ஒரு முறை பகல், இரவு வந்து போகும்.

மேலும் உற்று நோக்கின், சூரியன் ஓர் இடத்தில் நிலைத்து நிற்பதில்லையென்றும், இப் பரந்த பால் நிலா வெளியில் நீண்ட ஒரு சுற்றுப் பாதையில் இருபத்தைந்து (25) கோடி ஆண்டுகளில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வருகின்றானென்ற உண்மையையும் முதிர் நிலை விஞ்ஞான ஆய்வுகள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இதுவரை சூரியன் இப் பாதையில் நானுாற்று ஐம்பத்தேழு (457) கோடி ஆண்டுகளாகச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கின்றானென்றும், மேலும் ஜநாற்று நாற்பத்து முன்று (543) கோடி ஆண்டுகள் நிலைத்து நின்று சூரிய ஒளி பரப்பிப் பிரகாசிப்பானென்பதும் விஞ்ஞானிகளின் கருத்தாகும். இதனால் சூரியனின் வயது ஆயிரம் (1,000) கோடி ஆண்டுகள் என்பது தெளிவாகின்றது.

இன்னும் ஜநாற்று நாற்பத்து முன்று (543) கோடி ஆண்டுகள் சென்றபின் சூரியன் வாழ்நாள் முடிவுற்றுப் பயங்கர வெப்ப நிலையடைந்து வெடித்துச் சிதறி இறந்து விடுவானென்றும் விஞ்ஞானம் கூறி நிற்கின்றது. அப்பொழுது புதன், வெள்ளி ஆகிய கிரகங்கள் நீராவியாகிக் கரைந்து விடும். நமது பூமியும் எரிந்து சாம்பலாகி விடும். மற்றைய கிரகங்கள் எல்லாம் உறை நிலையடைந்து விடும். இதையிட்டு நாம் ஒருவரும் பயப்படத் தேவையில்லை. ஏனெனில் ஜநாற்று நாற்பத்து முன்று (543) கோடி ஆண்டுகளெங்கே? நாம் எங்கே?

பூமித் தாய்

குரியனிலிருந்து பிறந்தவள் நம் பூமித் தாய். நமக்குத் தாய் பூமி. பூமிக்குத் தாய் குரியன். பூமி தட்டையா? கோளமா? இவ் வினா நெடுங்காலமாக விடை காணாது நம் மக்களிடையே தவழ்ந்து வந்துள்ளது. பூமி கோளம் தான் என்று முன்று தத்துவ விஞ்ஞானிகள் கூறியதை ஈண்டுக் காண்போம்.

- கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானியான பைதகொறஸ் (Pythagoras - தி.மு. 539 - 459, கி.மு. 570 - 490) என்பவர் தி.மு. 469 (கி.மு.500) ஆம் ஆண்டுகளில் பூமியானது தட்டையில்லை என்றும் அது ஒரு கோளம் தான் என்றும் ஊகம் கூறினார்.
- இன் னொரு கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானியான அறிஸ்ரோட்டில் (Aristotle தி.மு. 353 - 291, கி.மு.384 - 322) என்பவர் பைதகொறஸின் கூற்றான பூமி ஒரு கோளம் தான் என்பதை தி.மு. 299 (கி.மு.330) ஆம் ஆண்டுகளில் மேலும் உறுதிப்படுத்தினார்.
- இத்தாலிய நாட்டின் கடல்வழி வல்லுநரான கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ் (Christopher Columbus - தி.பி. 31.10.1482 - 31.10.1537, கி.பி. 31.10.1451 – 20.05.1506) என்பவர் உலகத்தைச் சுற்றிக் கடல்வழிப் பிரயாணம் செய்து பூமியானது கோளம்தான் என்று நிருபித்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேற்கூறப்பட்ட ஆய்வுகளின் பின் பூமி ஒரு கோளம்தான் என்று மக்கள் நம்பத் தொடங்கினர். ஆனாலும் தற்பொழுதுகூட ஒரு சில படிப்பற்ற பாமர மக்கள் பூமி தட்டை என்ற நினைப்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

மக்களிடையே நிலவும் எத்தனையோ சந்தேகங்களுக்குரிய விடயங்களில் தீர்வு காண் படலத்தில் விஞ்ஞானம் முன்னின்று அரும்பெருந் தொண்டாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. இதன் பணி தொடர்

பணியாயமெந்து, மக்களை நாடிச் சென்று, அவர்தம் வாழ்வியலைச் சிறப்பித்து, வீட்டையும், நாட்டையும், உலகத்தையும் மேம்படுத்தி, அங்குள்ள மக்களுக்கு விஞ்ஞான மெய்ஞ்ஞான அறிவு போய்ச் சேர வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்போம்!

21

யர்யாவில் சூருங்கி வரும் பூவுலக நிலா

குரியன், நட்சத்திரங்கள், ஒன்பது கிரகங்கள், நிலாக்கள் முதலிய கோள்கள் பரந்து விரிந்த எல்லையற்ற ஒரு பெரும் வெட்டவெளி வானத் தில் அந்தரத்தில் ஒவ்வொன்றின் ஈப்புச் சக்தியால் மிதந்தவண்ணம் கூழன்ற நிலையில் உள்ளன. புதன் (Mercury), சுக்கிரன் (Venus), பூமி (Earth), செவ்வாய் (Mars), வியாழன் (Jupiter), சனி (Saturn), விண்மம் (Uranus), சேண்மம் (Neptune), சேணாகம் (Pluto) ஆகிய ஒன்பது கோள்களும் குரியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை

சூருங்கிவரும் சந்திரன் — Our Shrinking Moon

நிலாவானது தன் விட்டமான சுமார் 2,160 மைல் களிலிருந்து 200 மீற்றர் சூருங்கியுள்ளதை விஞ்ஞானிகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

24-08-2010 அன்று மிகச் சிறிய பெளர்ணமி
நிலா ஒன்றினைக் கண்ட பல மக்கள் மிகவும்
பரவசமடைந்து காணப்பட்டனர்.

கோள்களின் நிலாக்கள்

புதன், சுக்கிரன் ஆகிய இரு கிரகங்களில் நிலா இல்லை. மற்றைய ஏழு கிரகங்களான சனி, வியாழன், விண்மம், சேண்மம், செவ்வாய், பூமி, சேணாகம் ஆகியவற்றில் முறையே 62, 66, 27, 13, 02, 01, 05, ஒருமித்து (176) நிலாக்கள் உள்ளன. இவற்றில் நமது பூமியின் நிலா ஐந்தாவது பெரிய நிலாவாகும். சூரிய குடும்பத்தில் 176 நிலாக்கள் இருந்தும் பூமிக்குரிய ஒரு நிலாவை மட்டும்தான் நம்மால் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மற்றைய 175 நிலாக்களும் மிகத் தொலைவில் இருப்பதனால் அவை நம் கண்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை.

எம் பூமித்தாயின் நிலா

பூமியிலிருந்து சுமார் 238,857 மைல்கள் (384,403 கி.மீ) தொலைவில் நின்று பூமியை வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது நாம் காணும் நிலாவானது. நிலா தோன்றிச் சுமார் 450 கோடி ஆண்டுகளாகின்றன. நிலாவின் விட்டம் சுமார் 2,160 (3,476 கி.மீ) மைல்களாகும். நிலாவின் சுற்றளவு சுமார் 6,790 (10,927 கி.மீ) மைல்களாகவும், அதன் பரப்பளவு சுமார் 14,670,000 (38,000,000 சதுர கி.மீ) சதுர மைல்களாகவும் அமைந்துள்ளன.

நாம் வாழும் பூமி ஒரு காலத்தில் சூரியனின் ஒரு பகுதியாய் ஒன்றாயிருந்ததாம். இயற்கை மாற்றத்தால் சூரியன் வெடித்த பொழுது பூமி அதிலிருந்து பிரிந்து வேறானது. பூமி தோன்றியது போலவே நிலாவும் பூமியிலிருந்து தோன்றியது என்பர். நிலா பூமியிலிருந்து பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட ஆழந்தகண்ற குழியே பசிபிக் மகா கடல் எனப் பெயர் பெற்றது என்ற கருத்தும் ஒன்றுள்ளது.

நிலாவின் தோற்றும் பற்றி இன்றைய விஞ்ஞானிகளின் கூற்றையும் பார்ப்போம். 450 கோடி ஆண்டுகளுக்குமுன் செவ்வாய்க் கிரகத்தின் அளவிலான பருப்பொருள் ஒன்று பூமியுடன் மோதி மிகப் பெரியளவிலான

சிதை கூழப்படலங்கள் உற்பத்தியாகித் துகள்கள் யாவும் ஒன்றுபட்ட நெருக்குதலாலும், அவற்றில் சில மின்காந்த அலைகளை வெளியிட்டதாலும் ஏற்பட்ட அதிவெப்பநிலையினால் நிலா ஒன்று தோன்றியது என்று விஞ்ஞானிகள் நம்புகின்றனர்.

எம் நிலா இரவில் குளிர்ச்சியான, இன்பமான நிலவைப் பொழிகின்றது. இதனைக் காதலர்கள் முறையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வர். எம் நிலா மக்களின் செல்லப் பிள்ளை, குழந்தைகளின் விளையாட்டுப் பிள்ளை. நிலாவைப் பற்றிப் பேசாத இலக்கியங்கள் இல்லை. பாவலரும், நாவலரும், புலவரும் நிலாமேல் கைக்கிளைக் (ஒருதலைக் காதல்) காமம் கொண்டு சங்கடப்பட்டாலும் நமக்குத் தலைசிறந்த இலக்கிய விருந்தனித்துக் கொண்டிருப்பதையிட்டு நாம் பூரிப்படைகின்றோம். ஆதிகாலம் தொட்டுப் பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் நிலவைக் கடவுளாக வணங்கி வருகின்றனர். இளங்கோ அடிகள் ‘திங்களைப் போற்றுதும், திங்களைப் போற்றுதும்.’ என்று சிலப்பதிகாரத்தில் நிலவைப் பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

சுருங்கி வரும் நிலா

வெண்மை அல்லது செங்கழுநீர் நிறமான பூங்கொத்துக்களும் கசந்த பழமும் தருகின்ற பெரு மரவகையின் ஊடாக நிலவைப் பார்த்த பொழுது (*The moon, seen from under a horse chestnut tree*) அது சிறுத்து வருவதாக நாசா நிறுவனம் கூறுகின்றது. நிலாவின் மேற்பரப்பு முழுவதிலும் திரைவுகள், மடிப்புகள், சுருக்கங்கள் காணப்பட்டதை அடுத்து நிலாவானது சுருங்கி வருவதாக வான்கணிப்பாளர் (Lewis Whld/PA Astronomers) 19-08-2010 அன்று உறுதியாக அறிவித்தனர். நாசாவின் உப கோள், ஆயிரக்கணக்கில் எடுத்த நிலவின் மேற்பரப்பின் படங்களை ஆய்வு செய்த அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் (பலர் கதைக்கும் செய்தியான) நிலாவின் சுருக்கத்தைக் கண்டு பிடித்தனர்.

நிலாவில் காணப்பட்ட சில திரைவுகள், மடிப்புகள், சுருக்கங்கள் பல மைல்கள் நீளத்திலும், தூசியால் மூடப்பட்ட நிலத்திலிருந்து பல மீற்றர் உயரத்திலும் காணப்பட்டன. இவற்றால் நிலவின் விட்டமான சுமார் 2,160 மைல்களிலிருந்து 200 மீற்றர் சுருங்கியுள்ளதை

அரூப்புச்சியாளர்கள் தெளிவுபடுத்தினர். வான்கோள் வல்லுநர்களுக்கு நிலாவின் சுருங்கு தோற்றம் ஒரு புதிய செய்தியல்ல. நிலா தோன்றிய பொழுது அதன் மையப் பகுதி பூமியைப்போல் மிகப் பயங்கரமான வெப்ப நிலையில் இருந்தது. இவ்வெப்ப நிலையில் நிலா விரிவடைவதும் அது குளிர்ந்து வரும்பொழுது சுருங்குவதும் இயல்பே.

நிலா இன்னும் குளிரடைவதையும் அதனால் நிலாவின் மேற்பரப்புச் சுருங்கித் திரைவு, மடிப்பு, சுருக்கம் போன்ற தோற்றங்கள் உருவாகுமென்பதையும் பிந்திய கண்டுபிடிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

இவற்றைத் தொங்கு தசையுள்ள செங்குத்துச் சாய்வுகள் (Lobate Scarps) என்றழைப்பார்.

இவ்வாறான 14 தொங்கு தசைச் செங்குத்துச் சாய்வுகள் நிலாவின் நடுக்கோட்டிலும், துருவங்களுக்கு அண்மையிலும் இனம் காணப்பட்டன. இத் தோற்றங்கள் பண்டையனவாய் இருந்தபடியால், அவை ஒரு கோடி ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை என்று விஞ்ஞானிகள் கருதுகின்றனர்.

உவாசிங்ரனில் உள்ள ஸிமித்தோனியன் நிறுவனத்தைச் (Smithsonian Institution in Washington) சேர்ந்த டாக்டர் தோமஸ் வட்டேரஸ் (Dr. Thomas Watters) தலைமையில் கூடிய விஞ்ஞானிகள், நாசாவினால் படிவங்களைப் பற்றிய சென்ற ஆண்டில் எடுக்கப்பட்ட நிலாவின் படிவங்களைப் பற்றிய உயரிய ஆய்வொன்றினைச் செய்தனர். இதற்கு விண்வெளி ஆய்வு நிழற்படக் கருவி திறமானதும் விபரமானதுமான நிலாவின் உருவப் படங்களை எடுத்துக் கொடுத்து உதவியது. இது பற்றி டாக்டர் தோமஸ் வட்டேரஸ் கூறுவதையும் பார்ப்போம்.

“இவை, நிலாவின் அண்மைய சுருக்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு, நிலா இன்னும் சுருங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இன்றுவரை நிலா குளிர்கின்றது என்பதற்கு எங்களிடம் அத்தாட்சி ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் நிலா சுருங்கி வருவது நடந்த வண்ணம் உள்ளது. இதைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் கவலைப்படத் தேவையில்லை. நிலா சுருங்கி வரலாம், ஆனால் சுருக்கம் அதிகமாக இல்லை. மேலும் நிலா

வேறு எங்கும் போகமாட்டாது. நிலா மண்ணியல் ரீதியில் செயலிழந்து விட்டது என்ற ஒரு பொதுக் கருத்துப் பதிவும் உண்டு. நிலாவில் ஏதாவது தனிமுறைச் சிறப்பு மண்ணியல் முறையில் நடந்திருந்தால் அது பல கோடி ஆண்டுகளுக்குமுன் நடந்திருக்க வேண்டும். இந்த இளம் செங்குத்துச் சாய்வுக் (Scarps) கூட்டம் அப்படியல்ல என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது, அபொல்லோ பயணக் (Apollo Missions) காலங்களில் எடுக்கப்பட்ட நிலாவின் படங்களையும் அண்மையில் எடுத்த படங்களையும் ஒப்பீடு செய்து பார்த்துச் சென்ற 40 ஆண்டுகளில் ஏதாவது மாற்றம் தெரிகின்றதா என்பதை விஞ்ஞானிகள் ஆராய்கின்றனர்.”

அடுத்தவரும் மூன்று நான்கு ஆண்டுகளில் நிலாவின் முன்னீடான ஆய்வுக் கோள்வீதி (Lunar Reconnaissance Orbiter) நிலாவின் மேற்பரப்பின் விவரமான படங்களை எடுத்து அமைத்துவிடும். இது தொடர்பாக இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த வான்கோள் மண்ணால் ஆய்வாளரான பீற்றர் கிறைண்ட்ரோட் (Peter Grindrod a Planetary Geologist at University College London) என்பவர் கூறும் கருத்துக்கள் இவையாகும்.

- “நிலாவின் மேற்பரப்பின் படங்களும் வந்து சேர்வதினால், தொங்கு தசை போன்ற செங்குத்துச் சாய்வுகளின் பரப்பீடும், பலர் கதைக்கும் செய்திகளின் தரத்தினையும் பார்ப்பது கவர்ச்சி ஊட்டுவனவாய் அமையும். இத் தோற்றங்களின் (Lobate Scarps) பரப்பெல்லை, வாழ்நாள் போன்றுவை நிலாவின் சுருங்கல் உலகளாவிய காலவட்டத் துடன் சேர்ந்ததா என்பதை அறியவும், நிலா எப்படித் தோன்றியது என்பதை அறியவும், அதன் படிவளர்ச்சி முறைகளையும் எங்களுக்கு விவரமாகத் தந்துதவும்.” இவை, விஞ்ஞானிகளின் கருத்தாகும்.

இனி, நிலாத் தொடர்பாகச் சென்ற ஒகத்து மாதம் தோன்றிய ஒரு சிறிய பெளர்ணமி நிலாவைப் பற்றிய செய்தியொன்றினையும் காண்போம்.

சிறிய பெளர்ணமி நிலா

தி.பி. 24.08.2041 (கி.பி.24-08-2010) அன்று மிகச் சிறிய பெளர்ணமி நிலா ஒன்றினைக் கண்ட மக்கள் மிகவும் பரவசமடைந்தன். இது பூமியிலிருந்து மிகத் தொலைவில் தென்பட்டது. இத்தகவலை விண்வெளி அமைப்பின் இயக்குநர் திரு. சி. பி. தேவகன் தெரிவித்தார். அன்று தோன்றிய பெளர்ணமி நிலவு 15 சதவீதம் சிறியதாகவும் 30 சதவீதம் ஒளி அடர்த்தி குறைந்ததாகவும் அமைந்திருக்குமென்றும் அவர் கூறியுள்ளார். ஒகுத்து மாதத்தில் தோன்றிய இந்தப் பெளர்ணமி நிலவைத் ‘தானிய நிலவு’ என்று கூறுவார்.

இது அன்றிரவு 12.05 மணியளவில் மிக நன்றாகத் தெரிந்ததை மக்கள் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். பூமிக்கும் நிலாவுக்கும் உள்ள சராசரி இடைத் தூரம் 2,38,857 மைல்களாகும். ஆனால் அன்று தோன்றிய பெளர்ணமி நிலா சுமார் 2,52,000 மைல் கள் தூரத் தில் அமைந்திருந்தமையால் பார்ப்பதற்குச் சிறிதாகத் தோன்றியது. மேலும் தி.பி. 21.10.2042 (கி.பி 21.10.2011) அன்று மீண்டும் அதே போன்ற சிறிய பெளர்ணமி நிலவு தோன்றியது.

நிலாவின் சிறிய மாற்றும் உலக உயிரினங்களுக்கு ஒரு பங்கமும் ஏற்படுத்தாது என்று விஞ்ஞானிகள் திடமாகக் கூறுகின்றனர். உயிரினங்கள் இன்று வாழ்வது எல்லாம், சூரியனையே பொறுத்தது. சூரியன் இன்றேல் உயிரினங்களும் இல்லை, உலகமும் இல்லை. சுமார் 457 கோடி ஆண்டுகள் முன் தோன்றிய சூரியன் இன்னும் சுமார் 543 கோடி ஆண்டுகள் வாழும் என்கின்றனர். எனவே நாம் இப்பூவுலகில் தொடர்ந்து பலகாலம் பயமின்றி வாழலாம்.

கால்களூடன் நடமாடிய பாம்பினம்

அன்று கால்களூடன் நடமாடிய பாம்புகள் இன்று கால் களை இழந்து ஊர் வனவாய் ஊர் ந்து திரியும் விந்தையை விஞ்ஞானிகள் ஆய்வு மூலம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

மரத்தில் வாழும் ஆசிய நாட்டுப் பறக்கும் பாம்புகள் தங்கள் உடல்களைத் தட்டையாக்கிக் கொண்டு மரத்துக்கு மரம் தாவியும், நழுவியும் செல்லக் கூடியவை.

பாம்பு தோன்றிய பின்பே மனிதன் பூமியிற் தோன்றினான். அப்பொழுது முத்த பிறப்பான பாம்பு ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. மனிதனைக் கண்டதும் சீரிப் பாய்ந்து அவனைக் கொத்தி நஞ்சூட்டிக் கொண்று குவித்து வந்தது. அவன் பாம்புக்குப் பயந்தும், அதனை வணங்கியும் வந்தான். ‘பரமசிவன் கழுத்திலிருந்து பாம்பு கேட்டது கருடா சௌக்கியமா?’, ‘நாதர் முடி மேலிருக்கும் நாகப் பாம்பே, நச்சுப் பையை வைத்திருக்கும் நாகப் பாம்பே!’, ‘கண்ணபிரான் துயிலும் ஜந்து தலை நாகம்’, ‘பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும்’, ‘நாகர் கோவில், நாகதம்பிரான் கோவில்,

நாகம் மாள் கோவில்' போன்ற சொற் பதங்கள் மனிதன் பாம்பை மதித்தும், பயந்தும், வணங்கியும் வந்தான் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

பாம்புகளில் 2,700க் கு மேற்பட்ட இனங்கள் உள்ளன. பாம்பு பல்லி இனத்தைச் சேர்ந்தது. இவை 10 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியதாக விஞ்ஞானிகள் கருதுகின்றனர். இவை அதிகமாக வறண்ட பிரதேசத்தில் வாழ் கின்றன. அதிகமான பாம்புகள் முட்டையிடும்; அடைகாத்து, 8 முதல் 10 கிழமை மகளில் முட்டைகள் பொரித்து விடும்.

பாம்புகளில் அண்ணாவாக ஜந்திலொரு பங்குப் பாம்புகள் கருவற்றுக் குட்டிகளை ஈன்றெடுக்கின்றன. இப்படியான பாம்புகள் வட அமெரிக்காவில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இரண்டு முதல் மூன்று மாதங்கள் வரை இவை கருவற்றிருக்கும் காலமாகும்.

சிறீலங்கா, இந்தியா போன்ற வெப்பமுள்ள நாடுகளில் வாழும் பாம்புகளுக்குக் கூடிய நச்சுத் தன்மை உள்ளதை யாவரும் அறிவர். சிறீலங்காவில் நாகம், புடையன், விரியன், கண்ணாடிப் புடையன் போன்ற பாம்புகள் கடித்தால் மனிதன் தப்புவது கடினம். பாம்பினங்கள் அனைத்திற்கும் தலைவன் நாகப் பாம்பாகும். பாம்புகளில் நாகப் பாம்புகள் மட்டுந்தான் படம் விரித்து ஆடுவன.

நாக இனத்தில் நால்வகைப் பாம்புகள் உள்ளன. அவையாவன:- (1) நல் நாகம், (2) அழல் நாகம், (3) பறை நாகம், (4) செட்டி நாகம் என்பன. நாகங்கள் ஓர் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவை. நல் நாகம் மெலிந்த, நீண்ட உருவமுடையது. இது தீண்டினால் நஞ்சை இறக்குவது கலபம் என்று பாம்புக்கடி நிபுணர் கூறுவர். அழல் நாகம் குள்ளமாய் உருவத்தில் பருமனானது. இது மறைந்து வாழும்.

இதைக் காண்பது கடினம். கோவில் மரமான மருத மரந்தான் அதிகமாக அழல் நாகத்தின் உறைவிடம். இது கடித்தால் அழற்சி அதிகமென நிபுணர் கூறுவர். பறை நாகத்தின் அசைவு வேகம் மிகக் கூடியது. இது பறந்து தீண்டுமென மக்கள் மத்தியில் பெரும் பீதி உண்டு. எனவே, இதைப் பறக்கும் நாகம் என்றும் கூறுவர். செட்டி நாகம் உருவத் திலும்; நீளத் திலும் ‘சாரைப் பாம் பை’ ஒத் தது. இவையிரண்டிற்கிடையில் வித்தியாசம் காண்பது அரிது.

பண்டைக்காலக் காலுள்ள பாம்புகள்

லெபனான் (Lebanon) பாறைகளில் ஒன்பதரைக் கோடி (9,50,00,000) ஆண்டுகள் பழமைவாய்ந்த கல்லினுட்ப படிந்த பாம்பின் படிமங்களை விஞ்ஞானிகள் புதுமை வாய்ந்த ஊடுகதிர்க் கூராய்வு (Novel X-ray) மூலம் ஆய்வு மேற்கொண்ட பொழுது கண்டுபிடித்தனர். இரண்டு சிறிய கால் எலும்புகள் பாம்பின் இடுப்பெலும்புடன் இணைந்துள்ள அதிர்ச்சிச் செய்தியை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர். இப்படியான கல்லினுட்ப படிந்த கால் எலும்புகளுடனான பாம்பின் மூன்று உரு மாதிரிப் படிமங்கள் மாத்திரம் கிடைக்கப் பெற்றன. இவற்றில் ‘இயுபோடோவிஸ் டெஸ்கொன்சி’ (Eupodophis descouensi) என்ற பெயர் கொண்ட பாம்பின் படிமம் விஞ்ஞான ஆய்வுக் குட்படுத்தப்பட்டது.

இப்பாம்பின் எலும்புக் கோவையின் நீளம் 50 செ.மீ. ஆகும். இதன் ஒரு கால் எலும்பு இரண்டு (02) செ.மீ. நீளமுடையது. இது பார்வைக்குத் தெரியும் வண்ணம் பாறையின் மேற்றளத்தில் அமைந்திருந்தது.

இரண்டாவது சிறிய காலெலும்பு பாறையுள் மறைந்திருந்தது. எனினும் இவ்வெலும்பின் முழுவிவரத்தையும் மின்காந்த ஊடுகதிர்க் கூராய்வு (Synchrotron X-rays) மூலம் விஞ்ஞானிகள் பெற்றுக் கொண்டனர். இந்தச் சிறிய கால், முழுங்கால் மூட்டில் மடிந்தும், நான்கு கணுக்கால் எலும்புகள் கொண்டதாயும், பாதம், பெருவிரல் எலும்புகள் இல்லாததாயும் இருந்ததை இத்தரவுகள் வெளிக்கொண்டன. இதன்படி

இந்த இனப் பாம்பின் சிறிய கால்களின் வளர்ச்சி மிகக் குன்றி வருவதையும் விஞ்ஞானிகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

பாம்பின் மரபுமூலத் தோற்றுத்தை அறிவதற்கு இந்த ஆய்வின் பெறுபேறுகள் ஆய்வாளர்களுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்துள்ளன. பாம்பினம் நிலவுலகில் வாழும் பல்லி இனத்தின் வழித் தோன்றலா? அல்லது கடல்வாழ் உயிரினம் ஒன்றின் வழித்தோன்றலா? என்ற குடான வாதத்துக்கு இந்த ஆய்வின் தரவுகள் விடை தந்துள்ளன என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆதிகாலப் பாம்பின் கால் எலும்புகளின் உட்புறக் கட்டுக்கோப்புகள் தற்பொழுது நிலவுலகில் வாழும் பல்லி இனத்தின் கால்களோடு ஒத்திருந்ததை மேற்கொண்ட ஆய்வு நிருபித்துவிட்டது.

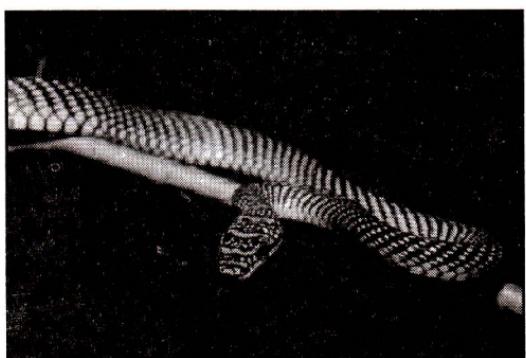
ஆய்வுக் குழுவினர்

மேற்காட்டிய ஆய்வுகள், ஓர் ஆய்வாளர் குழுவினருடன், பிரான்ஸ் நாட்டின் அலெக்சாந்திரா கவஸ்சேயி [Alexandra Houssaye from the Museum National d'Histoire Naturelle (MNHN) in Paris, France] என்ற விஞ்ஞானியின் தலைமையில் நடந்தது. இவருடன் பிரான்ஸ் நாட்டின் ஒரு நிறுவனத்தின் [European Synchrotron Radiation Facility (ESRF) in Grenoble, France] விஞ்ஞானிகளும் ஊடுகதிர்க் கூராய்வுப் படிவ ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இன்னும், யேர்மன் நாட்டுத் தொழில் நுட்ப அலுவலகத்தின் [Karlsruhe Institute of Technology (KIT) Germany] விஞ்ஞானிகள் நவீன நுட்பமான உகந்த செயற்கருவியில் படிவங்களை எடுத்து உருவாக்கம் செய்வதில் உதவினர்.

“‘இயுபோடோவிஸ் டெஸ் கொன் சி’ (Eupodophis descouensi) என்ற பாம்பின் படிமத்தின் பின்னாலுள்ள உறுப்பின் உட்கட்டமைப்பின் வெளிப்படுத்துகை, பாம்பு உறுப்பின் பின்னடைவின் செயற்பாட்டை அலசிஞராய்வதற்கு எமக்கு அதிகாரம் கொடுத்துள்ளது.” என்று ஆய்வுக் குழுவின் தலைமை விஞ்ஞானியான அலெக்சாந்திரா கவஸ்சேயி (Alexandra Houssaye) கூறியுள்ளார்.

இந்த ஆய்வுகளின் தீர்வுமுடிவுகள் தி.பி. 08.02.2042 (கி.பி. 08-02-2011) ஆம் திகதி கொண்ட விஞ்ஞானச் செய்தித்தாளில் (**Journal of Vertebrate Paleontology**) வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

பறக்கும் பாம்புகள்

தென், தென் கிழக்கு ஆசியாவில் உயர் மரங்களில் வாழும் ஜவகையான பறக்கும் பாம்புகள் இனம் காணப்பட்டுள்ளன. இவை எப்பொழுது வரும், போகும் என்று தெரியாத மக்கள் மிகவும் திகிலடைந்து, பயந்து, ஒதுங்கி, முடங்கி வாழும் நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இப் பாம்புகள் தமது பாதுகாப்பான தங்குமிடங்களிலிருந்து திடீரென விரைந்து செல்லக் கூடியவை. இவை பறப்பதற்குமுன் தமது உடல்களைத் தட்டையாக்கிக் கொண்டு, மரத்துக்கு மரம் தாவியும், நழுவியும் மிக விரைந்து செல்லக் கூடியன. இதிற் காட்டப்பட்ட பறக்கும் பாம்பின் படம் நிழற்படக் கருவியால் எடுக்கப்பட்டது.

இன்றைய ஊரும் பாம்பினம்

பண்டைக் காலத்தில் பாம்புகள் கால்களுடன் நடமாடிய தையும், ஒன்பதரைக் கோடிக்கு (9,50,00,000) முற்பட்ட காலத் திலிருந்து அவற்றின் கால் களின் வளர்ச்சி குன்றி வந்துள்ளதையும், அதன் பின்னான பரிணாம வளர்ச்சியின் போது அவற்றின் கால்களின் வளர்ச்சி மேலும் குன்றிக் குறைந்து கால்களற்ற இன்றைய நிலைக்கு வந்து ஊர்வனவாய் ஊரும்

நிலையெய்தியதையும், மேற்காட்டிய ஆய்வுகளின் பிரகாரம் கண்டு மகிழ்ந்தோம்.

இன்னும், மற்றைய உயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் நடந்தேறிய மாற்றங்களை இக்கால நவீன விஞ்ஞான ஆய்வுகள் தந்துதவுமென்று எதிர்பார்த்திருப்போம்.

23

புலால் உண்ணும் தாவரமும் மரவினமும்

மனிதன் மாமிச உணவையும், தாவர உணவையும் விரும்பிச் சாப்பிடுகின்றான். ஒரு சிலர் மாமிச உணவைக் கூடுதலாக விரும்பி உண்பர். இன்னும் ஒரு சாரார் சைவ உணவை மட்டும் தான் சாப்பிடுவர். தற்பொழுது மக்கள் சைவ உணவில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இன்று அதிகமான ஜோப்பிய நாட்டினர் சைவ உணவில் அதிக கவனம் செலுத்தி வருவதை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

சாதாரணமாக நாம் அறிந்த மட்டில் தாவரங்கள் மாமிசத்தை உணவாக உண்பதில்லை. அவை தமக்குத் தேவையான உணவை நிலத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுகின்றன. இதனாற்றான், புலால் உண்ணாத் தாவரங்கள் புனிதமானவை என்று கணிக்கப்படுகின்றன. இன்னும், அரசு, ஆல், வேம்பு, மருதம் போன்ற மரங்களைத் தெய்வ மரங்களொன்று கணித்து, போற்றி, புகழ்ந்து, வணங்கி வந்துள்ளனர் நம் முன்னோர்.

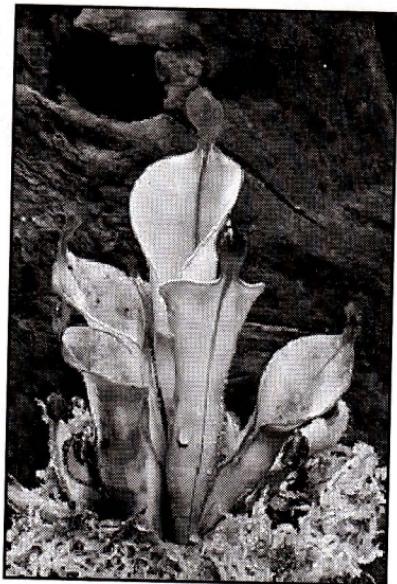
இ.:து இவ்வாறிருக்க ஒரு சில தாவரமும், மரவினமும் மாமிசத்தை மட்டுந்தான் உணவாக உண்கின்றன என்று கூறினால் அதில் வியப்பொன்றும் இல்லை எனலாம். இவை நைட்ரசன் என்ற

ஊட்டச்சத்துக்காகச் சிறிய மிருகங்கள், பிராணிகள், பூச்சி, புழுக்கள், தேனீக்கள் போன்றவற்றைத் தேடிப் பிடித்து உண்ண வேண்டிய நிலையில் உள்ளன. இவ்வாறான தாவரங்கள் அழகிய நறுமணப் பூக்களையும், தேன் சுரப்பிகளையும், பசைப் பொருட்களையும் பாவித்து அவற்றின் இரையைக் கவர்ந்து இழுக்கின்றன.

இப் பூவுகில் இரண்டரை இலட்சம் (2,50,000) வரையிலான பூச்செடி வகைகள் உள்ளன. அவற்றில் ஏறத்தாழ அறுநூற்று முப்பது (630) புலால் உண்ணும் செடிகளாகும். அவற்றில் ஒரு சில தாவரங்களின் விவரம், பிராணிகளைக் கவர்ந்து இழுக்கும் முறை, கவர்ந்து பற்றிக் கொண்ட பிராணிகளை உணவாக்கும் செயற்பாடு போன்றவற்றைக் கீழே காண்போம்.

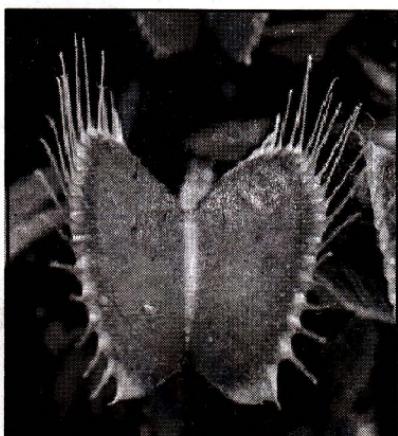
(1) கிண்ணச் செடி (Pitcher Plant)

இச் செடி ஒரு படர் கொடி. இதன் இலை நுனியில் பற்றுக் கம்பிகள் உள்ளன. இக் கம்பி களிலிருந்து சிறிய கிண்ணங்கள் உண்டாகின்றன. உண்மையில் இவை பூக்களன்று. இவை பெரிதான மாற்று இலைகள். இக் கிண்ணங்களுக்குத் திறந்த முடியுள்ளது. கிண்ணங்கள் மிக்க கவர்ச்சியுடையன. இவை இனிய தேனைக் கசிந்து தேனீக்கள், பூச்சிகள், எறும்புகள் போன்ற பிராணிகளைக் கவர்ந்து இழுக்கின்றன. உட்சென்ற பிராணிகள் கிண்ணத்தின் உட்பக்கம் மிகவும் வழுவழுப்பாய் அமைந்த காரணத்தால் திரும்பி வெளியே வர முடியாது கிண்ணத்துள் மரணிக்க வேண்டியதுதான். செடியின் சுரப்பிகள் இப் பிராணிகளைச் சீரணிக்கச் செய்து விடும்.

இச் செடிகள் தென் அமெரிக்கா, வட அமெரிக்கா, ஆசியா, மலேசியா, அவஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளின் காட்டுப் பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. மேற்காட்டிய கெலியாம் வொநா சிமன்ரெஞ்சிஸ் (*Heliamphora chimantensis*) என்ற செடி கிண்ணச் செடியைச் சார்ந்ததாகும்.

(2) வீனஸ் ஸப்பொறி (Venus's Flytrap)

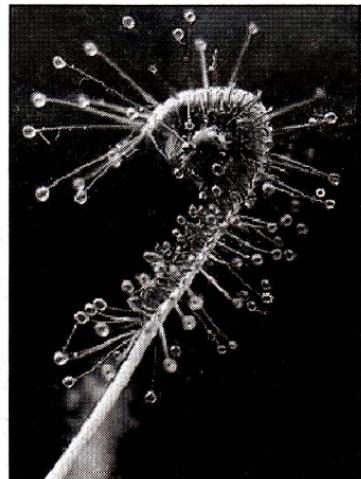

இச் செடி புலால் உண்ணும் தாவரங்களில் முதன்மை பெற்று நிற்கிறது. விளிம்பில் முன் அமைந்த ஒரு சோடி இணைப்பு மடல்கள் ஒவ் வொரு இலை நுனியிலும் காணப்படுகின்றன. ஒவ் வொரு மடலிலும் மிக உணர்ச்சியுள்ள மூன்று மயிர்க் கொம்புகள் உள்ளன. இம் மடல்கள் பொறி போல இயங்குகின்றன. இவை சூரிய வெளிச்சத்தில் மட்டும்தான் இயங்கக் கூடியன. இவை இரவில் இயங்கமாட்டா. சிறு மிருகங்களோ, பிராணிகளோ மடலின் மயிர்க் கொம்புகளில் தட்டியவுடன் மடல்கள் குவிந்து முட விளிம்பு முட்கள் இரையைப் பற்றிப் பிணைத்து வைத்துக் கொள்ளும். பின்பு, மடலின் சுரப்பி அமிலத் திரவத்தைச் சுருந்து பற்றிய பிராணியின் உடலைச் சீரணிக்கச் செய்யும்.

இச் சீரணச் செயல் பத்து நாட்களில் முடிந்து விடும். இதன் பின் இலைகள் விரிந்து விடும். ஓர் இலை தன் வாழ்நாளில் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட பிராணிகளைப் பிடித்துச் சுவைத்து விடும். இச் செடிகள் எட்டு அங்குலம் முதல் பன்னிரண்டு அங்குலம் வரை வளர்கின்றன. இவை வட, தென் கரோலினா நாட்டின் காடுகளில் காணப்படுகின்றன.

(3) தொங்கு பனிக் குமிழி (Sundew)

இச் செடிகளின் இலையில் நூற்றுக் கணக் கான மயிர்க் கொம்புகளின் நுணியில் ஒட்டக் கூடிய சுரப்பிகள் அமைந்துள்ளன. இக் கொம்புகள் வளையக் கூடிய உணர்ச்சிகரமானவை. இவற்றில் அகப்படும் பிராணிகளை இவ்வணர்ச்சிக் கொம்புகள் இலையின் மத்தியை நோக்கி வளைந்து இரையைப் பற்றிக் கொள்ளும். இலைகளிலிருந்து வெளியாகும் இரசாயனச் சுரப்பி, அகப்பட்ட பிராணிகளை இரண்டு நாட்களில் சீரணிக்கக் கூடிய செய்து விடும்.

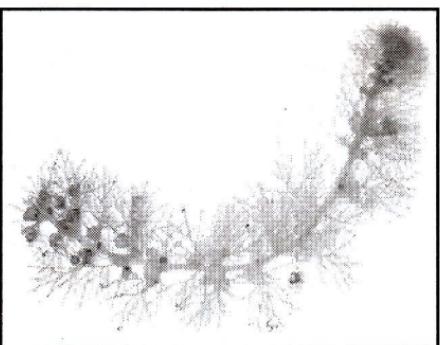

பின், மூடிய இலைகள் திறப்பட்டு வேறொரு இரையை எதிர்பார்த்திருக்கும். இச் செடிகள் பத்து அங்குல உயரத்திற்கு வளரும்.

இச் செடிகளின் பூக்கள் பல நிறத்திலுள்ளன. இவற்றில் அமைந்த உணர்ச்சிக் கொம்புகள் 180 பாகைவரை வளைந்து செயற்படக் கூடியவை

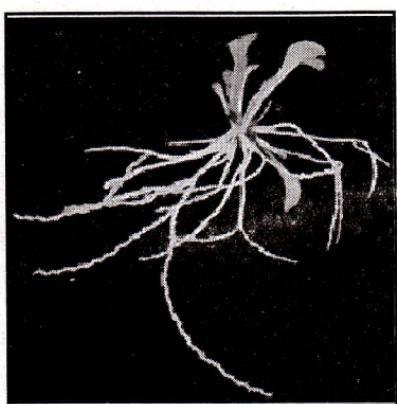
(4) பை தூக்கிப் பாசி (Bladderworts)

இச் செடிவகையில் 120 இனங்கள் உள்ளன. இவை நீரிலும், நிலத்திலும் வளரக் கூடியவை. பை தூக்கிப் பாசி உட்பக்கம் காலியான அமைப்புடைய தும், எனிதில் வளையக் கூடியதும், மடிப்புக் கதவால் மூடக் கூடிய தும், உட்பிரவேசப் பாதை யுடையதுமாய் அமைந்துள்ளது.

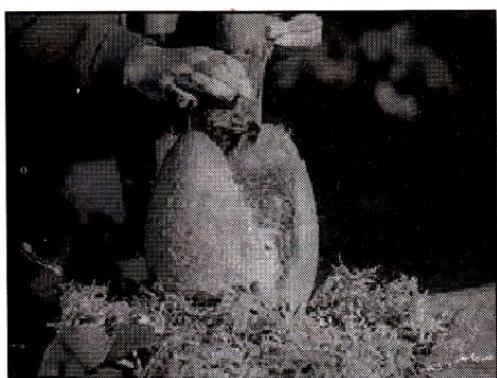
திறந்திருக்கும் பைக்குள் சிறு பிராணிகள் சென்றால் கதவு மூடிவிடும். அதன்பின், பிராணிகள் வெளியே வரமுடியாது தவிக்கும். இப் பிராணிகளைச் செடியின் சுரப்பிகள் சீரணிக்கக் கூடியதின் கதவு தானாகவே திறப்பட்டு விடும்.

(5) நண்டுப் பொறி (Lobster Pot traps)

இச் செடிகளின் இலைகள் 'Y' உருவத்தில் அமைந்துள்ளன. இவை பூக்களைப் போல் அழகாக உள்ளன. எனவே இவற்றை நாடி வரும் இரைப் பிராணிகள் மிகச் சுலபமாக உள்ளே சென்று விடுகின்றன. உட்சென்ற பிராணிகளை வெளியே வரவிடாது இலைகளில் அமைந்துள்ள மயிர்க் கொத்துக்கள் தடுத்து விடுகின்றன. வெளியே வரமுடியாத இரைப் பிராணிகள் சுருள் வட்டத்தினாடாக இலைகளின் அடிப்பாகத்துக்கு இழுக்கப்பட்டுச் செடியின் சுரப்பிகளால் சீரணிக் கப்படுகின்றன. இவ்வாறான செடிகள் அதிகமாகக் கலிபோனியாவில் காணப்படுகின்றன.

(6) மனிதனை விழுங்கும் மரங்கள் (Man eating trees)

புலால் உண்ணும் செடிகள் பற்றி மேலே விவரமான செய்திகளைப் பார்த்தோம். இனி புலால் உண்ணும் மரங்கள் பற்றிய சில செய்திகளைப் பார்ப்போம். ஒரு சில பெரிய மரங்கள் மனிதரைப் பிடித்து உணவாக உண்பதையும் அறிகின்றோம்.

தி.பி. 1909 (கி.பி.1878) ஆம் ஆண்டில் மடகாஸ்கார் (Madagascar) என்ற நகரத்தில் மனிதனை உண்ணும் நீண்ட பெரிய மரமொன்று தன்னருகே சென்று கொண்டிருந்த ஒர் இளம் பெண்ணைப் பிடித்துக் கசக்கிப் பிழிந்து உறிஞ்சி உண்பதைக் கண்டதாக டாக்டர் கார்ல் லிசி (DR. Carl Liche) சாட்சியப் படுத்தினார். இச் செய்தியை தி.பி. 1912 (கி.பி. 1881) ஆம் ஆண்டில் டாக்டர் கார்ல் லிசி அவர்கள் தென் அவுஸ்திரேலியன் பதிவேட்டிற்குக் கருத்தறிவிப்புச் செய்துள்ளார்.

இவியப்படுத்தி வண்ணங்களாக வரையப்பட்ட இப் படத்தில் ஒரு மனிதனை எவ்வாறு அந்த மரக்கிளைகள் நிலத் திலிருந்து இவ்வளவு தூரத்துக்குத் தூக்கிக் கொண்ட வைத் திருக்கின்றன என்பதைச் சர்றுக் கூர்ந்து பார்த்தால் தெரியவரும். அந்த மனிதனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமெனில், அந்த மரக்கிளைகளை ஒவ்வொன்றாக வெட்டி எடுத்தால்தான் முடியும் என்பது தெரிகின்றது. அக் கிளைகளை வெட்டுபவர் மிகவும் கவனமாகச் செயல்பட வேண்டும் அன்றேல் அவரும் மேலே செல்ல வேண்டியவர்தான்.

மனிதனை உணவாக உண்ணும் மரங்கள் பற்றி ஆங்கிலக்கதைகளும், திரைப் படங்களும் தி.பி. 1991- 2002 (கி.பி.1960-1971) ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றைப் பார்த்த மக்கள்

Depiction of a native being consumed by a ya-te-ves ('I see you') Carnivorous tree of Central America from land and sea by J.W.Buel 1887.

திகிலடைந்து காணப்பட்டனர். சிலர் இவற்றைக் கட்டுக் கைத என்று கூறி ஒதுக்கி வைத்தனர்.

உலக சீவராசிகளின் படைப்பில் எத்தனையோ மர்மங்கள், சிந்தையைத் தொடக்கூடிய, அறிவுத் தேடலுக்குரிய, பற்பல விடயங்கள் பொதிந்தும், மறைந்தும், மலிந்தும், தேம்பிக் கிடக்கின்றன. இவற்றைத் தனித் தனியே வருத்துப் பிரித்து ஆய்வு மேற்கொண்டு அவை பாமர மக்களைச் சென்றடையச் செய்வது விஞ்ஞான ஆய்வாளர்களின் மேலாய கடமையாகும்.

மனித வாயில் ஊறும் உமிழ்நீர் யால் தேன் கலந்த அமிழ்தம்

உமிழ்நீர், வாயூறல், எச்சில் என்பன ‘சலைவா’ (saliva) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் தமிழ்க் கருத்துக்களாகும். உமிழ்நீர் என்பதை ‘ஸ்பிற்’ (spit) அல்லது ‘சிலோப்பர்’ (slobber) என்றும் குறித்துப் பேசலாம். ‘ஸ்பிற்’ என்பதற்கு உமிழ்வு, துப்புகை, உமிழ், துப்பு என்னும் கருத்துகளும் உள்ளன. ‘சிலோப்பர்’ என்பதற்கு சொள்ளு, சாலைவாய்நீர், வடிகோழை, சினுங்குரை, கொஞ்சற்பேச்சு, ஆபாசமுத்தம், எச்சில் வெறிமுத்தம், கோழை வழியவிடு, முத்தமிட்டு எச்சிற்படுத்து, குளுபடிவேலை செய், காரியத்தைக் குழப்பு என்பன போன்ற கருத்துகளும் உள்ளன.

உமிழ்நீர் (Saliva)

உமிழ்நீரானது மனித, மிருக வாய்களிலிருந்து ஊறும் நுரை நிறைந்த நீராளமான பொருளாகும். இது வாய்சார்ந்த நெகிழ்ச்சிப் பொருளான ஓர் ஆக்கக் கூறாகும். உமிழ்நீர் மூன்று வாயூறல் சுரப்பிகளில் ஒன்றிலிருந்து மறைபொருளாய்ச் சுரந்த வண்ணமுள்ளது. மனித உமிழ்நீரில் 98 சதவீதம் தண்ணீரும், மிகுதி 2 சதவீதம் பல்சிறைப் பொருள்களான மின்பகுப்புக்கு உதவும் நீர்மப் பொருளும்,

சளி, கோந்து, பிசின் போன்றனவும், எதிர்ப்பு நுண்மங்களைச் சார்ந்த பல்சினைப் பொருள்களும், பல்வேறுபட்ட செரிமானப் பொருள் வகைகளும் இணைந்த ஆக்கமாகும்.

உணவுச் செரிமானத்தின் முதற்பகுதியாக உமிழ்நீரில் உள்ள செரிமானப் பொருள்கள் உணவிலுள்ள சில மாச்சத்தையும் கொழுப்பையும் கூறு கூறாக உடைத்து அணுத்திரண்மஞ் சார்ந்த சமதள நிலைக் குக் கொண் டுவருகின் றன். உமிழ் நீரும் பற்களுக்கிடையில் அகப்படும் உணவை உடைத்துப் பொடியாக்கி நுண்ணுயிர்கள் பற்களைச் சிதைவறுத்துவதிலிருந்து பாதுகாக்கின்றது. மேலும், உமிழ்நீர் பற்களுக்கு என்னைய பூசி உராய்வைக் குறைத்துப் பற்களையும், நாக்கையும், வாயில் உள் அமைந்த இளம் இழைமங்களையும் பாதுகாத்து வருகின்றது. இன்னும் உமிழ்நீரானது நாம் கதைப்பதற்கும், பல்லினால் உணவை அரைப்பதற்கும், சுவைப்பதற்கும், விழுங்குவதற்கும், செரிமானப்படுத்துவதற்கும் உதவி புரிகின்றது.

வேறுபட்ட உயிரின் மலர்ச்சி உமிழ்நீருக்குச் சிறப்பான பாவனையைப் படிப்படியாகத் தோற்றுவித்தது. இதில் சில செயற்றிறன் அவற்றின் பிசின் மிகுந்த உமிழ்நீரைக் கூடுகூட்டுவதற்குப் பாவனைப்படுத்துகின்றது. நாகப்பாம்பு, விரியன், வேறு நஞ்சுகொண்ட இனங்களும் வெளியில் போகும்பொழுது நஞ்சான வாயுற்றலைத் தங்கள் பற்களில் செலுத்திக் கொள்கின்றன. இவற்றிற்கு இடர் ஏற்படுமிடத்து நஞ்சைப் பாய்ச்சித் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்கின்றன. இன்னும் ஒட்டுத்தோடுடைய இணைப்புடலி (arthropods) உயிரினங்களின் வகையான சிலந்தி (spider), மயிர்கொட்டி (caterpillar) ஆகியவை தம் வாயுற்றல் சுரப்பிகளிலிருந்து நூல் உருவாக்கித் தம் பாதுகாப்பையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்கின்றன.

செரிமானம் (Digestion)

நாம் உண்ணும் உணவை நீர்நயப்பாக்கி உணவுப் பெருங்குளிகையாக உருவாக்கிச் சுலபமாக விழுங்கக் கூடியதாக்குவதுதான் உமிழ்நீரின் செரிமானச் செயற்பாடாகும். உமிழ்நீரில் உள்ள செரிமானப் பொருள்கள் மாச்சத்தைச் சீனியாக மாற்றும் தன்மை கொண்டவை.

இவ்வாறு உணவின் செரிமானம் வாயில் தொடங்குகின்றது. உமிழ்நீர்ச் சுரப்பியானது கொழுப்புச் செரிமானத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு உமிழ்நீர் 'லைப்போஸ்' (lipase) என்பதைக் கசியச் செய்கின்றது. புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளின் கணையம் முதிர்ச்சியடையச் சில காலம் தேவைப்படுமிடத்து 'லிபேசி' என்பது கொழுப்புச் செரிமானத்தில் முக்கிய பங்காற்றுகின்றது. மேலும் இது பற்களில் ஏற்படும் நுண்மங்களைத் தடுத்தும் அவற்றில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் உணவுத் துகள்களை அகற்றியும் ஒரு தடுப்புச் செயற்பாட்டை ஆற்றுகின்றது.

தொற்றுத்தடை மருந்து (Disinfectant)

காயங்களை நாவினால் நக்கல் (Wound licking)

வாயில் ஊறும் உமிழ்நீரில் இயற்கையான தொற்றுத்தடை மருந்து இருப்பதாகப் பொது நம்பிக்கை ஒன்று மக்கள் மத்தியில் உள்ளது. அதனால் மக்கள் தமது காயங்களையும் புண்களையும் நாக்கினால் நக்குவது நன்மை பயக்குமென நம்புகின்றனர். காயங்களை நக்குவது மனித மிருகங்களின் இயற்றுஞ்டல் செயலாகும். நாய்கள், பூனைகள், கொறிவிலங்கினம் சார்ந்த பிராணிகள், மனிதக் குரங்கினம் உட்பட்ட அனைத்தும் காயங்களை நக்குகின்றன. நாயின் வாயூறல் மனிதக் காயங்களைக் குணப்படுத்துகின்றது என்றொரு திடமான நம்பிக்கையும் மக்கள் மத்தியில் நிலைத்துள்ளது.

கெயின்ஸ்வில் லாவிலூஸ் எல் புளோரிடாப் பல்கலைக் கழக (University of Florida at Gainesville) ஆய்வாளர்கள் புதுப் பொருளான நரம்பு வளர்ச்சி ஆக்கக் கூறினை (Nerve Growth Factor) சண்டெலிகளின் வாயூறலில் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இப் புதுப்பொருள் தோய்ந்த காயங்கள், வைத்தியம் பார்க்கப்படாததும் நாக்கினால் நக்கப்படாததுமான காயங்களிலும் பார்க்க இரு மடங்கு கூடிய விரைவில் குணமடைந்ததை அவதாணிக்க முடிந்தது. உமிழ்நீரும், வாயூறலும் சிலவகையான காயங்களைக் குணப்படுத்த உதவுகின்றன என்பதை நிருபணப்படுத்துகின்றது. எனினும், காயங்களை மனித நக்கல் தொற்றுத்தடைக் காப்புச் செய்கின்றது என்று காட்டப்படவில்லை. எனினும், இப்படியான நக்கலால் காயங்களிலுள்ள கறைபடிந்த

அழுக்குகள் நீக் கப்பட்டுக் காயங்கள் தூய்மை பெற்றுக் குணமடைகின்றன.

நோய் உண்டுபண்ணக்கூடிய அதிக நுண்மங்கள் மிருக வாயை உறைவிடமாய்க் கொண்டுள்ளன. தோல் நோய் போன்ற சில நோய்கள் வாய் மூலம் செலுத்தப்படக் கூடியவை. குருதி நச்சுட்டு அபாயம் கருதி மனித, மிருக கடிகாயங்களுக்கு முறையான உயிர் எதிர்ப்பு மருத்துவம் புரியவேண்டும்.

வாய்லர்வு (Dry mouth – Xerostomia)

உமிழ்நீர்ச் சுரப்பிகள் தேவையான உமிழ்நீரை உருவாக்க முடியாத பொழுது வாய்லர்வு ஏற்படும். இது ஒரு பொதுப் பிரச்சினை. அழுத்தம் காரணமாக இது ஏற்படுகின்றது.

(1) வாய்லர்வின் நோய்க் குறிகள் (Symptoms of dry mouth)

1. தடிப்பான உமிழ்நீர் - பசையான உமிழ்நீர் காரணமாக, முறையாகக் கதைக்கவும், விழுங்கவும் முடியாத உணர்வு ஏற்படுமிடத்து.
2. துடுக்கு நாக்கு.
3. வாயிலும், தொண்டையிலும் உலர் உணர்வு தோன்றுமிடத்து.
4. வாயில் எரிவுணர்ச்சி தோன்றும் பொழுது.
5. கெட்ட சுவாசம் வரும்போது.
6. வாய்ப் புண் ஏற்படும்போது.
7. வெடித்த உதடுகள் உண்டாகின்றபோது.
8. வரண்டு சிவந்த புண்ணான நாக்கு ஏற்படும்போது.
9. கட்டுப்பல் தொகுதி அணிவதில் சிரமம் ஏற்படுமிடத்து.
10. வழக்கத்துக்கு மாறான தாகம் ஏற்படும்போது.

(2) வாயுலர்வின் காரணிகள் (Causes of dry mouth)

1. வேறு மருந்துகளால் ஏற்படும் பக்க விளைவு.
2. அழுத்தம்.
3. தவறான குடிவகை.
4. மனத்தாங்கல்.
5. நரம்புச் சிதைவு.
6. வாதநோய்.
7. நீரிழிவு நோய்.
8. உடல் இழைமம் அழற்சி.
9. புற்றுநோய்ச் சிகிச்சை.
10. நரம்புசார் சீர்குலைவு.

உடற்கூறு சார்ந்த பயன்பாடு (Non-physiological use)

உமிழ் நீர் எதிரான தெளிவற்ற செயற்பாடுடையது. முத்துக்குளிப்பவர்கள் தாம் அணிந்திருக்கும் பாதுகாப்புக் கண்ணாடியின் மங்கல் நிலையைத் தடுப்பதற்காக அதன் உட்பக்கத்தை உமிழ்நீரினால் ஒரு மேற்பூச்சுப் பூசிவைப்பர். கலைப் பாதுகாப்புச் செயற்பாவணையில் உமிழ்நீர் செயலுரமிக்க தூய்மைப்படுத்தும் இயக்கியாகத் திகழ்கின்றது. உமிழ்நீர் கலந்த பஞ்சறைகளால் ஓவியங்களின் மேற்பரப்பைச் சுற்றும் பொழுது அதிற்படிந்துள்ள அழுக்குகள் வெளியேற்றப்படுகின்றன.

கிளர்ச்சியூட்டல் (Stimulation)

பரிவு நரம்பு மண்டலம் (Sympathetic nervous system), இணைப் பரிவு நரம்பு மண்டலம் (Parasympathetic nervous system) ஆகிய இரண்டினாலும் உமிழ்நீர் உற்பத்திச் செயல் விரைவுபடுத்தப்படுகின்றது. இதில் முதலாவது மண்டலத்தால் உற்பத்தியாகும் உமிழ்நீர்

தழித்ததாகவும், இரண்டாவது மண்டலத்தால் உற்பத்தியாகும் உமிழ்நீர் அதிக நீர்த்தன்மை உடையதாகவும் இருப்பதைக் காணலாம்.

நாளாந்திர உமிழ்நீர்ச் சுரப்பின் அளவு (Daily salivary output)

நாளொன்றுக்குச் சாதாரண மனிதனிடமிருந்து உற்பத்தியாகும் உமிழ்நீரின் அளவு குறித்துப் பல கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. இருந்தும் நாளொன்றுக்கு 0.75 இல் இருந்து 1.5 லீற்றர் வரையிலான உமிழ்நீர் சுரப்பதாக மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். ஆனால் நித்திரை கொள்ளும் பொழுது இதன் அளவு பூச்சியம் நிலைக்கு இறங்கி விடுகின்றது.

மனிதனின் கீழ்த்தாடைச் சுரப்பி (Sub-mandibular gland) ஏறத்தாழ 70-75 சதவீதத்தையும் காதின் முன்புறச் சுரப்பி (Parotid gland) கிட்டத்தட்ட 20-25 சதவீதத்தையும் மற்றைய உமிழ்நீர்ச் சுரப்பிகள் சிறிய அளவிலும், உமிழ்நீரைச் சுரந்த வண்ணமுள்ளன.

இதுகாறும் உமிழ்நீர் பற்றிய செய்திகளை அறிவியல் ரீதியாகவும் விஞ்ஞான ரீதியாகவும் அலசிப் பார்த்தோம். இனி, தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும் பாங்கினையும் சற்றுக் கவனிப்போம்.

கம்பராமாயணம்

கைகேயி கேட்ட இரு வரங்களையும் தசரதன் அவளுக்குக் கொடுத்திருந்தான். அதில் முதல் வரத்தால் இராமன் காடேகிப் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்யவேண்டுமென்றும், மறு வரத்தால் தன் மகன் பரதன் நாடாளவேண்டுமென்றும் விதி சமைத்தாள் கைகேயி. இது கேட்ட தசரதன் கதி கலங்கி மயங்கி விழுந்தான். மயக்கம் தெளிந்த தசரதன் “நஞ்சு நாவடைய உன் வாயைப் பழம் என நினைத்து நீண்ட நாள் சுவைத்தேன். திருமண காலத் தில் உன்னை மனைவியாக மட்டும் கொள்ளவில்லை. எனக்கு மட்டும் தனியான யமனாகவே உன்னைத் தேழிக்கொண்டேன்”

என்ற கூற்று தசரதன் அன்று பருகிய உழிழ்நீர்ப் பானத்தின் தன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

குறுந் தொகை

இனிமைதரும் இயல்பினால் ‘அமிழ்தம்’ (மருந்து) எனின், அமிழ்தமே ஆவாள் அவள். ஜம்பொறிகளும் நுகர்ச்சியை எய்தச் செய்தவின், ‘வைப்பு’ எனின், வைப்பே ஆவாள் அவள். ‘மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே’ – (71). அமிழ்தம் மருந்து என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருக்குறள்

மென்மையான மொழிகளைப் பேசுகின்ற இவனுடைய தூயபற் களில் ஊறிய நீர் பாலுடன் தேன் கலந்தாற் போன்றது என்கிறார் வள்ளுவர்.

‘பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயிறு ஊறிய நீர்.’ (குறள் 1121)

கண்டும், கேட்டும், உண்டும், முகர்ந்தும், உற்றும் அறிகின்ற ஜம்புலன்களாகிய இன்பங்களும் ஒளி பொருந்திய வளையல் அணிந்த பெண்ணிடத்தே உள்ளன.

‘கண்டுகேட்டு உண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஜம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள்.’ (குறள் 1101)

இனி வேறு பல சங்க இலக்கியங்கள் கூற்றையும் கவனிப்போம். ‘ஆசை அறுபது நாள், மோகம் முப்பது நாள்’ என்பர் திருமண நாளில். பாலும் புளிக்கும், அலுப்பும் தட்டும், வேறு புது ஆசைகளும் முளைக்கும் என்பதற்கிணங்கத் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பரத்தையரை நாடுவதும் அன்று நாடேற்ற சகசமான் விடயமாகும். தொல்காப்பியர் (தி.மு.680) காலத்திலேயே பரத்தையிற் பிரிவு தோன்றியுள்ளது. ‘பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே..’ – (பொருள். 220) என்பது தொல்காப்பினார் குத்திரமாகும். இவ்வண்ணம்

அன்றிலிருந்து பல மக்கள் பரததையரை நாடி அவர்வாயில் ஊறும் தேனைச் சுவைத்துச் சென்ற செய்திகளைத் (1) தொல்காப்பியம், (2) திருக்குறள், (3) நாலடியார், (4) திருமந்திரம், (5) நற்றினை, (6) குறுந்தொகை, (7) பரிபாடல், (8) கலித்தொகை, (9) அகநானாறு, (10) சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்கள் கூறுகின்றன.

நாம் இந்த அவசர உலகில் உணவை மென்று சாப்பிடுவதில்லை. அதனால் அந்த உணவுடன் உமிழ்நீர் சேருவதில்லை. பாம்பு விழுங்குவதுபோல் நாமும் உணவை விழுங்குகின்றோம். செரிமானத் திலும் சிக்கலை உண்டு பண்ணி நாமும் நோய்வாய்ப்படுகின்றோம். நல்ல உணவைக் கண்டால், நினைத்தால் அல்லது அதன் வாசனை தென்பட்டால் நம்மிடமுள்ள உமிழ்நீரானது சுரக்கத் தொடங்கிவிடும். அதனை நாம் பக்குவமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். எனவே, இனியாவது நாம் உணவருந்தும் பொழுது அமைதியாக இருந்து உணவை மென்று, மென்று உமிழ்நீரையும் சேர்த்துச் சாப்பிட்டால் நம் வாழ்நாளை அதிகரிக்கச் செய்து இன்ப வாழ்வினைக் காண்பது தின்னனம். உமிழ்நீரான அமிழ்தத்தை உண்போம் வாரோ.

★ ★ ★

மக்கள் மனத்தில் யிளிரும் சுதந்திர தாகம்

சுதந்திரம் என்ற சொற்பதத்திற்கு - விடுதலை, மரபுரிமை, தன்விருப்பம், உரிமை வாழ்வு, சுயேசசை, தன்னுரிமை, குடியாண்மை, தன்னாட்சியுரிமை, குடியாட்சியுரிமை, திணையாட்சியுரிமை, தனிமுறை ஆட்சியுரிமை, உறுப்பினர் உரிமை, வழக்காற்றுரிமை, பயனுரிமை, தனி விலக்குரிமை, தற்சார்பு, புறச்சார்பின்மை, தடையற்ற செயலுரிமை, ஊழச்சார்பின்மை, கட்டாய நிலையின்மை, தடையற்ற பழக்க உரிமை, அஞ்சாமை, பேச்சில் ஒளிவு மறைவு தவிர்ப்பு, சிக்கற்ற செயலிழைவுத் தன்மை, சிந்தனைத் துணிவு, தடையற்ற இயக்கம், தவிர்ப்பு நிலை, சார்பின்மை, தொடர்பின்மை ஆகிய கருத்துகளை அகராதியில் காணலாம்.

சுதந்திரம் என்பது அறிவார்வமும், கருத்துச் சிந்தனை யுமடைய பல பொருள் விளக்கம் கொண்ட பரந்த கருத்துப் படிவமாகும். உலகளாவிய ரீதியில் நாட்டுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், மொழிச் சுதந்திரம், மதச் சுதந்திரம், கலாசாரச் சுதந்திரம், ஊடகச் சுதந்திரம் ஆகியன நடைமுறையில் உள்ளதைக் காண்கின்றோம். ஆனால் சுதந்திரம் என்பது எல்லார் மனத்திலும் ஊறி விரிவாக்கம் பெற்றுப் பல திசைகளில் நின்று ஆண் சுதந்திரம், பெண் சுதந்திரம், முதியோர் சுதந்திரம், காதற் சுதந்திரம், திருமணச் சுதந்திரம், வாழ்க்கைச்

சுதந்திரம், பரத்தையர் (விபசாரி) சுதந்திரம், பரத்தைமைச் (பிறன்மனை சேரல்) சுதந்திரம், தனிச் சுதந்திரம் போன்றவை இன்று தலையெடுத்து நிற்கின்றன. இவை நடைமுறைப்படின் நாடுகள் நலிவடையும். எவ்வகைச் சுதந்திரத்திற்கும் கட்டுக்கோப்பான வரையறை நிர்ணயிக்கப்படல் வேண்டும். அன்றேல் சுதந்திரம் கட்டுமீறிப் பாய்ந்து அல்லல் தரும்.

தொல்காப்பியர் (தி.மு.680) காலத்தில் பரத்தையிற் பிரிவு எல்லாக் குலத்தார்க்கும் உரித்து என்பதைத் தொல்காப்பியச் சூதந்திரம் இவ்வாறு கூறுகின்றது.

“பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே.”

(பொருள். 220)

“காதற் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே.”

(இறையனார் களவியல்)

நால்வர் என்பது (1) அந்தணர், (2) அரசர், (3) வணிகர், (4) வேளாளர் என்னும் நால்வகுப்பிரைக் குறிக்கின்றது. நம் பண்டைத் தமிழர் பரத்தையர் குலத்தாருக்கும் சுதந்திரம் கொடுத்துள்ளமையை மேற்காட்டிய தொல்காப்பியச் செய்தி தெளிவாக்குகின்றது.

மகாத்மா காந்தி அவர்கள் அகிம்சை வழிநின்று அரசியல், அகத் தூண்டுதல் சார்ந்த சுதந்திரத்தை மேம்படுத்திக் காட்டி வெற்றியும் கண்டார். பிரித்தானியர் ஆட்சிக்குள் இந்தியா அகப்பட்டிருந்த பொழுது மகாத்மா காந்தி அவர்கள் தனிநின்று பிரித்தானியரை எதிர்த்து அகிம்சை முறையிற் போராடி நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் பெற்றுக் கொடுத்தார். மகாத்மா காந்தியாரின் அகிம்சை என்னும் ஆயுதத்தைப் பிரித்தானியரின் போர் ஆயுதங்கள் வெற்றிகாண முடியாது தவிடு பொடியான துன்பியற் செய்திகளும் நாம் அறிந்தவையே. பாரதச் சுதந்திரம் வேண்டி, பிரித்தானிய ஆட்சியை எதிர்த்துப் பாரதியர் பாத்தொடுத்து, பாரெங்கும் பாப்பரப்பி, வெற்றியும் கண்டார். ஆனால் கடைசியில்:

‘என்று தணியுமிந்தச் சுதந்திர தாகம்’, ‘சுதந்திர தேவி! நின்னைத் தொழுதிடல் மறக்கிலேனே!’, ‘ஆடுவோமே பள்ளுப்

பாடுவோமே ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோமென்று’, ‘எங்கும் சுதந்திரம் என்பதே பேச்சு’, ‘வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார், பின்னர் வேறொன்று கொள்வாரோ?’ ‘மண்ணில் இன்பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின் மாண்பினை இழப்பாரோ?’ என்று பல சொற்பதங்களை அடுக்கிக் கவி புனைந்த பாரதியார் சுதந்திரமற்ற நிலையில் மறைந்து, பயந்து, வாழ்ந்து மடிந்தார்.

(1) பேச்சுரிமை, (2) சமயக் கொள்கையுரிமை, (3) அச்சம் தவிர்ப்புரிமை, (4) வறுமை தவிர்ப்புரிமை ஆகிய நால்வகை உரிமைகளும் சிறப்புற்ற நான்கு சுதந்திரங்கள் என்று பெருமை பேசிடுவர். பேச்சுரிமைச் சுதந்திரம் உண்டென்று சட்ட விதிகள் கூறும். ஆனால் பேச்சு, எழுத்துச் சுதந்திரம் எல்லா நாடுகளிலும் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறதா என்பது கேள்விக் குறியாகும். ஒருவர் தன் மனக்கருத்துகளை அச்சமின்றி மக்கள் மத்தியில் வைத்து, அதனால் பின்விளைவுகள் ஏதும் ஏற்படா வண்ணம் இருப்பதைப் பேச்சுரிமைச் சுதந்திரம் எனலாம். இன்னும் மத மாற்றம், மொழி மாற்றம், இன மாற்றம் ஆகிய மாற்றங்களை நடைமுறையில் வைத்துக்கொண்டு மதச் சுதந்திரம், மொழிச் சுதந்திரம், இனச் சுதந்திரம் உண்டென்று கூறிப் பெருமைப் படுவதில் பயன் ஏதும் இல்லை.

மன்னர் ஆட்சியில் மலர்ந்த சுதந்திரம் மக்களுக்காக மக்கள் மத்தியில் சிறப்புடன் நிலைத்திருந்ததை நாம் படித்து அறிகின்றோம். மன்னர் மக்களுக்காக மறைவழி ஒழுகி நின்றனர். மதிநுட்ப மந்திரி சொற்கேட்டு மன்னன் மக்களைக் காத்துப் பாராண்டான். இரவில் மாறுவேடம் பூண்ட மன்னன் குடிசார் மனைகள் ஊடாக நடந்து சென்று மக்கள் குறை, நிறை கண்டு, கேட்டு அவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து ஆவன செய்து அரசோச்சிய காலமது. அன்றைய சுதந்திரத்தை மக்களும் இன்புற்றுச் சுவைத்தனர்.

மன்னன் மாற்றான் படையுடன் போர் புரியுங்கால் அதை மக்கள் மத்தியில் நிகழ்த்தாது ஒரு தனி வெளியிடம் ஒதுக்கி அறப்போர் நிகழ்த்துவது வழக்கம். இதில் பொதுமக்கள், குழந்தைகள், முதியோர் பெண்கள் ஆகியோர் பாதிப்படையமாட்டார்கள். அவர்கள் வாழ்வின் சுதந்திரமும் காப்பாற்றப்படுகின்றது. இதனால் மக்களும் மன்னனை

வாழ்த்தி வணங்கினர். இன்னும், உலக உயிர்களைக் காப்பது நெல்லும், நீரும் மட்டும் அன்று. பரந்த இவ்வுகைம் வேந்தனின் முறையான காவற் சிறப்பால் நிலை பெறுவதனால், அரசனே உண்மையாக உலகுக்கு உயிர் ஆவான் என்று எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான புறநானூறு கூறுகின்றது.

**“நெல்லும் உயிர் அன்றே, நீரும் உயிர் அன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்! ”**

(புறம். 186 : 1-2)

தற்பொழுது நடைபெறும் யுத்தம் ஒரு நவீன முறைப்படுத்தப்பட்டு, நவீன இரசாயனப் போர்க்கலங்கள் கூடிய யுத்தமாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த யுத்தத்தில் முதற்படியாகப் பொதுமக்களைத் தாக்கி அழிக்கும் ஒரு தந்திரோபாயத்தைக் கைக்கொண்டு வெற்றி பெறுகின்றனர்.

- முதலாம் உலக யுத்தத்தில் (தி.பி.1945 –1949, கி.பி.1914 – 1918) 20 மில்லியன் மக்கள் இறந்தனர். இதில் 10.3 மில்லியன் பொதுமக்கள். 9.7 மில்லியன் படையினர். காயமடைந்தோர் தொகை 21 மில்லியன்களாகும்.
- இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் (தி.பி.1970—1976, கி.பி.1939—1945) 73 மில்லியன் மக்கள் இறந்தனர். இதில் 48 மில்லியன் பொதுமக்கள். 25 மில்லியன் படையினர். காயமடைந்தோர் தொகை 18 மில்லியன்களாகும்.

இவ்விரு யுத்தங்களில் 93 மில்லியன் மக்கள் இறந்தும், 39 மில்லியன் மக்கள் காயப்பட்டும் உள்ளனர். இன்னும் இந்த யுத்தங்களின் பின்பு இற்றைவரை வல்லரசுகள் தொடுத்த போரில் பல மில்லியன் மக்கள் கொண்று குவிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் அனைவரின் வாழ்வியல் சுதந்திரம் பற்றியும், இவ்வாறான அவலங்கள் மீண்டும் நடவாதிருக்கவும், ஆதிக்கம் நிறைந்த உலக வல்லரசுகள் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துள்ளனர் என்பது யாரும் அறியாப் புதிராகும். ஆனால் உலகில் இன்றும் மக்கள் சுதந்திரம் நிறைந்திருப்பதாகத்

தம் பட்டம் அடிக்கும் நிலைதான் உள்ளது. இன்னும் சில உதாரணங்களையும் காண்போம்.

“மணப் பெண் கள் ஆண் களின் வயதையோ அழகையோ எதிர்பார்க்கக் கூடாது. ஆண் என்ற ஒரு தன்மையே போதுமானது. பெண்கள் ஆண்களை முழுமையாக ஏற்றுத் தங்களை அர்ப்பணிக்க வேண்டும்.” (மனுநீதி நூல்.)

இதில் பெண்ணானவள் ஓர் ஆணின் வயது, அழகு பாராது வயது முதிர்ந்தவனாகிலும் அழகற்றவனாகிலும் அவனை ஏற்று மணம் முடித்துத் தன்னை முழுமையாக அவனுக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுவதால் அவள் உரிமையும், சுதந்திரமும் பறிக்கப்படுகின்றது.

அன்று தமிழ் நாட்டில் ஒரு மார்கழி மாதம். கடுச் சூளிர் காலம். கன்னிப் பெண்கள் அதிகாலை எழுந்து தம் தோழியரையும் துயில் எழுப்பித் தன்னந்தனிவழி நடந்து, பூம்புனலாடி, எம்பெருமான் புகழ் பாடித் தமக்கு நற்கணவர்களைத் தந்துதவ வேண்டுமென்று இறைஞ்சி நிற்கின்றனர்.

“முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியனே உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன்சீர் அடியோம் உன் அடியார் தாள் பணிவோம் ஆங்கு அவர்க்கே [பாங்கு ஆவோம்

அன்னவரே எம் கணவர் ஆவார் அவர் உகந்து சொன்னபரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம் இன்னவகையே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல் என்ன குறையும் இலோம் ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.”

(திரு எம்பாவை - 09)

கண்ணிப் பெண்கள் இரவில் தன்னந்தனியே தெருவழி நடந்து போகக்கூடிய சுதந்திர காலம் அன்று நிலவியிருந்தது. அன்றிருந்த அரசை நாம் பாராட்ட வேண்டும். இன்னும் அன்றைய இளம் காளையின் அறவழி நின்ற கண்ணியத்தையும் நாம் மெச்சவேண்டும். இன்றாயின், அக்கண்ணியர்பின் ஒரு காளையர் குழாம் ஊர்ந்து தொடருமல்லவா? அரசன் எவ்வழியோ! மக்களும் அவ்வழியே! என்றவாறு.

அன்றைய கண்ணியர் கூட்டத்தை ஒருவர் மறைந்து தொடர்ந்து சென்றுள்ளார். அவர்தான் திருவாசகம் யாத்த மாணிக்கவாசகர். கண்ணியர் செயல் முழுவதையும் கண்ணுற்ற மாணிக்கவாசகர் இருபது (20) அரும் பெரும் பாடல்கள் கொண்ட ‘திரு எம்பாவை’ என்ற திருவாசகப் பாடல்களைத் திருவண்ணாமலையில் பாடியருளினார். அவை இன்றும், அன்றைய சுதந்திரத்தை எம்முடன் பேசுகின்றன.

மக்கள் சுதந்திரம் அவர்களைச் சென்றடைய வேண்டும். இச் சுதந்திரம் எல்லா மக்களுக்கும் உரித்தானது. சுதந்திரமுடைய நாடுதான் முன்னிலையில் நிற்கக்கூடிய நாடாகும். முன்னிலையில் நிற்கும் நாடு, உலக நாடுகளோடு சமநிலையில் வைக்கப்படும். இவ்வாறான நாடுகளில் வாழும் மக்கள் நிறைந்த மனத்தினராய், எல்லாச் சுதந்திரத்துடனும் பொருளாதாரத்துடனும் இனிய இல்வாழ்க்கை நடாத்தி நிற்பார். இந்நிலையில் நாடும் சிறக்கும், அந்நாட்டு மக்கள் வாழ்வும் பெருகும். இதை எதிர்பார்த்து நாமும் நம் வாழ்க்கையை அமைத்து வாழ்வோம்.

★ ★ ★

பெருமையும் பேரழிவும்

உலகின் கண் வாழும் மக்கள் அன்றும், இன்றும், என்றும் பெருமையை நாடித் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். பெருமை என்பது மாட்சிமை, புகழ், செருக்கு, இறுமாப்பு, தற்பெருமை, தன்முனைப்பு, அகம்பாவம் போன்ற கருத்தோடு பேசப்படுகின்றது. மக்களில் ஒரு சாரார் பேரழிவைப் புரிவதில் முன்னிற்பதையும், இன்னொரு சாரார் பேரழிவைக் கண்டு அஞ்சி, ஒடுங்கி, ஒதுங்கி நிற்பதையும் காண்கின்றோம். பேரழிவு என்பது முழுக்கேடு, பாடழிவு, படுவீழ்ச்சி, பாழ்நிலை, அழிபாடு, தகர்வு, செல்வநிலை அழிவு, பொருளாதார வீழ்ச்சி, முழுச்சொத்திழப்பு போன்ற கருப்பொருளில் பயன்படுத்தப் படுகின்றது.

இனி, இலக்கியங்களிலும் வேறு பல நிகழ்வுகளிலும் பெருமையும், பேரழிவும் பற்றிப் பேசப்படும் சில இடங்களையும் காண்போம்.

திருக்குறள்

பெருமையையும், பேரழிவையும் விரும்பாத திருவள்ளுவர் இவைபற்றி அறநிலை நின்று, தவவழி தப்பாது கூற்றுக்கள் இவை.

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக் கல்..” (குறள் 505)

மக்களுடைய குணங்களாலாகிய பெருமைக்கும் குற்றங்களாலாகிய சிறுமைக்கும் தேர்ந்தறியும் உரைகல்லாக இருப்பவை அவரவருடைய செயல்களே ஆகும்.

“அழிவின்று அறைபோகா தாகி வழிவந்த வன்க ணதுவே படை.” (குறள் 764)

போர்முனையில் அழிவு இல்லாததாய், பகைவருடைய வஞ்சனைக்கு இரையாகாததாய், தொன்று தொட்டு வந்த அஞ்சாமை உடையதே படையாகும்.

கம்பராமாயணம்

முக்கோடி வாழ்நாள் வாழ்வது என்ற வரத்தையும் - பெருமுயற்சியால் தான் செய்த தவத்தையும் - எவராலும் வெல்லப் படமாட்டாய் எனப் பிரமன் கொடுத்த வரத்தையும் - எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று போரில் வென்ற புயவலிமையையும் - பெற்றுக் கொண்ட பெருமைக்குரியவன் இராவணன்.

‘முக்கோடி வாழ்நானும் முயன்றுடைய பெருந்தவழும் முதல்வன் முன்னாள் எக்கோடி யாராலும் வெல்லப்படாய் எனக்கொடுத்த வரமும் ஏனைத் திக்கோடு உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும்’

இராவணன் முயன்று பெற்ற தவத்தையும், வரத்தையும், புயவலிமையையும் தவறான வழிப் பிரயோகத்தால் இழந்து இராமனுது வாளியால் இறந்து பட்டான். இராமாயணத்தில் இராவணனும் அவன் 3,000 கோடி வீரர்களும் இறந்துபட்டனார்.

மகாபாரதம்

மகாபாரதத்தில் கர்ணன் ஒரு சிறந்த கொடையாளி; அருச்சனன் பார் போற்றும் வில் வித்தை வீரன்; வீமன் ஒரு கதாயுத வீரன். துரியோதனனுக்கும் பாண்டவருக்கும் இடையில் நடந்தேறிய பதினெட்டுநாட் போரில் பதினெட்டு அக்ரோணிப் படை வீரர்களான முப்பத்தொன்பது இலட்சத்து முப்பத்தாறாயிரத்து அறுநூறு (39,36,600) படைவீரர்கள் பங்கேற்று அதில் பத்துப் (10) பேர் தவிர மற்றைய அனைவரும் மடிந்தனர் என்கிறது மகாபாரதம்.

சிலப்பதிகாரம்

முவேந்தருள் முதன்மை பெற்றுச் செங்கோலோச்சியவன் பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் ஆவான். தீர் ஆலோசியாததால் கோவலன் பாண்டிய மன்னனால் கொலையுண்டான். கோவலன் மனைவி கண்ணகி பாண்டிய மன்னன் அரண்மனை ஏகி, நீதி கேட்டு, நீதி தவறியதால் பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியனும், அவன் அரசி கோப்பெருந் தேவியும் உயிர் துறக்க, கண்ணகி பாண்டிய நாட்டை அழித்துத் தானும் தெய்வமாகினாள்.

திருமந்திரம்

திருமந்திரம் ஆகமப் பொருளைத் தமிழிற் கூறும் முதல் நூலாகும். இந் நூலை மூவாயிரம் (3000) மந்திரங்களாக அருளிப் பாடியவர் திருமூலர் ஆவார். அவர் ஒரு சித்தராய், யோகியாய், முனிவராய், தத்துவ ஞானியாய், ஒழுக்கச் சீலராய், வைத்திய நிபுணராய், சைவ சித்தாந்தியாய், சிவ நெறியாளராய், மந்திர தந்திரவாதியாய், இன்னும் பல்வேறு துறைகளில் பிரசித்தி பெற்ற வல்லுநராய் மக்களுடன் இருந்து அவர்களுக்காகச் சேவை புரிந்த ஓர் உத்தமர். அவர் பேரையும், புகழையும் விரும்பாத ஒரு தவஞானி. இருந்தும் அவர் புகழ் இன்றும் யாவர் மனத்திலும் நிலைத்திருப்பதைக் கரண்கின்றோம்.

தொல்காப்பியம்

தமிழனுக்குரிய காலத்தால் பழைய நூலான சிறந்த தொல்காப்பியத்தை யாத்தவர் தொல்காப்பியனாராவர் (தி.மு .680). தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலவியிருந்த சமூக அமைப்புகள், ஒழுக்க விழுமியங்கள், தனிமனிதப் பண்புகள், ஆடை அணிகலன்கள், மக்களிடையே வழக்கிலிருந்த கற்பொழுக்கம், களவொழுக்கம், கைக்கிளை, அன்பின் ஜந்தினை, பெருந்தினை, அக்காலத்தில் காணப்பட்ட சாதிய வழமைகள், பரத்தைமை, கரணங்கள், திருமணங்கள் போன்றவற்றைத் தம் பிறசந்தத்தியினருக்கு விட்டுச் சென்ற பெருமை தொல்காப்பியனாரின் சிறப்பாகும்.

சீவக சிந்தாமணி

சீவகன் காப்பியத் தலைவன், வெற்றி வீரன், காதல் மன்னன். அவன் (1) காந்தருவ தத்தை, (2) குணமாலை, (3) பதுமை, (4) கேமசரி, (5) கனகமாலை, (6) விமலை, (7) சுரமஞ்சரி, (8) இலக்கணை ஆகிய எட்டுப் பெண்களை மணந்த இணையிலா வீரன். சீவகன் எண்மரை மணந்து பேரும், புகழும் பெற்று மக்களைக் காத்து அரசாண்டு வந்தான்.

கலிங்கத்துப் பரணி

சங்க இலக்கியங்களையும் சமய இலக்கியங்களையும் அடுத்துப் பலவகைச் சிறு நூல்கள் எழுந்தன. அவற்றைப் பிரபந்தங்கள் என்று அழைத்தனர். இப் பிரபந்த இலக்கியங்கள் தொண்ணூற்றாறு (96) வகைப்படும். அவற்றுள் ‘பரணி’ என்பது ஒன்று. களியு ஒன்றினைக் களத்தில் ஏறிந்து பெயர்வோனே மிக்க வீரன். ஆயிரம் களியுகளைப் போர்க்களத்தில் வென்ற மாவீரனின் வீரத்தினைச் சிறப்பித்துப் பாடிய நூலே பரணியாகும்.

தமிழிற் பரணிகள் பல உளவாயினும் சயங்கொண்டார் பாடிய கலிங்கத்துப் பரணியே தலைசிறந்து விளங்குகின்றது. சோழ மன்னனாகிய முதற் குலோத்துங்கனுக்கும் கலிங்க மன்னனாகிய அநந்தபதுமனுக்கும் நடந்த கலிங்கத்துப் போரில் சோழர் படை எய்திய

வெற்றியின் பெருமையையும், புகழையும், கீர்த்தியையும் எடுத்துக் கூறுவது கலிங்கத்துப் பரணியாகும்.

சுவாமி விவேகானந்தர்

இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர் வழிகாட்டலில் சுவாமி விவேகானந்தர் சிக்காக்கோவில் தி.பி. 1924 (கி.பி. 1893) ஆம் ஆண்டில் நடந்த உலக மதப் பேரவையில் ‘இந்தியாவும் இந்து மதமும்’ என்ற பொருளில் உரையாற்ற அமெரிக்கா சென்று, அங்கு கூடியிருந்த மக்களை ‘அமெரிக்கச் சகோதரன்மாரே! சகோதரிமாரே!!’ என்று வாரி அணைத்துப் பேச்சை ஆரம்பித்து மக்களின் ஏகோபித்த கரகோசமும் பெற்றதால், இன்றும் அவர் பேரும் புகழுடனும் இருப்பதை நாம் அறிவோம்.

ஆறுமுக நாவலர்

ஆறுமுக நாவலர் சைவசமயம், தமிழ் மொழி போன்ற விடயங்களை மக்கள் மத்தியில் பரவச் செய்தார். பைபிளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இவர் ஒரு பெரிய எழுத்தாளரும், நாநலம் படைத்த பேச்சாளருமாவார் (*Silver tongued orator*). அச்சுக் கூடங்கள் அமைத்துத் தம் வாழ்நாளான 57 ஆண்டுகளில் 75உக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்களை வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் பல ‘ஆறுமுக நாவலர் பாடசாலைகளை’ நிறுவி மாணவர்களின் கல்விக்குப் பேருதவி ஆற்றியிட்டார். அவர் ஆற்றிய இத்தனைக்கும் கைம்மாறாக அவரை இன்றும் மக்கள் போற்றித் துதிக்கின்றனர்.

சர்வாதிகாரியான இடி அமீன்

இடி அமீன் பயங்கரத் தோற்றமளிப்பவர். இவர் மூன்று இலட்சம் (300,000) பேரைக் கொன்று குவித்த ஈன இரக்கம் அற்றவர். ஒரே சமயத்தில் ஐந்து (05) மனைவிமாரோடு குடும்பம் நடத்திய சனாதிபதி இடி அமீன்தான். இராணுவத்தில் சமையற்காரனாக இருந்தவருக்கு முக்கிய பொறுப்பும், பதவி உயர்வும் கொடுத்து நாட்டின் தளபதி பதவிக்கு உயர்த்தியவர் சனாதிபதி மில்டன் ஓபோட் என்பவர். இடி அமீன் நீர்யானையின் கல்லீரலிலிருந்து மனித மாமிசம்வரை சாப்பிடுபவர்.

தி.பி. 2002 (கி.பி.1971) ஆம் ஆண்டில் இடி அமீன் இராணுவப் புரட்சி மூலம் சனாதிபதியானார். தான்சேனியா நாட்டை ஆக்கிரமிப்புச் செய்ததால் நடந்த சண்டையில் இடி அமீன் ஆட்சியிழந்து, தி.பி. 2010 (கி.பி.1979) ஆம் ஆண்டு லிபியாவுக்குத் தப்பிச் சென்று, பின் தி.பி. 2012 (கி.பி.1981) ஆம் ஆண்டு சவுதிக்குச் சென்றார். தி.பி. 2034 (கி.பி.2003) ஆம் ஆண்டில் இவர் இறந்ததாகத் தகவல் உண்டு.

உலக யுத்தங்கள்

முதலாம் உலக யுத்தத்தில் (தி.பி.1945-1949, கி.பி.1914-1918) இருபது மில்லியன் (20,000,000) மக்கள் இறந்தனர்; இருபத்தொரு மில்லியன் (21,000,000) மக்கள் காயமடைந்தனர். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் (தி.பி.1970 - 1976, கி.பி.1939-1945) எழுபத்திமுன்று மில்லியன் (73,000,000) மக்கள் மடிந்தனர்; பதினெட்டு மில்லியன் (18,000,000) மக்கள் காயமுற்றனர். இப் பேரழிவுகளுக்கு மக்கள் மக்களையே குற்றம் சாட்டிக்கொண்டனர்.

இயற்கை ஆற்றல்

பூகம்பம்: தி.பி. 1587 (கி.பி.1556) ஆம் ஆண்டில் வட சீனத்தில் எண்ணுாற்றி முப்பதாயிரம் (830,000) மக்களும், தி.பி. 1954 (கி.பி.1923) ஆம் ஆண்டில் டோக்கியோ நகரில் நாற்றுநாற்பத்து மூன்றாயிரம் (143,000) மக்களும், தி.பி.1939 (கி.பி.1908) ஆம் ஆண்டில் சிசிலி, கலபிரியா என்ற இடங்களில் இருநூற்றாயிரம் (200,000) மக்களும், தி.பி.2041 (கி.பி.2010) ஆம் ஆண்டில் எயிற்றியில் இருநூற்றி முப்பதாயிரம் (230,000) மக்களும் பூகம்பத்தால் கொல்லப்பட்டனர். இவை ஒரு குறிப்பிட்ட தரவுகளே. எரிமலையால், சனாமியால் ஏற்படும் உயிர்ச்சேதங்களும் பெரும் அளவில் உள்ளன. இயற்கைப் பேரழிவுகளை மக்கள் தம் தலைவிதி என்று தாங்கிக்கொள்கின்றனர்.

பெருமையும், பேரும், புகழும் மக்களுடன் நீண்ட நடை போட்டுக் கொண்டிருப்பதையும், இயற்கைப் பேரழிவுகளால் அவ்வாறு தொடர்ந்து நடக்க முடியாது மயங்குவதையும் காண்கின்றோம்.

சந்தேகித்தால் சந்தோசமில்லை

சந்தேகம் என்னும் ஜயம், தயக்கம், நிச்சயமின்மை, அவநம்பிக்கை, மனவறுதியின்மை, உறுதியற்றநிலை ஆகியவை மனித வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியைத் தகர்த்துத் தீராத் தொல்லைகளைத் தந்த வண்ணமுள்ளன. சந்தேகம் மக்களைச் செயலிலிறங்க முடியாத வாறு தயக்கம், மந்தம், பயம், தேக்கம் ஆகியவற்றை ஊட்டுகின்றது. இந்த நிலை பின்னர் சமுதாயத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

வழக்காளி-எதிரி-முறையில் அமைந்த நீதிமன்ற வழக்குகளில் வாதிகள் ஆகிய வழக்குத் தொடுநர்கள் பிரதிவாதிகளான எதிரிகளின் குற்றங்களை ஜயம் ஏதுமின்றி நிருபித்து நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பது நீதியின் கோட்பாடாகும்.

மாறாக, தற்காலிகப் பொதுவிளக்கக் கோட்பாடுகளில் ஜய்ப்புவுகள் எழுந்ததனால்தான் விஞ்சிய மேலாராய்வு அடிப்படையில் பல ஆய்வறிவு சார்ந்த முன்னேற்றங்கள் உலகில் உருவாகியன என்றும் விஞ்ஞானிகள் நிருபித்து உள்ளனர்.

மேற்கோள் வாசகம்

இனி, ஜயம் பற்றி மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் கூறிய மேற்கோள் வாசகங்கள் ஒரு சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

- ‘தன் நடக்கமுடைய ஜயம் விவேகத் தின் கலங்கரை விளக்காரும்’ (வில்லியம் சேக் ஸ்பியர் - William Shakespeare).
- ‘ஜயுறவுப் பழக்கத்திலும் பார்க்க மிக மோசமானது வேறொன்றுமில்லை. ஜயம் மக்களைப் பிரித்து வைக்கிறது. ஜயம் நட்புறவைக் கூட்டறித்தும், உறவைப் பிரித்தும் வைக்கும் நஞ்சாகும். இது சினமுட்டித் துன்புறுத்தும் குத்தும் முள்ளாகவும், கொலை புரியும் குத்து வாள் போன்றதுமாகும்.’ (புத்தர் - Buddha)
- ‘ஒருவரின் வாயைத் திறந்து அவர் சந்தேகங்களை வெளிக் கொண்டவதிலும் பார்க்க ஓர் அறிவிலி என்ற நினைப்பில் அமைதியாயிருப்பது சிறந்தது.’ (ஆபிரகாம் லிங்கன் - Abraham Lincoln)
- ‘ஜயம் எழங்கால் செயலில் ஈடுபடாதிரு.’ (பென்சமின் பிறாங்லின் - Benjamin Franklin)
- ‘ஜயுறவை ஏற்றுக்கொள்வதுதான் என் திடநம்பிக்கை.’ (பராக் ஓபாமா – Barack Obama)
- ‘சந்தேகம் இல்லையெனில், இயந்திர அமைப்பு, செல்வ வளமுள்ள அதிகமான சோம் பேறிகளை உருவாக்கி விடும்.’ (கார்ல் மாக்ஸ் - Karl Marx)
- ‘ஜயம் புலன் களுக்கு இனக்கமான நிலைமையென்று. ஆனால் அது உறுதியாக நகைப்புக்குரியது.’ (வொல்ரயர் - Voltaire)

- ‘ஜெயுறவு எழுங்கால் உண்மை பேசு.’ (மார்க் ரூவெய்ன் - Mark Twain)

பழமொழி

பழமொழிகள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் முதுரைகளாய் அமைந்து பல செய்திகளைக் கூறி அந்தந்த நாடுகளின் செல்வத்தினை எடுத்தியம்பி நிற்கின்றன. பல்வேறு நாடுகள் ஜெயம் பற்றிக் கூறும் பழமொழிகள் ஒரு சிலவற்றையும் கீழே காண்போம்.

- ‘ஒருவனை ஜெயப்படுவதற்குமுன் அதனை ஏழு முறை தீர் விசாரிக்க வேண்டும்.’ (யப்பான்)
- ‘ஆழ்ந்த ஜெயம், ஆழ்ந்த மெய்யறிவு. சிறிய ஜெயம், சிற்றளவான மெய்யறிவு.’ (சீனா)
- ‘ஒன்றும் தெரியாதவனுக்கு ஜெயப்படவும் தெரியாது.’ (ஆங்கிலம்)
- ‘ஜெயம் செயலாற்றலின் தொடக்கம், மெய்யறிவின் முடிவன்று.’ (ஆங்கிலம்)
- ‘ஜெயுறவென்பது ஒருவனின் செயலில் அரைப் பங்கை முன்னதாகவே இழந்ததற்கு ஒப்பாகும்.’ (செக்கொஸ்லே வாக்கியா)
- ‘ஜெயம் தீர்ந்தும் நெஞ்சு ஆறுவில்லை.’ (தமிழ்)
- ‘ஜெயமான காரியத்தைச் செய்யலாகாது,’ (தமிழ்)

இலக்கியப் பார்வை

காலத்தால் முத்த இலக்கியங்கள் சந்தேகத்தால் ஏற்பட்ட நன்மை தீமைகளை எவ்வண்ணம் விவரித்துக் கூறுகின்றன என்பதையும் ஈண்டுக் காண்போம்.

மகாபாரதம்

‘பாண்டவர்களின் செல்வம் நான்தோறும் வளர்கிறது. நமது செல்வமோ குறைந்து கொண்டு போகின்றது. அவரின் புகழ், வீரம், செல்வம் யாவும் பெருகுகின்றன. அவர்களைப் போரில் வெல்ல முடியாது’ என்று சந்தேகங் கொண்டான் துரியோதனன். தன் மாமன் சகுனியின் உதவியுடன் பாண்டவர்களைச் சூதாட்டத்தில் வென்று, அவர்களைப் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் வனவாசம் அனுப்பி, அதன்பின் பாண்டவர்கள் வந்து நிபந்தனையின்படி இழந்த நாட்டைத் தரும்படி கேட்க, துரியோதனன் மறுத்துரைக்கப் போர் மூண்டு துரியோதனன் ஆகிய அனைவரும் போரில் மடிய, பாண்டவர் தருமர் தலைமையில் அரசாட்சி புரிந்து வந்தனர். துரியோதனன் கொண்ட சந்தேகம், சந்தோசமின்மையிலும் பார்க்க அவனைத் தோல்விக்கும், இழிநிலைக்கும் கொண்டுசென்று, கொண்றது.

கம்பராமாயணம்

இலங்கையில் இராவணனைப் போரில் மாய்த்து வென்ற இராமன் வீடன்னை அழைத்து ‘நீ சென்று சீதையைக் கொண்டு தருக’ என்றான். சீதை வந்ததும், இராமன் அவளைக் கண்டவுடன் கடிந்து பேசினான். ‘நீதியற்ற இராவணனின் இலங்கை நகரில் நெடுங் காலம் அவனுக்கு அடங்கி இருந்து அறுசுவை உணவை உண்டாய். உன் ஒழுக்கம் கெட்டும் நீ சாகவில்லை. நான் உன்னை விரும்புவேன் என்று நினைத்தாய் போலும். உன்னை மீட்பதற்காக நான் இராவணனைப் போரில் அழிக்கவில்லை. தன் மனைவியைக் கவர்ந்தவனைக் கொல்லவில்லையே என்ற பழி என்னைச் சூழாதிருக்கவே அவனைக் கொன்றொழித்தேன். இனியும் நீ எனக்குப் பணிவிடை செய்யும் தகுதியுண்டோ? எனவே நீ செத்தொழி, அல்லது உனக்கேற்ற இடத்துக்குப் போய்விடு’ என்று சந்தேகம் கொண்ட இராமன் சொன்னான். சீதை கலங்கினாள், அழுதாள், சிந்தினாள், வருந்தினாள், உயிர் துறக்கத் துணிந்து இலக்குவனை அழைத்து, ‘நீ தீயை உண்டாக்குவாய்’ எனக் கூறினாள். எரியும் தீயில் சீதை பாய்ந்தாள். சீதையின் கற்புத்

தீயினால் அந்நெருப்பு, பாலில் நனைந்த பஞ்ச போல் அனைந்தது. இதன்பின் இராமன் சீதையை ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால் இராமனிடம் எழுந்த சந்தேகம் தீந்து விட்டதா? என்பது சந்தேகமே. இனி அதையும் பார்ப்போம்.

இராமன் பட்டாபிசேகம் செய்து முடிந்து, அரசு மேற்கொண்டு ஆட்சி புரிகின்றான். ஒருநாள் இராமன் ஒற்றர்களை அழைத்து ‘இந்நகரிலும் நாட்டிலும் உள்ள மக்கள் பேசும் நன்மை தீமைகளை நீங்கள் சிறிதும் கூச்சப்படாமல் என்னிடம் கூறுவீ?’ என்றான். ஒற்றர்கள் இராமனை வணங்கி, ‘மன்னவனான இராமன் மனைவி சீதையை இலங்கை அரசன் இராவணன் பதினான்கு ஆண்டுகளாக இலங்கையில் சிறை வைத்திருந்தான். அவளை மானமில்லாது தாரமாய் ஏற்றுக் கொண்டு அவனுடன் குடும்பம் நடத் துவது பெரும் குற்றமும் தாழ் வும் ஆகும் என்று பேசுகிறார்கள்’ எனத் தெரிவித்துச் சென்றனர்.

இதைக் கேட்ட இராமனுக்கு மீண்டும் சந்தேகம் தலை விரித்து ஆடத் தொடங்கி விட்டது. இராமன் இலக்குவனை அழைத்து ‘சீதையைக் காட்டிற் கொண்டு சென்று வால்மீகியின் ஆச்சிரமத் தில் விட்டு வருவாய்’ என்றான். கர்ப்பவதியான சீதை காட்டில் பட்ட பெருந் துயரங்களை யார் அறிவார்?. சீதை தீயிற் பாய்ந்து தன் கற்பை நிலைநாட்டியபின்பும், விஷ்ணுவின் ஏழாம் அவதாரமான இராமனுக்கு இவ்வாறான சந்தேகங்கள் எழுந்தனவே என்று சிந்திக்க வைக்கின்றது.

சிலப்பதிகாரம்

ஜம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தில் கலையரசன் கோவலன், கற்புக்கரசி கண்ணகியை மணந்து, பின் அவளைப் பிரிந்து விலைமகள் குடும்பத்தில் பிறந்த கலையரசி மாதவியுடன் காதல் வாழ்வு வாழ்ந்து, பின் ஊடல் காரணமாகக் கோவலன், மாதவி இருவரும் காதற் பொருளில் கானல் வரி பாடிய பொழுது, அதை மாதவி அயலான் ஒருவன் மேற்கொண்ட கள்ளக்

காதல் என்று கோவலன் ஜயப்பட்டான். மாயமும், பொய்யும் உடைய குலத்தில் பிறந்த மாதவிக்கு இது இயல்புதான் என்று துணிந்த கோவலன் அவளையும் பிரிந்து கண்ணகியிடம் சென்று விட்டான்.

அக் கானல் வரியால் ஏற்பட்ட சந்தேகங்கள் தந்த விளைவுகள் இவை: பாண்டிய மன்னன் ஆணைப்படி கோவலன் கொலை செய்யப்பட்டமை, கண்ணகி பாண்டியன் சபை நாடி நீதி கேட்டு நீதி தவறிவிட்டேன்று பாண்டியன் உயிர் துறந்ததும், அவனுடன் பாண்டிமாதேவியும் உயிர் நீத்ததும், கண்ணகி மதுரை நகரை ஏரித்துத் தானும் தெய்வமானதும், கோவலன் பிரிவால் மாதவி துறவு பூண்டதும், கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலையும் துறவு பூண்டு அறவாழ்வை மேற்கொண்டதும், கண்ணகியின் தாயும் மாமியும் உயிர் விட்டதும், மாமனும் தந்தையும் துறவு பூண்டதும், எல்லாம் சந்தேகத்தின் சதியே!

திருக்குறள்

அனுவாதத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள் ஜயம் பற்றிக் கூறும் செய்திகளையும் பார்ப்போம். ‘ஜயத்திலிருந்து மெய்யணர்வு பெற்றவர்க்கு அடைந்துள்ள இவ்வுலகைவிட, அடைய வேண்டிய மேலுலகம் அவர்க்கு அண்மையில் உள்ளதாகும்’ (353). ‘ஜயப்படாமல் மனத்தில் உள்ளதை உணரவல்லவனைத் தெய்வத்தோடு ஒப்பாகக் கொள்ள வேண்டும்’ (702). இவள் ‘தெய்வப் பெண்ணோ? மயிலோ? கனமான குழை அணிந்த மனிதப் பெண்ணோ? என் நெஞ்சம் ஜயப்படுகிறதே!’ (1081) என்றொரு மயக்கம். ‘பெண்மானைப் போன்ற இளமைப் பார்வையும் நாணமும் உடைய இவஞ்குக்கு, ஒரு தொடர்பும் இல்லாத அணிகளைச் செய்து அணிவது ஏனோ?’ (1089) என்றொரு ஜயம். ‘யாரையும்விட நாம் மிக்க காதல் கொண்டிருக்கிறோம்’ என்று சொல்ல, ‘யாரைவிட? யாரைவிட?’ என்று கேட்டு ஜயம் கொண்டாள் (1314). ‘நினைத்தேன்’ என்று கூறினேன்; ‘நினைப்புக்குமுன் மறப்பு உண்டு அன்றோ? ஏன் மறந்தோ? என்று என்னைத் தழுவாமல் ஊடி ஜயம் கொண்டாள்’ (1316). அவஞ்சடைய அழகை நினைத்து அமைதியாக அவளை நோக்கிப் பார்த்தாலும், ‘நீர் யாரை நினைத்து

ஓப்புமையாக எல்லாம் பார்க்கிறீர்' என்று சந்தேகித்துச் சினம் கொண்டாள் (1320).

நற்றிணை

தலைவன் பரத்தையுறவு கொண்டிருந்தான். இதைத் தலைவி தோழி மூலம் அறிந்து கொண்டாள். சின்னாளின்பின் தலைவியின் மனைக்குத் தலைவன் வருகின்றான். தலைமகள் உள்ளத்தில் அவன்மீது ஊடல் இருந்தாலும், அவள் அவன்மேல் சந்தேகித்து ஊடியும், சினந்தும் அவனைப் பழித்துக் கூறுகின்றாள். “என் பழைய அழகு முற்றும் தொலைவதாயினும், உன்னை என் பக்கத்தில்கூட நெருங்க விடமாட்டேன். அப்படி நெருங்க விடுவேனாயின் நீ இறுகக் கட்டித் தழுவும் கையணைப்பை விலக்கி ஒதுக்க முடியாதவளாவேன். பரத்தையின் சந்தனம் உன் மார்பில் உள்ளது. அவளோடு தழுவியதால் உன் மாலை வாடிக்கிடக் கின்றது. ஆகவே என் மனை வராதே. உன்னைத் தழுவி நிற்பவளான பரத்தையுடன் வாழ்வாயாக!” (350). இதனால் தலைவன், தலைவி, பிள்ளைகள், உற்றார், உறவினர் சந்தோசம் குலைந்து அக் குடும்ப வாழ்க்கை பரிதாப நிலையடைந்துள்ளமையை மனத்தில் வாங்க முடியாதுள்ளது.

பரிபாடல்

தலைவியைப் பிரியேனென்று கூறிப் பிரியத் தொடங்கும்போது தலைவன்பால் ஐயம் கொண்டு ஊடிச் சீறினாள் தலைவி. “நீ பரத்தையருடன் கூடி, உறவாடி இன்பமனுபவிக்கின்றாய். அவர் நறுமணம் உன்னிலும் நாறுகின்றது. காலையில் சென்று மாலையில் தான் மனைக்கு வருகின்றாய். பகல் நேரத் தே சேரியில் பரத்தையருடன் பரவசமடைகின்றாய். இனியாவது பரங்குன்றைக் குறித்துப் பொய் ஆணையிடும் உன் செயலை நிறுத்திக் கொள்வாயாக” என்று கடிந்துரைத்தாள் தலைவி (08).

கலித் தொகை

பரததையர் சேரியிலே தங்கி விட்டு வீடு வந்த தலைவனைச் சந் தேகித் த தலைவி “இங்கே நான் வாடி வருந் திக் கிடக்கின்றேன். நீ பரததையரோடு கூடிக் கலந்து மகிழ்ந்த களிப்புடன் என் முன் வந்துள்ளாய். அவர்களுடன் நீர்விளையாடி மகிழ்ந்திருக்கின்றாய் எனப் பிறர் வந்து கூறினர். உன் மாலையை எவ்வுக்கோ அணியக் கொடுத்து விட்டு, அவள் தலையில் அணியும் கோதையைச் சூடியுள்ளாய். நான் இங்கு தனித்து வருந்திக் கிடக்க, நீயோ அழகிய பரததையரோடு துணங்கைக் கூத்தாடினாய் என்ற செய்தியையும் கேட்டேன். நீயோ அந்தக் களிப்பு மங்காது என்முன் வந்துள்ளாய். ஏதோ இப்படியாவது வந்து அருள் செய்தாய். அதுவே போதும். உன் பரததையர் வருந்துவார்கள். அவர்களிடம் மீண்டும் போய் அவர் நலம் காப்பாயாக!”என்று கூறி அவனை ஒதுக்கி வைத்தாள் (மரு.1).

விஞ்ஞானம்

விஞ்ஞான ஆய்வுக்கும் சந்தேகத்துக்கும் மிக நெருங்கிய உறவுண்டு. எந்த விஞ்ஞானிக்கும் சந்தேகம் எழாதிருக்க முடியாது. ஆய்வின் பொழுது சந்தேகம் எழாதிருந்தால் அந்த ஆய்வு முழுநிலை பெற்றதாகக் கணிக்கப்பட மாட்டாது. ஏனெனில் ஆய்வின் போது எழும் சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்தால் அந்த ஆய்வு உயர்நிலை பெற்றுள்ளதாக மற்றைய ஆய்வாளர்களால் போற்றப்படும். இங்கு ஆய்வின்கண் எழும் சந்தேகங்கள் ஆய்வாளர்களுக்கு ஒரு தீங்கும் தராது பாரிய நன்மைகளையே தந்து உதவுகின்றன. இவை பற்றி இரு உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

(1) பூமி தட்டையா? உருண்டையா? மனிதன் தோன்றிய காலத்தில் பூமியைத் தட்டை என்றுதான் கருதினான். இதே கருத்தில் பல கோடி ஆண்டுகளாகப் பூமியில் வாழ்ந்து வந்தான் மனிதன். தி.மு.469 (கி.மு.500) ஆம் ஆண்டில் பைதகொறஸ் (Pythagoras) என்ற விஞ்ஞானிக்குப் பூமி தட்டையா? உருண்டையா? என்ற ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. இச் சந்தேகத்தால் அவர் உந்தப்பட்டு ஆய்வுகள்

பல செய்து பூமியானது உருண்டை என்று கூறினார். இதை தி.மு.299 (கி.மு.330) ஆம் ஆண்டில் அரிஸ்டோட்டஸ் (Aristotle) என்ற விஞ்ஞானியும் பூமி உருண்டைதான் என்று ஒத்துக்கொண்டார். பல கோடி ஆண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த ஒர் அரிய பேருண்மையைச் சந்தேகம் வெளிக் கொணர்ந்து மக்களை மகிழ வைத்து, விஞ்ஞானத்தையும் முன்னேற்றியுள்ளது.

(2) மிதிவண்டி (Bicycle): மிதி வண்டிகள் பல வகைப்பட்டவை. இவற்றில் முன்று, நான்கு, ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினான்கு சக்கரங்கள் அமைந்த வண்டிகள் தற்போது பயன்பாட்டில் உள்ளன. இவை ஓடாது தரித்து நிற்கும்போது விழுந்து விடாது நிற்கக் கூடியவை. இனி, இருசக்கரவண்டி பற்றிப் பார்ப்போம். இவ் வண்டியை மிதி கட்டையுடன் தி.பி.1891 (கி.பி.1860) ஆம் ஆண்டில் பிரான்சு நாட்டுப் புத்தாக்கப் புனைவாளர்களான பியர்ரி லால்லிமென் (Pierre Lallement) என்பவரும், ஏனெல்ற் மிச்சாயுச் (Ernest Michaux) என்பவரும் கண்டுபிடித்தனர். இது தி.பி.19 ஆம் நூற்றாண்டில் மக்கள் பாவனைக்கு வந்தது. அப்பொழுது இவ்வண்டி தரித்து நிற்க முடியாது விழுந்து விடும் என்று மக்களிடமிருந்து கடும் எதிர்ப்பு ஏழுந்தது. இச் சந்தேகம் கண்டுபிடிப்பாளர்களுக்கும் எழாமலில்லை. இவ்வண்டிக்கு விசையைக் கொடுத்தால் அது விழாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் என்று மக்களுக்குக் கூற அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இவ்வண்ணம் இவ்வண்டி பாமரமக்களின் நண்பனாகியது.

இதுகாறும், மேற்கோள் வாசகம், பழமொழி, மகாபாரதம், கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், நற்றினை, பரிபாடல், கலித்தொகை, விஞ்ஞானம் ஆகியவை ஐயம் பற்றியும் சந்தேகம் பற்றியும் கூறிய செய்திகளையும் அதனால் எற்படும் நன்மை தீமைகளையும் விரிவுபடுத்திப் பார்த்தோம். இவற்றால் எம் வாழ்வியல் சிறுக்கும், நாமும் சிறுப்போம், முன்னேறுவோம் எனும் மனத்துணிவுடன், தேவையற்ற நாசகாரச் சந்தேகங்களைத் தவிர்த்து, சந்தேகங்களின்றி நலமுடன் வாழ்வோம் என முடிக்கின்றேன்.

வால்மீகி காட்டும் சுஞ்சிவிமலை முலிகைகள்

உலகம் போற்றும் தனித்தன்மை வாய்ந்த இதிகாசங்களாக இராமாயணமும், மகாபாரதமும் விளங்குகின்றன. இவை இரண்டும் பாரத நாட்டின் கண்கள் எனப் போற்றப்படுகின்றன. மகாபாரதம், இராமாயணத்தைவிடப் பெரியது. இதில் ஓர் இலட்சம் சுலோகங்கள் உள்ளன. மனித வாழ்க்கையில் எழும் பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள் அனைத்தையும் மகாபாரதத்தில் காணலாம். அந்தப் பிரச்சினைகளையும், சிக்கல்களையும் தீர்க்கும் வழிவகைகளும் அதில் உள்ளன.

இராமாயண காலத் தையும், மகாபாரத காலத் தையும் கணக்கிட்டுக் கூறவியலாது. ஆனால், மகாபாரதத்துக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தது இராமாயணம் என்று கூறுவர் ஆன்றோர். இராமாயணத் தை வால் மீகியும், மகாபாரதத் தை வியாச முனிவரும் எழுதியுள்ளனர்.

சீதாபிராட்டியை மாறுவேடத்தில் வந்த இராவணன் கவர்ந்து சென்று இலங்காபுரியில் சிறையிலிட்டான். கடல் தாண்டி இலங்காபுரிக்கு இராமர் படை வந்துவிட்டது. இராவணன் படை எதிர்கொண்டது. பறை முரசு முழங்கியது. போர் மூண்டது. இராவணன் படை எதிர்

கொள்ள முடியாது மாண்டது ஒரு பக்கம், சிதறி ஓடியது இன்னொரு பக்கம். செய்தி அறிந்தான் இராவணன். சிம்மாசனம் அதிர்ந்தது. துள்ளி எழுந்தான். உறைவாள் கையில் வந்தது அவனுக்கே தெரியவில்லை. முன் என்றும் கேட்காத செய்தி அது. கர்ச்சித்துக் கொண்டு வீறுநடை போட்டதைக் கண்ட மந்திரி தடுத்து நிறுத்தி, நடந்ததைக் கேட்டு அறிந்து, ஆலோசனை கூறினான். மன்னன் அமைதி கொண்டான்.

உடனே அரச சபை கூடியது. இராவணன் கோபாவேசத்துடன் இருந்தான். கதை வரவில்லை. கனல் கக்கியது. இதைக் கண்ணுற்ற இந்திரசித்து - இராவணன் மகன் ஆவேசத்துடன் எழுந்து நின்று “மன்னா அவர்களைக் கூண்டோடு கைலாயம் அனுப்பிவிட்டு வருவேன். ஆணையிடுங்கள்” என்று வேண்டி நின்றான். மன்னனும் “மகனே சென்று வா. வென்று வா” என்று விடை கொடுத்தான். கடுகதித் தேரேறிக் களம் சென்றான் இந்திரசித்து. இவன் களம் பல கண்ட மாவீரன். கடுந்தவம் ஆற்றிப் பல அதிசய அத்திரங்களை அடுக்கி வைத்துச் சொந்தம் கொண்டாடுபவன்.

ஒரு பார்வை ஏறிந்து களாநிலையைக் கண்டு இரத்தம் கொதித்து, கண் அனல் கொட்டி, சொண்டு துடித்து, மீசை முறுக்கேறப் பிரமாத்திரத்தை ஏவி விட்டான் இந்திரசித்து. அதனால், வானரச் சேனைகள் இறந் தும், மடிந் தும், அவயவங்கள் துண்டிக்கப்பட்டும், ஆயுத முனைகள் உடைந்து உடலில் பாய்ந்தும், காயப்படுத்தியும் ஆகிய பெரும் சேதங்களை உண்டாக்கி விட்டது. மேலும் இராமர், இலக்குமணன் ஆகிய இருவரும் மூச்சுத் திணறி மயங்கி விழுந்து விட்டனர். இது யாவரையும் திணற வைத்து விட்டது. இந்திரசித்து இச் செய்தியை ஓடோடிச் சென்று இராவணனிடம் சொல்லி இருவரும் ஆனந்தப்பட்டனர்.

விபீடனன், சுக்கிரீவன் ஆகியோர் மற்றுப் படைகளை ஒன்று சேர்த்துக் களம் இறங்கினர். அனுமானுக்கு ஒன்றும் நடக்கவில்லை என்பதை அறிந்த சாம்பவான் அனுமானை அழைத்து “இமயமலைத் தொடரில் சஞ்சீவிமலை உச்சியில் உயிர் காக்கும் மூலிகைச்

செடிகள் உள்ளன. அவற்றைக் கூடிய சீக்கிரம் கொண்டு வந்தாயானால் இராமர், இலக்குமணன், வானரச் சேனைகள் யாவரும் எழுந்து விடுவார்” என்று கூறினான்.

உடனே அனுமான் மிகப் பெரிய உருவெடுத்து ஆகாயத்தில் பறந்து சென்று இமயம், ஏமகூடம், நிடதம், மேரு, நீலமலை ஆகிய மலைகளைக் கடந்து சஞ்சீவி மலையில் போய் இறங்கினான். சாம்பவான் கூறிய மூலிகைகளை அனுமனால் இனம் காணமுடிய வில்லை. எனவே, அனுமான் சஞ்சீவிமலை முழுவதையும் பெயர்த்து எடுத்து ஆகாய வழியாக இலங்காபுரிப் போர்க்களத்துக்குச் சமந்து கொண்டு வந்து சேர்த்தான். அக்கணமே இராமர், இலக்குமணன், இறந்த படையினர், காயமுற்ற வானர சேனைகள் உட்பட அனைவரும் உறங்கியெழுவதுபோல் உயிர்த்தெழுந்தனர்.

பின், மீண்டும் போர் தொடர்ந்து இராவணன் போரில் மாண்டு, இராமர் வெற்றிவாகை குடி, சீதை சிறையிலிருந்து மீட்கப்பட்டு, விபிடனை இலங்காபுரி மன்னாக முடி குடி, இராமர், இலக்குமணன், சீதை ஆகியோர் அயோத்தி சென்று, இராமர் அயோத்தி மன்னாக முடி குடி, நாட்டைச் சிறப்பாக ஆண்டதாகக் கதை போகின்றது.

இராமாயணத்தை எழுதிய வால்மீகி சஞ்சீவிமலையிலுள்ள (1) மிருத சஞ்சீவினி, (2) சந்தான கரணி, (3) விசல்ய கரணி, (4) சாவர்ண கரணி ஆகிய நான்கு மூலிகைச் செடிகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றின் சிறப்புத் தன்மையை விரிவாகப் பார்ப்போம்.

(1) மிருத சஞ்சீவினி : இந் த மூலிகை இறந் தவர் களை உயிர்ப்பிக்கும் ஆற்றல் பெற்றது.

(2) சந்தான கரணி : போர் வீரர் களின் துண் டிக் கப் பட்ட உறுப்புகளை மீளவும் உடலுடன் சேர்த்து இணைக்க வல்லது இந்த மூலிகை.

(3) விசல்ய கரணி : இந்த மூலிகை போர் ஆயுதங்களான ஈட்டி, அம்பு, வாள், கத்தி போன்றவற்றின்

முனைகள் உடைந்து உடலில் தங்கி விட்டால், அவற்றைத் தீங்கின்றிக் கரைத்து விடக்கூடிய ஆற்றல் கொண்டது.

(4) சாவர்ண கரணி : காயப்பட்ட இடத்தில் மருத்துவம் செய்த பின்பும் நிறவேறுபாடு அல்லது தழும்பு, வடு தோன்றினால் இந்தப் பச் சிலையைத் தடவியதும் காயப்பட்ட இடமும் சுற்றிலு மூள்ள தோலின் நிறமாக மாற்றமடையச் செய்யக் கூடிய ஆற்றல் கொண்டது இந்த மூலிகை.

சமுத்தில் மருத்துவ மூலிகைகளான ஆடாதோடை, வேம்பு, ஆமணக்கு, வாதமடக்கி, நொச்சி, பொன் ஆவரசு, இஞ்சி, மஞ்சள், மல்லி, உள்ளி, கடுக்காய், கீழா நெல்லி, நீர் மூள்ளி, கொவ்வை, பிள்ளைக் கற்றாழை, குமரி தாழை, பூமத்தை, காட்டாமணக்கு, தூதுவளை பிரண்டை, தாமரை, இலுப்பை, வாழை, குண்டுமணி, நந்தியாவட்டை, சூரியகாந்தி போன்றவற்றின் பாவனை அருகி வந்துள்ளமை கவலைக்குரியதாகும்.

இன்றைய நவீன மருத்துவம் இல்லாத வால்மீகி காலத்தில் இவ்வாறான சிறப்பாற்றல் கொண்ட மருத்துவ மூலிகைகள் கிருந்துள்ளமை அக்கால மக்கள் மருத்துவத் துறையில் மிக்க சிறப்புடன் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளமையைக் காட்டு கிடைத்து. இதற்கு அக்கால மன்னர்களும் முன்னின்று உதவினர். காலக் கிரமத் தில் அவை கவனிப் பார்த்து இத் துறை அருகியுள்ளதை நினைத்தால் யார் மனம்தான் கவலைப்படா திருக்க முடியும். எல்லா விடயங்களிலும் நாம் புதியதைக் கண்டு பழையதைக் கைவிட்டுவிட்டோமோ? என்று நினைக்கவும் தோன்றுகின்றது. மனவுறுதி வேண்டும்; யாவும் எம் கைவசமாகும்.

ஆடவரின் ஆண்மை

ஆண்மை என்ற சொற்பதத்திற்கு வீரம், துணிவு, உரம், ஆளுமை, ஆற்றல், தைரியம், மனிதத்தன்மை, ஆடவரின் நற்குணங்கள், வீறுமிக்க, கவடில்லாத, ஆண்மாரியான, ஆணியல்பு வாய்ந்த, ஊக்கமுடைய ஆகிய கருத்துக்களைக் கூறலாம். இவை யாவும் ஆண்மையில் அடங்கியுள்ளன.

ஆணுக்கு ஆண்மையும் பெண்ணுக்குப் பெண்மையும் உள். மனிதனுக்கு முத்த பிறப்பான விலங்குகளுக்கும், பறவைகளுக்கும் ஆண்மையும், பெண்மையும் இருப்பதை மனிதன் கண்டான். அவற்றின் ஆண்மையை உற்றுக் கவனித்தான். ஆண் விலங்கும், ஆண் பறவையும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதுபோல் அவன் உணர்ந்தான். ஆண் சிங்கம், ஆண் யானை, ஆண் புலி, ஆண் மயில், சேவல் ஆகியவற்றின் ஏறு நடை, கம்பீரப் பார்வை, மற்றைய விலங்குகளை, பறவைகளை அடக்கி யொடுக்கி நிற்கும் நிலை ஆகியன அவன் உள்ளத்தில் பதிவாயின. அவன் பாடம் படித்தான். ஆண்மை அவன் சொத்தானது. இவ்வண்ணம் அவனுக்கு ஆண்மை பிறந்தது. முன்பெல்லாம் மிருகம் மனிதனைக் கலைத்துக் கொன்றது. பின்பெல்லாம் மனிதன் மிருகத்தைக் கலைத்துக் கொல்கின்றான்.

சிலர் ஆண்மையால் பெண்மையை அடக்கி விடுகின்றனர். இது தவறான, ஆண்மையிலாச் செயலாகும். இங்கு ஆண்மையுடன் மனிதத்தன்மையையும் சேர்த்துச் செயற்படின், அடக்குமுறை அகன்று, விட்டுக்கொடுக்குமுறை புகுந்திருக்கும்.

இனி, தொல்காப்பியர் (தி.மு.680) ஆண்மை பற்றிக் கூறுவதையும் காண்போம். திருமணம் புரியும் தலைவன் தலைவியர் பத்து வகைப் பண்புகளில் ஒத்திருக்க வேண்டுமென்று கூறியுள்ளார். அவையாவன: (1) ஒத்த பிறப்பும், (2) ஒத்த ஒழுக்கமும், (3) ஒத்த ஆண்மையும், (4) ஒத்த வயதும், (5) ஒத்த உருவும், (6) ஒத்த அன்பும், (7) ஒத்த நிறையும், (8) ஒத்த அருளும், (9) ஒத்த அறிவும், (10) ஒத்த செல்வமுமாம். இப்பத்து வகைப் பண்புகளில் ஆண்மையும் ஒன்றாம். இதோ அவர் குத்திரம்.

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளோ உணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே.”

(பொருள். 269)

பாரதியார் பாஞ்சாலி சபதத்தில், துரியோதனன் செயலைக் கண்டித்துத் திரிதராட்டிரன் பதில் கூறுகையில் ‘ஆண்மையிலாச் செயல்’ என்று குறிப்பிடுவது காண்க.

“ஆரியர் செய்வா ரோ? இந்த
ஆண்மை யிலாச்செய லெண்ணுவரோ?
பாரினிற் பிறருடைமை – வெ.கும்
பதரினைப் போலொரு பதருண் டோ?” (93)

இது வீமன் செய்த சபதம்.

“ஆணையிட் டி.துரை செய்வேன்: இந்த
ஆண்மை யிலாத்துரி யோதனன் றன்னை.” (100)

இனி, குறுந்தொகையில் ஒரு நிகழ்வு காண்போம். தலைவி ஒருத்தி தலைவனின் ஆண்மையைக் கண்டு மயங்கிக் கட்டுண்டு அவனைக் காதலித்தாள். குறியிடம் கூறிச் சந்தித்தனர். தலைவன் பிரியும் பொழுதெல்லாம் தலைவிக்குப் பசலை படர்ந்து விடுகின்றது. கேணியில் படர்ந்திருக்கும் பாசி கை பட்டவுடன் அகல்வது போலத் தலைவன் வருகையால் படர்ந்திருந்த பசலை நீங்கிவிடுகின்றது. கை எடுத்தவுடன் மீண்டும் பாசி பரவுவது போலத் தலைவன் பிரிந்தவுடன் பசலை மீண்டும் படரத் தொடங்கி விடுகின்றது.

“ஹருண் கேணி உண்டுறை தொக்க
பாசி அந்றே பசலை காதலர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கி
விடுவழி விடுவழிப் பரத்த லானே” (399)

இங்கு நோய் கொடுத்தவனே அந்நோயை வாங்கும் விந்தை கண்டர். மேலும், ஈண்டு ஆண்மை, காதலர், காதல், பசலை, கேணி, பாசி ஆகியவற்றின் பின்னலையும் அதற்கு ஆண்மை ஊற்றெடுத்து நின்றதையும் பார்த்தோம்.

ஆண்மை வாயிலாக எழுந்த வீரம் பற்றிப் புறநானூறு, தொல்காப்பியம், அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம், இராமாயணம், மகாபாரதம், கலிங்கத்துப்பரணி போன்ற நால்களில் அதிகமாகப் பேசப்படுகின்றது.

ஒர் ஆண்மகன் தன் துணைவியாக ஒரு பெண்ணை வரித்து, அவளுக்கு ஊண், உடை, உறை கொடுத்து, பாதுகாப்பும் கொடுத்தத் னால் அவளுக்கு உயிர் கொடுத்தவனாகின்றான். “உண்டி கொடுத் தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” (புறநானூறு 18 – குடபுலவியனார்) என்றவாறு. இவற்றின் செயற்பாடு அவன் ஆண்மை என்றால்.

ஆணின் ஆண்மையை ஒரு பெண்ணால்தான் உணரமுடியும். இந்த ஆண்மைக்காகத்தான் அவள் அவனை வரித்து நின்றாள். அது அவனைப் போய்ச் சேரவேண்டும். அன்றேல் எழும் விபரீதம் மிகப் பெரிது. ஆண்மையற்ற சிலர், பணத்தால், பொன்னால், பொருளால் தம் துணைவியரை மகிழ வைக்கலாமென்பது முட்டாள் தனமானது.

நபரோருவர் தவறிக் கிணற்றில் விழுந்தால், குளத்தில் இழுபட்டுச் சென்றால், வீடொன்று தீப்பற்றி எரிந்தால், முதியோர் நடக்க முடியாது சிரமப்பட்டால், நங்கை ஒருத்தி வாலிபர் குழுவில் அகப்பட்டால், அவலக் குரலொன்று எழுந்தால், மாற்றான் ஒருவன் குடிமனையிற் புகுந்து அட்டகாசம் புரிந்தால் இவை போன்ற பல நிகழ்வுகளில் ஆண்மை ஓடிச் சென்று உதவுகரம் கொடுக்கும்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஆண்மை நிலைத்து நிற்கின்றது. ஆண்மையை வைத்துக் கொண்டு பெண்மையை ஆதிக்கமும், அதிகாரமும் செலுத்துவது ஆண்மைக்கு இழுக்காகும். ஆண்மையை நேர் வழியிற் செலுத்திப் பண்பும், பயனும் பெறுவோமாக!

★ ★ ★

அசியாவைச் செழிக்க வைத்து கடவுள் சூட்ட அய்யம்

அவர் ஓர் இந்தியப் பிரசை. பன்மொழிப் புலவர், பண்டிதர். ஒரு பேர்நினூர். சொற்பொழிவாளர். சிந்தனா சக்தி படைத்தவர். அவரை எதிர்வாதம் செய்து எவராலும் வெல்ல முடியாது. மதி நுட்பம் படைத்தவர். பேச்சு வன்மையால் எவரையும் மடக்கி விடுவர். ஆங்கிலப் பேச்சில் மிகத் திறமை வாய்ந்தவர். அவரின் ஆங்கில உச்சரிப்பு ஆங்கிலேயரையும் பார்க்க விஞ்சி நிற்கும். அவருக்கு ஆங்கிலச் சொற்கள் நான் முந்து நீ முந்து என்று வந்து சொரியும். இதற்கு அவருக்கு என்றுமே பஞ்சமில்லை. எல்லா நாட்டினரும் அவரைச் சொற்பொழிவாற்ற அழைப்பார். எனவே, அவர் ஓர் உலகம் சுற்றும் வாலிபர். அவர்தான் பேர்நினூர் துரைசாமி சாத்திரியார்.

அன்று அமெரிக்க நாட்டின் அழைப்பின் பேரில் ‘இந்தியத் தத்துவங்கள்’ என்ற ஒரு பெரும் பொருளில் சொற்பொழிவாற்ற அமெரிக்கா சென்றிருந்தார். அமெரிக்காவில் இது அவரின் முதற் சொற்பொழிவெல்ல. இதற்கு முன்பும் பல தடவைகள் சொற்பொழிவாற்றி அமெரிக்க மக்களின் பாராட்டைப் பெற்றவர். எனவே அவரின் ஆங்கிலப் பிரயோகத்தையும், கருத்துச் செறிந்த சொற்பொழிவையும் கேட்க மண்டபம் நிறைந்த மக்கள் கூடியிருந்தனர்.

சாத்திரியாரின் ‘இந்தியத் தத்துவங்கள்’ பற்றிய இரு மணித்தியாலச் சொற்பொழிவு மக்களின் பெரும் கரகோசத்துடன் நிறைவேற்றது. ‘சபையோரின் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்கப்படும்’ என்று சாத்திரியார் வழக்கம் போல் அறிவித்தார். சபையிலிருந்து எவரும் கேள்வி கேட்கவில்லை.

சற்று நேரம் கழித்துப் பதினெட்டு வயது நிரம்பிய பாடசாலை மாணவி ஒருத்தி எழுந்து ‘இந்தியர் ஏன் கறுப்பாயிருக்கின்றனர்?’ என்றொரு கேள்வியைத் தொடுத்து அமர்ந்தாள். பேசிய விடயத்துக்கும் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லாதபடியால் சபையோர் வியப்படைந்தனர். பேசப்பட்ட விடயத்தில் கேள்வி கேட்பதற்கு மாணவி பக்குவம் அடைந்திருக்கவில்லை போலும்.

சாத்திரியார் சிரித்த முகத்துடன் எழுந்தார். ‘நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறு கதை சொல்வேன். அதைத் தயை கூர்ந்து கேளுங்கள்’ என்று கூறிக்கொண்டு கதையைக் கூறுத் தொடங்கினார்.

முதல் அப்பம்

கடவுள் அன்று ஒரு நாள் அப்பம் சுட்டார். அப்பம் சுடுவதில் அவருக்கு முன் அனுபவம் இல்லை. இதுதான் முதல் தடவை. பயந்து பயந்து சுட்ட முதல் அப்பம் கருகி எரிந்து விட்டது. சாப்பிட முடியாத அப்பமாய் வந்து விட்டது. எனவே, அந்தக் கருகி எரிந்த அப்பத்தை எடுத்து ஆபிரிக்காக் கண்டத்தில் வீசி எறிந்து விட்டார்.

இரண்டாம் அப்பம்

இதன்பின் அவர் இரண்டாவது அப்பத்தைச் சுட்டார். முதல் அப்பம் கருகி விட்டதே என்ற பயத்தில் இந்த அப்பத்தை முன்கூட்டியே விரைவில் எடுத்து விட்டார். அந்த அப்பமோ வேகவில்லை. பால் வடிந்து பச்சையாக வெளிறி இருந்தது. சாப்பிட உதவாதபடியால் அந்த இரண்டாவது அப்பத்தை எடுத்து அமெரிக்காக் கண்டத்தில் வீசி எறிந்து விட்டார்.

முன்றாம் அப்பம்

அதன்பின் அவர் முன்றாவது அப்பத்தைச் சுட்டார். முதல் சுட்ட இரண்டு அப்பங்களில் பெற்ற அனுபவத்தை வைத்து முன்றாம் அப்பத்தை நல்ல முறையில் சுட்டு விட்டார். இந்த அப்பம் மிகவும் உருசியாகவும், உண்ணக் கூடியதாகவும், மிக அழகாகவும் இருந்தது. அவர் மிகவும் சந்தோசப்பட்டார். இந்த அப்பத்தை வீசி ஏறிந்து விடாது ஆசியாக் கண்டத்தில் கொண்டு சென்று வைத்து விட்டு வந்தார்.

சாத்திரியார் கூறிய கதையைக் கேட்டு அதன் உட்பொருளை உணர்ந்த சபையோர் கரகோச ஆரவாரத்துடன் சாத்திரியாரின் மதி நுட்பத்தைப் பாராட்டினர். எல்லார் கண்களும் கேள்வி தொடுத்த மாணவியைத் தேடி அலைந்தன. ஆனால் அந்த மாணவியோ சபையில் இருக்கவில்லை. நேரத்தோடு அவள் மெல்ல நழுவி விட்டாள். இப்பதிலை ஏற்று அவள் எப்படி அங்கு இருக்க முடியும்?

முன்று அப்பங்களும் முன்று நாடுகளில் இருந்து தமது பூர்வீகத்தை இன்றும் கூறிக்கொண்டு இருக்கின்றன. கடவுள் சுட்ட அப்பம் கூறும் மகிழை கண்மார்!

தருமர் ஒரு தருமியா? அன்றேல் கருமியா?

தர்மபுரம் ஈழத்தில் ஒரு தர்மக் கிராமம், அதிகமான மக்கள் தெய்வ வழிபாடு கொண்டவர்கள். அதற்கேற்ற முறையில் கோவில்கள், கோபுரங்கள், சூளங்கள், தாமரைத் தடாகங்கள், கோபுர ஓசை மணிகள், பறை மேளங்கள், தவில் மேளங்கள், நாதசர வாத்தியங்கள், கூட்டுப் பிரார்த்தனைக் குழுக்கள் போன்றவை, நாலா பக்கமும் அமைந்து தெய்வ வழிபாடு ஊற்றெடுத்து மக்கள் அனைவரையும் ஈர்த்து, அவர்களை ஒருநிலையில் நிறுத்தி, ஆற்றுப்படுத்தி, சிவபக்தர்களாக்கிய பெருமைக்குரியவை.

இவ்வாறான தர்மபுரத்தில் ‘தருமர்’ ஒரு பெரும் புள்ளி. அவருக்கு அவர் பெற்றோர் வழியாக வந்து குவிந்த சொத்துக்களும், நிதிகளும் கணக்கிலடங்காதவை. இவ்வாறிருந்தும் அவர் சோம்பலை நாடவில்லை. இராப் பகலென்று பாராது கடும் பிரயத்தனத்துடன் செயற்பட்டார். இதனால் அவரின் சொத்துக்களும், நிதிகளும் மேன் மேலும் பெருக்கெடுத்தன. மக்கள் அவரின் செயலாற்றலைக் கண்டு வியந்தனர். பொறாமையும் கொண்டனர்.

அவர் பெரிதாய்ப் படிக்கவில்லை. ஆனால் நல்ல அனுபவமும், ஆளுமையும் பெற்றிருந்தார். அவருக்குள்ள வயல்கள், தோட்டங்கள்,

காணிகள், பனை தென்னை வளவுகள் ஆகியவற்றில் தம் கிராமத்து மக்களை வேலைக்கு அமர்த்தி, அவர்களிடம் கடும் வேலைகளை வாங்கி, குறைந்த கொடுப்பனவுகளைக் கொடுத்துப் பெரும் பணத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு வந்தார்.

பணத்தில் மோகங்கொண்டிருந்தவர் கலியாண வயதைத் தவறவிட்டு முப்பதுகளில் பெரும் சீதனத்துடன் திருமணம் செய்து கொண்டார். இது அவருக்கு நல்ல குடும்பமாய் அமைந்து விட்டது. செல்வத்தோடு பிள்ளைச் செல்வமும் அமைந்து விட்டது. இவர் ஒரு பெரும் செல்வந்தர் என்ற பெயரும் பெற்றுக் கொண்டார். அவர் படமும் அவர் புகழாரமும் புதினப் பத்திரிகைகளை அலங்கரித்தன.

இருந்தும் அவர் ஒரு கருமியாகவே இருந்து வந்தார். ‘அறம் செய விரும்பு’ என்ற ஓளவையாரின் வாக்கு அவரை நாட விடாது தடுத்து வாழ்ந்தார். கைப்பருக்கை விழுந்து விடுமே என்று காக்கையைக் கூடக் கலைக்காத கைகள் அவருக்கு. அவர் வாழ்நாளில் ஒரு தான்தர்மமும் செய்யாதவர். இதற்கெல்லாம் அவர் மனவியும் இருக்கரம் கொடுத்து அவருக்கு உதவி வந்தார். அவர், பார்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாய் வாழ்ந்து வந்தார். ‘தர்மம் தலை காக்கும்’ என்ற பழமொழி அவரை நாடவில்லை.

நாட்கள் ஓடிப் பல ஆண்டுகள் சென்றபின் தருமர் உடலால் நோயற்று வாடி வதங்கினார். பணம் இருந்தும் திறம் சிகிச்சையளித்தும் பலன் ஏதும் கண்டாரில்லை. கவலை அவரை வாட்ட உடல் நோய் மற்றிக் கொண்டே வந்தது. இப்போதுதான் தான்தர்மம் செய்ய வேண்டுமென்று ஞானம் உதித்தது அவருக்கு. உடனே அவர் தன் சொத்துக்கள் முழுவதையும் தர்மத்துக்கு (charity) எழுதி விட்டார். செய்தி காட்டுத் தீப்போல் பரவியது. மக்கள் திரண்டு வந்து அவரை வாழ்த்திச் சென்றனர்.

அவர் புரிந்தது அரும்பெரும் செயலென ஆன்றோரும் சான்றோரும் கருதி அவரைப் பாராட்டப் பெரும் விழாவொன்றை ஏற்படுத்தினர். இதற்குப் பெருஞ் செலவும் செய்தனர். மேலா தாளங்களுடன் அவரை விழாவுக்கு அழைத்து வந்தனர். பெருந்

தலைவர்களும் அவரைப் பாராட்டிப் போற்றி உரையாடி, சான்றிதழ் களும் வழங்கி, பொன்னாடை போர்த்தி, ‘தர்மச் செம்மல்’ என்ற பட்டமும் வழங்கிக் கொரவித்தனர். இறுதியில் தருமர் நன்றியுரை கூற அழைக்கப்பட்டார். கூப்பிய கரங்களுடன் எழுந்த தருமர் யாவருக்கும் நன்றி கூறிவிட்டு “நான் என் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் தர்மத்துக்கு எழுதிவிட்டேன். என் மனைவியின் பெயர் ‘தர்மம்.’ அவருக்கே முழுவதையும் எழுதியுள்ளேன். இப்பொழுதுதான் என் மனம் நிம்மதியடைகிறது” என்று கூறி அமர்ந்து விட்டார். கூடியிருந்த மக்கள் அனைவரும் திகிலடைந்து மௌனிகளாகி விட்டனர்.

மங்கையார் மகிழ்ந்து அடும் பாண்டி ஆட்டம்

விளையாட்டுக்கள் அனைத்தும் மனிதனின் ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு உகந்த தேவப்பயிற்சிகளாக அமைந்துள்ளன. நோய் நொடியற்ற சீரான வாழ்வுக்கு இவை ஊட்டச் சத்தாகும். எம் ஆன்றோர் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வெவ்வேறான விளையாட்டுகளை அமைத்துள்ளனர். அவற்றுள் ஒன்றைப் பற்றி இப்போது நோக்குவோம்.

பாண்டி ஆட்டம் என்பது பெண் பிள்ளைகளுக்குரிய ஒரு விளையாட்டு. இதைச் ‘சில்லு விளையாட்டு’, ‘நொண்டி விளையாட்டு’, ‘எட்டுப் பெட்டி விளையாட்டு’ என்றும் கூறுவர். இனி, பாண்டி ஆட்டம் பற்றிய விவரம் காண்போம்.

நிலத்தில் எட்டுச் சதுரக் கட்டம் கீறி அமைப்பர். முதல் மூன்று சதுரக் கட்டங்களும் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அமையும். இவற்றின்மேல் நான்காம், ஐந்தாம் கட்டங்களை அருகருகே அமைத்து, அதன்மேல் ஆறாம் கட்டம் அமைத்து, அதன்மேல் ஏழாம், எட்டாம் கட்டங்களை அருகருகே அமைப்பர். ஒருமித்து எட்டுச் சதுரக் கட்டங்களில் ஓர் ஒட்டுத் துண்டுடன் விளையாட்டு ஆரம்பமாகும். (சில கிராமங்களில், ஒட்டுக்குப் பதில் ஏதும் ஒரு பழ விதையைப் பாவிப்பர்.) இவற்றுள் நான்காம், ஏழாம் கட்டங்கள் இடது பக்கக் கட்டங்களாகும்.

விளையாடுபவர் ஓட்டுத் துண்டை முதற் கட்டத்துள் வீசி அதன்மேல் ஒற்றைக் காலில் தாவிச் சென்று, அதை எடுத்துக் கொண்டு, இரண்டாம் மூன்றாம் கட்டங்களில் ஒற்றைக் காலில் தாவி, நாலாம் ஐந்தாம் கட்டங்களில் இரு கால்களில் நின்று, ஆறாம் கட்டத்துள் ஒற்றைக் காலில் தாவி, ஏழாம் எட்டாம் கட்டங்களில் இரு கால்களில் நின்று, அக்கட்டங்களிலிருந்து தாவித் திரும்பி, ஓட்டுத் துண்டுடன் திரும்பும் பயணத்தை ஆரம்பிப்பார்.

திரும்பித் தொடக்க நிலைக்கு, மாறி மாறி, முன்னர் சென்றதைப் போலவே ஒற்றைக் காலும் இரண்டு கால்களும் வைத்து வரவேண்டும். இவ் வண்ணம் ஓட்டுத் துண்டை எட்டுக் கட்டங்கள் உள்ளும் வரிசையாக வீசியெறிந்து விளையாட்டைத் தொடர்ந்து எட்டாம் கட்டம் வரை விளையாட வேண்டும்.

அதன்பின், தொடக்க நிலையில் நின்று ஓட்டுத் துண்டை எட்டாம் கட்டங்களுக்கு அப்பால் விழக்கூடியதாக வீசி ஏறிந்து, ஏழாம் எட்டாம் கட்டங்களுக்குத் தாவிச் சென்று, அங்கு நின்று முன்னால் ஒர் அரை வட்டம் கீறி, அதற்குத் தாவிச் சென்று ஓட்டுத் துண்டில் மிதித்து அதை எடுத்துத் தலைக்கு மேலால் பின் பக்கமாகவுள்ள எட்டுக் கட்டங்களில் ஒன்றுக்குள் விழக்கூடியதாக வீசி ஏறிந்து விட்டுத் திரும்பித் தாவி வந்து, ஓட்டுத் துண்டில் மிதித்து, அதை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் வரவேண்டும். (பக். 235 படம் பார்க்க.)

இந்த ஓட்டுத் துண்டு விழுந்த கட்டம் இவருக்குரிய வெற்றிக் கட்டமாகும். இக் கட்டத்துள் மற்றவர்கள் அதன்பின் புக முடியாது. அவர்கள் இதைத் தாண்டியே போகவேண்டும். இவ்வாறு விளையாடி, யார் கூடிய கட்டங்களைத் தம் வசப்படுத்துகிறார்களோ அவர்கள்தான் வெற்றிக்குரியோர்.

இவ் விளையாட்டில் முக்கிய கட்டுப்பாட்டு விதிகள் வருமாறு:

- வீசப்படும் ஓட்டுத் துண்டு, கட்டங்களின் எல்லைக் கோடு களில் படக்கூடாது.

- வீசும் ஓட்டுத் துண்டு கட்டங்களுக்கு அப்பால் சென்று விழக்கூடாது.
- விளையாடிக் கொண்டிருப்பவர் கட்டங்களின் எல்லைக் கோடுகளைக் கால்களாலோ கைகளாலோ தொடக்கூடாது.
- விளையாடிக் கொண்டிருப்பவர் கட்டங்களுக்கு வெளியில் சாதாரணமாகப் போகக் கூடாது. (அதாவது தலைக்கு மேலால் பின்-எறிவதற்குத் தவிர.)
- ஒருவர் விளையாடமுடித்து முன்சென்று ஓட்டைப் பின்னுக்கு எறியும்போது அது மற்றொருவருக்கு முன்னம் சொந்த மாகிய கட்டத்துள் வீழ்ந்தால், முன்னவர் அக்கட்டத்தின் உரிமையை இழக்க, அது பொதுச்சொத்தாகும்.

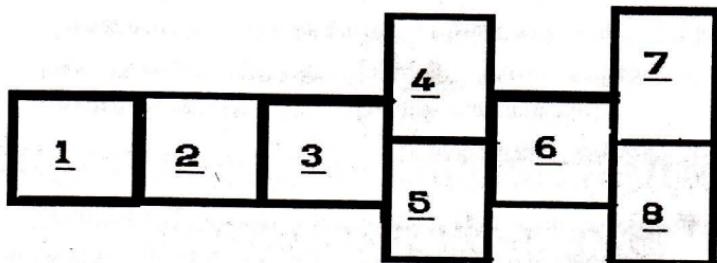
மேற்காட்டிய விதிகளில் ஏதாவதொன்றில் விளையாடுபவர் சிக்குப்பட்டு மீறி நடந்தால், அவர் தவறு இழைத்தவராகக் கணிக்கப்பட்டு, அத்துடன் தொடர்ந்து விளையாடும் அருகதை அற்றவர் ஆகி விடுவர். இவையே அடிப்படை விதிகளாகும்.

இவ் விளையாட்டு இப்பொழுது சில தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அருகி விட்டாலும், பல கிராமம், நாட்டுப் பகுதிகளில் மங்கையர் விருப்பத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் விளையாடி வருகின்றனர்.

இந்த விளையாட்டு நமக்கு ஒரு மாபெரும் தத்துவ மொன்றைக் கூறி நிற்கின்றது. அதாவது:-

- பெண்ணானவன் ஒரு குறி தப்பாது வாழவேண்டும். தப்பின், வாழ் விழும் தவறியவள் ஆவாள். எல்லைக் கோடுகளுக்குள் வாழ்ந்து பழகிக் கொள்ள வேண்டும். சமுதாயத்தின் எல்லைக் கோடுகள் அவளைக் காக்கும் வேலி.

இது ஒரு சிறிய விளையாட்டுத்தான். ஆனால் அதில் பொதிந்து உள்ள கருப் பொருளையும், தத்துவ நிலைகளையும் முற்றும் புரிந்து கொண்டால் பெண்கள் வாழ்க்கையில் சீரும், சிறப்பும் எதிரி வாழலாம் என்பதே இதன் பாடம்.

★ ★ ★

இறைஞானமும் விஞ்ஞானமும் இரு கண்களானால்...

மனித அமைப்பில் சில உறுப்புகள் சோடியாக அமைந்துள்ளன. கண்கள் இரண்டு. காதுகள் இரண்டு. நாசிகள் இரண்டு. கைகள் இரண்டு. கால் கள் இரண்டு. சிறுநீரகங்கள் இரண்டு. இன்னும் பல. இவ்வமைப்புக்குக் காரணங்கள் உள். இவை வீண் அமைப்பென்று கூறமுடியாவன்னம் இவற்றின் செயல்கள் அமைந்துள்ளன.

ஒரு பொருளை ஒரு கண்ணால் பார்ப்பதற்கும் இரு கண்களால் பார்ப்பதற்கும் அதிக வித்தியாசமுண்டு. இரு கண்களால் பார்க்கும் பார்வை மிகத் தெளிவானதும் மனத்திருப்தியுமானது. இரு காதுகளால் கேட்பதும் அவ்வாறே. இரு கால்கள் பயன்படுத்தி விரைவாக நடக்கலாம், ஓடலாம். ஒரு காலால் இவை முடியாது. ஒற்றைக் கையால் மட்டும் தனித்துச் செய்யமுடியாத வேலையை, மற்றுக் கை வந்துதவியவுடன் சுலபமாகச் செய்து விடலாமென்பது நம்மனைவருக்கும் தெரிந்த விடயம். ஒரு நாசியால் சுவாசிப்பது சிரமம். இரு நாசிச் சுவாசிப்பு ஆரோக்கியமானது, ஆனந்தமானது.

இனி விடயத்துக்குள் நுழைவோம். இங்கே கண், இறைஞானம், விஞ்ஞானம் ஆகிய மூன்றும் விடயக் கருப்பொருளாக அமைகின்றன. இவற்றைத் தனித் தனியே ஆராய்வோம்.

கண் மனிதனுக்கு மிக மிக முக்கியமான உறுப்பு. உயிருறுப்பென்றும் கூறலாம். இது மனிதனுக்குப் பார்வையைத் தருகின்றது. கண் இல்லாதானுக்குக் கிடைப்பது இருண்ட உலகம் மட்டுமே. என், எழுத்து ஆகிய இரு கலைகளும் வாழும் மக்களுக்குக் கண்கள் என்று கூறுகின்றார் வள்ளுவர்.

“என்னென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்னென்ப வாழும் உயிர்க்கு.” (392)

கண்ணால் பேசும் பேச்சைவிட வாய்ப்பேச்சால் ஒரு பயனும் இல்லை என்றும் வள்ளுவப் பெருந்தகை குறள் அமைத்துள்ளார்.

“கண்ணாடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனும் இல்.” (1100)

இதில் காதலர்கள் விந்தை புரிவர். பிரம்மாண்டமான சனக் கூட்டமானாலும் அவர்கள் ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாது கண்ணாற்கதைத்துக்கொள்வர். இன்னும், “என்னும் எழுத்தும் கண் எனத்தகும்” எனக் கூறியுள்ளவர் ஒளவைப்பிராட்டியார். மேலும், எல்லா இலக்கியங்களும் கண்ணின் பெருமை பற்றிப் பேசுகின்றன.

வலக்கண் இருப்பது இடக்கண்ணுக்குத் தெரியாது. அதேபோல் இடக்கண் இருப்பது வலக்கண்ணுக்குத் தெரியாது. இருந்தும், கண்ணால் பார்க்கும் பொழுது இரு கண்களும் ஒத்து ஒருமித்துப் பார்த்து அச்செயலின் நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்கின்றன. ஒரு கண் பார்க்கும் பொழுது, மறுகண்ணும் பார்வையில் என்றும் ஒத்து உதவாமல் இருந்ததில்லை. இவ்வொற்றுமைதான் கண்ணின் சிறப்பு.

இறைஞானம், மனித வாழ்வு சிறப்புற அமையக்கூடிய அகவாழ்வு, புறவாழ்வுக்குரிய நீதி நெறி, ஞானம், யோகம், சரியை, கிரியை, ஆன்மீகம் போன்ற நற்சிந்தனைகளைக் கூறுகின்றது. திருமூலர் திருமந்திரம் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இறைஞானம் முறை வகுத்து, வழி காட்டி, முத்தி நிலைக்கு மக்களை ஆற்றுப்படுத்துகின்றது. விஞ்ஞானத்தைப்போல் இறைஞானம் கேள்விக்கணை

தொடுக்காது, சலனமின்றிச் சச்சரவின்றி வாளாவிருந்து விடும். இதன் நோக்கு மனிதனை வருத்துவதல்ல, திருத்துவதே.

இனி விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிப் பார்ப்போம். விஞ்ஞானம் இறைஞானத்தை ஏற்பதில்லை. ஆனால் இறைஞானம் அப்படியல்ல. விஞ்ஞானம் கேள்விக்குமேல் கேள்வி கேட்கும். ஏன்? எதற்கு? எப்படி? ஆதாரம் காட்டு, நியாயப்படுத்து, கண்ணால் பார்க்க வேண்டும் ஆகிய கேள்விக் கணைகளை அடுக்கிக் கொண்டேயிருக்கும். இறைஞானத் திடம் விஞ்ஞானம் அதிகப்படியான கேள்விகளைக் கேட்கும். ஆனால், இறைஞானம் விஞ்ஞானத்திடம் கேள்வியொன்றைக் கூடக் கேட்காது.

மேலே கண், இறைஞானம், விஞ்ஞானம் ஆகிய மூன்றின் சிறு குறிப்புகளைப் பார்த்தோம். இனி இக் கட்டுரையின் கருப்பொருளை நோக்குவோம். இரு கண்களைப் போல, இறைஞானமும் விஞ்ஞானமும் ஒத்து இயங்கவில்லை என்பது தென்படுகின்றது. எனவே இரு கண்களும் ஒத்து நின்று இயங்கி அதன் குறிக்கோளை அடைவது போல, இறைஞானமும் விஞ்ஞானமும் ஒன்றுபட்டு இயங்கினால் இறைஞானக் குறிக்கோளையும், விஞ்ஞானக் குறிக்கோளையும் மிகச் சுலபமாக அடைந்து, மக்கள் வாழ்வு சீர்பெற்றுச் சிறப்படையலாம் என்பது தின்னாம். இறைஞானமும் விஞ்ஞானமும் ஒத்தியங்கட்டும் என்று நாம் வாளாவிருக்க முடியாது. இவற்றை இயக்கி வைக்க வேண்டியவன் மனிதன்தான். எனவே இதில் பாதிப்புக்குள்ளாகும் மக்களாகிய நாம்தான் முன் நின்று செயலாற்ற வேண்டியவர்களாவோம்.

சௌவ நெறியும் உலக அமைதியும்: திருமந்திரம் காட்டும் வழியாடு

‘வேதமோடு ஆகமம் மெய்யாம் இறைவன்நால்
இதும் பொதுவும் சிறப்பும் என்றுள்ளன
நாதன்உரை அவைநாடில் இரண்டு அந்தம்
பேதம் அது என்பர் பெரியோர்க்கு அபேதமே.’

(திருமந்திரம் 2397)

வேதமும் ஆகமமும் இறைவன் உண்மையை எடுத்துரைக்கும் நால்களாகும். இவை இரண்டும் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. இவற்றுள் வேதம் பொது நாலென்றும் ஆகமம் சிறப்பு நாலென்றும் கூறுவர். வேதத்தின் முடிவான வேதாந்தமும், ஆகமத்தின் முடிவான ஆகமாந்தமும் (அதாவது சித்தாந்தமும்) வேறுபட்டவை என்று சிலர் கூறினும், இவற்றின் உண்மைப் பொருளை அறிந்த ஞானிகளுக்கு அவையிரண்டும் வேறுபாடு இல்லாதவையாகும்.

தனித்தனிச் சமயங்களின் கொள்கை விளக்கங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் கூறும் நால்களே ஆகமங்கள் எனப்படும். இந்து மதத்தின் முப்பெரும் பிரிவுகளான சைவம், வைணவம், சாக்தம் ஆகிய சமயங்கள் தத்தமக்குரிய கோட்பாடுகளை ஆகமங்களின் தத்துவ அடிப்படையிலே அமைத்துள்ளன. அவ்வாறான சைவம்

சைவபக்தர்களின் முதற் சமயமாகும். முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தை அடைவிக்கும் நெறியே சைவ சமயம் ஆகும். கடவுள் என்னும் தத்துவத்தைச் சைவ சமயம் ஒன்றே தெளிய எடுத்துரைக்கின்றது. இச்சமயத்தின் இரு கண்களாக விளங்குபவை திருமுறைகளும், மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் ஆகும்.

திருமுறைகள்

சிவனடியார்கள் பலர் காலத்துக்குக் காலம் இறைவன்மீது அருட்பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். இவற்றுள் சம்பந்தரின் தேவாரப் பதிகங்கள் தொடக்கம் சேக்கிழாரின் பெரியபூராணம்வரை, பாடப்பட்ட பாடல்கள் பலவற்றின் தொகுப்பே பன்னிரு திருமுறைகள் ஆகும். இதில் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாக அமைந்துள்ளது. திருமந்திரத்தை அருளிச் செய்த திருமூலர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராவர். மேலும் பதினெண் சித்தர்களில் திருமூலரும் ஒருவர்.

தெய்வ வழிபாடு

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குமுன் நால்வகை நிலங்களான குறிஞ்சியில் முருகனும், மூல்லையில் மாயோனும் (கண்ணன்), மருத்ததில் இந்திரனும், நெய்தலில் வருணனும் அந்தந்த நிலத்து மக்களால் வணங்கப்பட்டு வந்தனர் என்று பழந்தமிழ் நூலான தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
 சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
 வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
 வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
 மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
 சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

(பொருள். 05)

காலப் போக்கில் மூல்லையின் சில பகுதிகளும், குறிஞ்சியின் சில பகுதிகளும் முறைமுறை திரிந்து, நல்லியல்பு இழந்து, வெம்மையால் வளமை குன்றிப் போயுள்ள நிலத்தைப் ‘பாலை’ எனப் பெயரிட்டு அதன் தெய்வமாக ‘கொற்றவை’யை அமைத்தனர். அதன் பின்தான் நால்வகை நிலங்கள், ஜவகை நிலங்களாகின. பாலை பிறந்த கதையைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காண்போம்.

“மூல்லையும், குறிஞ்சியும், முறைமையின் திரிந்து
நல் இயல்பு இழந்து, நடுங்கு துயர் உறுத்துப்,
பாலை என்பது ஓர் படிவும் கொள்ளும்.”

(காடுகாண் காதை. 64 - 66)

இவற்றைத் தவிர, கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் வழிபட்டு வந்ததாகவும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் கூறுகின்றது.

“கொடிநிலை கந்தமி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன் முன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே.”

(பொருள். 85)

ஆனால் கடவுள் என்று கூறப்படும் அப்பொருளுக்குச் சிவன் என்ற பெயர் வழங்கியதற்குத் தொல்காப்பியத்தில் சான்றுகள் ஒன்றும் இல்லை.

சுந்தரநாதன் திருமூலரான வரலாறு

திருமூலரின் இயற்பெயர் திருமூலரன்று. சுந்தரநாதன் என்பதுதான் இவரின் இயற்பெயர். சுந்தரநாதன் கயிலை மலையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு தவயோகி ஆவா. நந்தியெம்பெருமானைக் குருவாகக் கொண்டு ஆகமம் பயின்றவர். அவர் கயிலையை விட்டுத் தென்னாடு வந்து, திருவாவடுதுறைக் காவிரிக் கரையில் உள்ள சாத்தனூரை அடைந்தார். அங்கு ஓர் இடத்தில் பல பசுக்கள் கூட்டமாய் நின்று கதறி அழுவதையும், ஒரு மனிதன் இறந்து கிடப்பதையும், அவனே அப்பசுக்களை மேய்க்கும் இடையனென்றும், இறந்து கிடப்பவன்

‘மூலன்’ என்றும் அறிந்து, கதறும் பசுக்களின் துயர் துடைக்கத் துணிந்தார் தவயோகி.

‘கூடு விட்டுக் கூடு பாய்தல்’ என்ற சித்தி புரியும் ஆற்றல் கொண்டவர்கள் யோகிகள். இதைப் ‘பரகாயப் பிரவேசம்’ என்றழைப்பார். இதற்கு உடம்பிலுள்ள பத்து வாயுக்களில் ஒன்றை எழுப்பி விட்டால் செயல் பூர்த்தியாகி விடும். உடனே யோகி தன் உடம்பிலிருந்து உரிய வாயுவை எழுப்பி இறந்து கிடந்த இடையனின் உடலில் புகுந்தார். உடனே மூலன் தூங்கி எழுவது போல் உயிர் பெற்றெழுந்தான். மூலன் உடலில் புகுந்தவுடன், தம் உடலைப் பத்திரமாக ஓர் இடத்தில் மறைத்து வைத்து விட்டு வந்தார் யோகி. மூலன் எழுந்து விட்டதைக் கண்ணுற்ற பசுக்கள் துள்ளிக் குதித்து ஆரவாரஞ் செய்து மகிழ்ந்தன. பசுக்கள் எல்லாவற்றையும் அதன் அதன் வீடுகளில் கொண்டு சென்று விட்டபின், மறைத்து வைத்த தன் உடல் மறைந்துவிட்டதை உணர்ந்த யோகி, இதுவும் ஈசன் செயலென நினைந்து மூலன் உடலுடன் இருந்தார்.

திருமந்திரம்

திருமூலர் தம்மை இறைப்பணிக்கு அர்ப்பணிக்க விரும்பி ஓர் அரச மரத்தடியில் யோகத்தில் ஆழந்து மூவாயிரம் (3000) திருப் பாடல்களைப் பாடியருளினார். இப்பாடல்கள் அடங்கிய நூலின் பெயர் ‘மந்திர மாலை’ என்பதாகும். இதன் தெய்வத் தன்மை கருதி ‘திரு’ என்ற அடைமொழியுடன் ‘திருமந்திர மாலை’ என்ற பெயர் பெற்றுக் கால ஒட்டத்தில் ‘திருமந்திர மாலை’, சுருங்கித் ‘திருமந்திரம்’ ஆனது. இன்னும் யோகியின் சிறப்புக் கருதி ‘திரு’ என்ற அடைமொழியும் ‘ஆர்’ என்னும் சிறப்பு விகுதியும் பெற்று மூலன் உடம்பெடுத்த யோகி ‘திருமூலர்’ ஆகினார்.

திருமூலர் அருளிச் செய்த திருமந்திரம் ஒன்றே ஆகமப் பொருளைத் தமிழிலே கூறும் முதல் நூலாகத் திகழ்கின்றது. சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகளையும், யோக நிலைகளையும், ஒழுக்க நெறிகளையும் எடுத்தியம்பும் சிறந்த நூல் திருமந்திரமாகும்.

திருமந்திரம் ஒன்பது பகுதிகளைக் கொண்டது. ஓவ்வொரு பகுதிக்கும் ‘தந்திரம்’ என்று பெயர் குட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆற்றுப்படுத்தும் திருமந்திரம்

தமிழர் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி நிற்பது திருமூலர் திருமந்திரம். இக் திருமந்திரங்கள் மக்கள் துயர் துடைக்கும் மா மருந்துகள். திருமூலர் அருளி யாத்த திருமந்திரம் ஒரு தெய்வ நூல்; ஒரு ஞான நூல்; ஒரு வேத நூல்; ஓர் உயிர் நூல்; என்றும் சாகா நூல். இச் சிறப்பினைக் கொண்ட திருமந்திரம் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் சைவ அடியார்களை ஆற்றுப்படுத்தி நிற்கும் பாங்கினையும் காண்போம்.

* மந்திரம் கூறும் தந்திரங்கள்

சைவ மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கங்கள், கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், பிறர் மனை நயவாமை, அன்புடைமை, கள்ளுண்ணாமை, சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், சிவகுரு தரிசனம், துறவு, தவம், திருநீறு, ஞானவேடம், சிவவேடம், சிவபூசை, குருபூசை, புறங்கூறாமை, வாய்மை, ஊழ் போன்ற பல தந்திரங்கள் மந்திர வாயிலாகப் பேசப்படுகின்றன. இவைகள் மக்களை நல்வழிப் படுத்துகின்றன.

* உடம்பின் மகிமை

‘உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்’ என்றும், ‘உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே’ (724) என்றும் கூறி உடம்பின் மாண்பை மேல்நிலைப்படுத்தியவர் திருமூலராவர். இன்னும் அவர் ஒருபடி மேற்சென்று, இந்த உடம்பை முன்பெல்லாம் இழுக்கென்று எண்ணினேன். பின்பு அதனுள் உறு பொருள் கண்டு, உத்தமனாகிய பரம் பொருள் கோவில் கொண்டுள்ளான் என அறிந்து, இந்த உடம்பினைப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்தேனென்றும் கூறுகின்றார்.

“உடம்பினை முன்னம் இழக்குவதற்கு இருந்தேன் உடம்பினுக்கு உள்ளே உறுப்பாருள் கண்டேன் உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான்னன்று உடம்பினை யான்இருந்து ஒம்புகின் நேனே.” (725)

மேலும், உள்ளத்தைப் பெரும் கோவிலாகவும், ஊனுடம்பை ஆலயமாகவும், பரம்பொருளைச் சென்று வழிபடக் கோபுரம் வாசலாகவும், தெளிவான மனநிலை உள்ளவர்க்குச் சீவன் சிவலிங்கமாகவும், ஐந்து புலன்களான மெய், வாய், முக்கு, கண், செவி ஆகியவற்றை கோவிலின் ஐந்து பெரிய அழகிய விளக்குகளாகவும் கண்டவர் திருமூலர்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம் வள்ளல் பிராணாற்கு வாய் கோபுரவாசல் தெள்ளத் தெளிவார்க்கு சீவன் சிவலிங்கம் கள்ளப் புலன்ஜூந்தும் காளா மணிவிளக்கே.” (1823)

ஆலய அமைப்பும், இறைவன் இருப்பும், நம் உடம்பிலேயே உளவெனக் கூறிய திருமூலர் மக்கள் மனங்களைக் கவர்ந்த ஒரு சிறந்த ஞானியாவார்.

*பூசைக்குப் பூவுண்டு, நீருண்டு, இலையுண்டு

அறம், புண்ணியம், தவம் ஆகியவை செய்யப் பொன், பொருள், பணம் வேண்டுமென்று ஏங்கத் தேவையில்லை. காடேகிக் கடுந் தவம் புரிய வேண்டும் என்றும் இல்லை. ‘பூசை செய்வதற்குப் பூவும், நீரும் போதும்’ என்று கூறுகின்றார் திருமூலர்.

“புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூஉண்டு நீரஉண்டு”
(1828)

பூசைக்குப் பால், பழம், தேன், மலர் ஆகியன வேண்டாம். பச்சிலை போதுமானது. இதுவே பெரிய பூசை. பசுவுக்கு ஒரு வாய் கைப்பிடி புல் போதும், இதுவே சிறந்த அறம். இல்லை என்று வருவோர்க்கு ஓர் உருண்டைச் சோறு போதும். இதுவே சிறந்த தானம்.

எல்லாருடனும் அன்பு சொரிந்து சிரித்துப் பேச வேண்டும். இதுவே உன்னதமான வாழ்க்கைச் சின்னம். பூசை, அறம், தானம், வாழ்க்கை ஆகியவற்றைச் சிறப்பித்துக் காட்டிய திருமூலர் மந்திரம் வருமாறு:-

“யாவர்க்கு மாம்இறை வற்குஒரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்குஒரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாம்உன்னும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறர்க்கு இன்னுரை தானே.” (252)

* ஆசை அறுமின்

பயனற்ற வீண் பேச்சினை ஒழித்துப் பொருள் மேல் வைத்துள்ள ஆசையையும், உற்றார் உறவினர் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பையும், ஆசையையும் அறுத்தெறிந்தால் இறைவன் உறையுமிடம் குலப்படும் என்று திருமூலர் மந்திரம் கூறுகின்றது.

“வாசியும் ஊசியும் பேசி வகையினால்
பேசி இருந்து பிதற்றிப் பயன் இல்லை
ஆசையும் அன்பும் அறுமின் அறுத்தபின்
சசன் இருந்த இடம் எனிதாகுமே.”

(திருமந்திரம் 2613)

(வாசி - முச்ச. ஊசி - சமுழனை)

இன்னும், கடவுள் மேற் கொண்ட ஆசையானாலும் அறுத்தெறியுங்கள். ஆசை கூடக் கூடத் துன்பங்கள் அதிகரிக்கும். கடவுளிடம் கூட ஆசை வைக்காது பக்தி செலுத்தி அன்பு வைத்திருக்கலாம் என்று மிக அழகாகத் திருமந்திரத்தில் காட்டியுள்ளார் திருமூலநாயனார்.

“ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
சசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசைப் படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே.” (மந்திரம் 2615)

சைவ நெறியில் நின்று, தெய்வ அனுசாலம் பெற்று, வீட்டையும் நாட்டையும் காத்து, உலக அமைதியையும் நிலைநாட்டத் தெய்வத் திருமூலர் காட்டும் புனித நெறிகளைப் பின்பற்றிப் பணியாற்றி நிற்போமாக!

‘மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.’

உசாத்துணை நூல்கள்

1. தொல் காப் பியம். (முழுவதும்), புலியூர் கேசிகன் தெளிவுரையுடன், 469 பக், பாரி நிலையம், சென்னை, பன்னிரண்டாம் பதிப்பு, 2003. (1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 12, 14, 17, 25, 29, 34)
2. திருக்குறள் தெளிவுரை, டாக்டர் மு.வரதராசனார், MA, MOL, Ph.D. 291 பக், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். லிட். சென்னை, 136 ஆம் பதிப்பு, 1997. (2, 3, 6, 7, 9, 12, 14, 17, 24, 26, 27, 33)
3. நற்றிணை, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரையுடன், முதற் பகுதி, 436 பக், இரண்டாம் பகுதி, 468 பக், பாரி நிலையம், சென்னை, முதற் பகுதி, நான்காம் பதிப்பு, 2001, இரண்டாம் பகுதி, முதற் பதிப்பு 2001. (6, 27)
4. திருமூலர் திருமந்திரம், உரைவிளக்கம் ஞா.மாணிக்க வாசகன், 1424 பக், உமா பதிப்பகம், சென்னை. முதற் பதிப்பு, 2003. (1, 3, 7, 9, 26, 34)
5. பரிபாடல், புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரையுடன், 312 பக், பாரி நிலையம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு 2002. (6, 27)
6. குறுந் தொகை, உரையாசிரியர் திருமாளிகைச் செளரிப்பெருமாள் அரங்கன், 384 பக், மூலஸை நிலையம், பாரதி நகர், சென்னை, முதற் பதிப்பு 2000. (6, 15, 17, 24, 29)

7. கலித் தொகை, புலியூர் க்கேசிகன் தெளிவுரையுடன், 416 பக், பாரி நிலையம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 2000. (6, 27)
8. சிலப்பதிகாரம், இளங்கோவடிகள், 244 பக், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, முதற் பதிப்பு, 1996. (1, 3, 5, 7, 8, 14, 17, 21, 26, 27, 34)
9. அகநானாறு, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரையுடன், களிற்றி யானை நிரை, 304 பக், எட்டாம் பதிப்பு, 2002, மணிமிடை பவளம், 464 பக், ஏழாம் பதிப்பு, 2002, நித்திலக் கோவை, 296 பக், ஆறாம் பதிப்பு, 2002, பாரி நிலையம், சென்னை. (5, 6, 12)
10. திருவாசகம், விளக்கியவர் சுவாமி சித்பவானந்தர், 994 பக், தபோவன அச்சுப்பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை, திருச்சி ராப்பள்ளி, பதின்மூன்றாம் பதிப்பு, 2005. (3, 4, 7, 9, 20, 25)
11. புறநானாறு, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரையுடன், 563 பக், பாரி நிலையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1958, விரிவாக்கிய புதிய பதிப்பு, 2002. (3, 6, 8, 12, 13, 25, 29)
12. மகாபாரதம், உரைநடையில் பேராசிரியர் ஜே.ஆரீசந்திரன் எம்.ஏ., 564 பக், வர்த்தமானன் பதிப்பக வெளியீடு, 40, சேரோஜினி தெரு, தி.நகர், சென்னை, முதற் பதிப்பின் மறு பதிப்பு, 2007. (1, 5, 7, 18, 26, 27, 28)
13. கம்ப இராமாயணம், மோரணம் புலவர் சி. திருநாவுக்கரசு, 512 பக், நூர்த்தமா பதிப்பகம், 10, நானா தெரு, தி. நகர், சென்னை, முதற் பதிப்பின் மறுபதிப்பு, 2004. (1, 3, 7, 10, 12, 18, 19, 24, 26, 27, 28)

14. ஜங்குறுநாறு, உரையாசிரியர் புலவர் அ. மாணிக்கனார், M.A., முதல் தொகுதி, 371 பக், புதிய பதிப்பு, 2001, இரண்டாம் தொகுதி, 442 பக், புதிய பதிப்பு 2001, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், தி.நகர், சென்னை. (6)
15. நீதிநெறி நூல்கள், கொன்றை வேந்தன், ஒளவையார், வாண்மொமாவின் விளக்கவுரையுடன், 413 பக், வானதி பதிப்பகம், சென்னை, முதற் பதிப்பு. 2005. (3, 17)
16. மனு ஸ்மிருதி (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு), மனு சாத்திர நூல். (8, 25)
17. கலிங்கத்துப் பரணி, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரையுடன், 296 பக், பாரி நிலையம், சென்னை, பதின்மூன்றாம் பதிப்பு, 2001. (5, 10, 26)
18. பாரதியார் கவிதைகள், பதிப்பாசிரியர் முனைவர் ச.மெய்யப்பன், 478 பக், தென்றல் நிலையம், சிதம்பரம். பதிப்பு, 2001. (3, 7, 9, 12, 25, 29)
19. பதிற்றுப்பத்து - கவிஞர் கோ ஞா. மாணிக்கவாசகன், 320 பக், ஊமா பதிப்பகம், 18, பவளக்காரத் தெரு, மண்ணடி, சென்னை, பதிப்பு ஆண்டு 2005. (6)
20. சூக்கிள்ஸ் இணையத்தளம். (1, 3, 9, 11, 14, 16, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 27)
21. தொல்காப்பியத் தேன் துளிகள், கா.விசயரத்தீனம், 200 பக், வெளியிட்டோர் - சென்சரி கவுஸ், 35, ஏசு1 2ஜேயு, மிட்டிள்செக், யுகே. உதவி - மணிமேகலைப் பிரசரம், சென்னை, தமிழ்நாடு, தென் இந்தியா, பதிப்பு ஆண்டு 2008. (1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 12, 26)

22. பெரிய புராணம், சேக்கிழார், உரையாசிரியர் பேராசிரியர் புலவர் அ.மாணிக் கம், எம்.ஏ., நல் லஙப் பதிப்பகம், 21, விவேகானந்தர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை 600 017, முதற் பதிப்பு, 2006. (7, 12)
23. சீவக சிந்தாமணி உரைநடை, தி.வே. கோபாலய்யர், 272 பக், கங்கை புத்தக நிலையம், 13, தீஞ்தயானு தெரு, தியாகராயநகர், சென்னை- 600 017, முதற் பதிப்பு, 2002. (7, 9, 26)
24. காளமேகப் புலவர் - தனிப் பாடல் கள், விளக்க உரை டாக்டர் என். ஸ்ரீதரன், 254 பக், கங்கை புத்தக நிலையம், 13, தீஞ்தயானு தெரு, தியாகராயநகர், சென்னை -600 017, முதற் பதிப்பு, 2002. (10)

(குறிப்பு: நகவளவுக்குள் இருப்பவை கட்டுரைகளின் எண்களாகும்.)

★ ★ ★

NUNAVILOOR K. WIJAYARATNAM
—நுணாவிலூர் கா. விசயரத்தினம்—

இந் நூலின் ஆசிரியர் நுணாவிலூர் திரு கா. விசயரத்தினம் அவர்கள், தமிழன் தாயகமாம் ஈழத் திருநாட்டின் வட மாகாணத்தின் தென்மராட்சிப் பகுதியில் சிறந்த நகரான சாவகச்சேரியில் ஆன்றோரும், சான்றோரும், கற்றோரும் நிறைந்து, நாற்றிசையும் அமைந்த கோயில்களின் உறை தெய்வங்கள் காத்து நிற்கும் நுணாவில் மேற்கு என்னும் அழகிய பச்சைப் பகேலென்ற கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, தமிழ்க் கல்வியை மட்டுவில் தெற்கு சர்கவதி வித்தியாசாலையிலும், ஆங்கில மேற்படிப்பைச் சாவகச்சேரி டிரிபேர்க் கல்லூரியிலும் கற்றவர்.

இவர் படிப்பை முடித்து, அரசு சேவையில் சேர்ந்து, படிப்படியாகப் பல போட்டிப் பீட்டைசைகளில் சித்திபெற்று, இலங்கையின் கணக்காய்வுச் சேவைக்கு ஆட்களை உள்ளீர்க்கும் நோக்கில் பீட்டைச் சித்தியடைந்து கொழும்புக் கணக்காய்வு அதிபதித் திணைக்களத்தில் கணக்காய்வு அதியடிச்சகராகக் கடமையாற்றி, 1991—ஆம் ஆண்டில் ஒய்வு பெற்றார். நுணாவிலூர் திரு கா. விசயரத்தினம் அவர்கள் அரசு, சபை, கூட்டுத்தாபன சேவைகளின் கணக்குகளைக் கணக்காய்வு செய்து, அறிக்கைகளை இலங்கை நாடாஞமன்றத்துக்குச் சமர்ப்பித்து, நாடாஞமன்றப் பொதுக்கணக்குக் குழுக்கூட்ட விவாதங்களிற் பங்கேற்ற அனுபவமும் உடையவர். இவர் ஒரு பட்டதாரியும், கணக்காய்வாளரும் ஆவார்.

2005—ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த ‘கணினியை விங்கம் மனித மூளை’ எனும் ஆய்வு நூலினதும், 2007—ஆம் ஆண்டில் வெளி வந்த ‘Essentials of English Grammar’ என்ற ஆங்கில இலக்கண நூலினதும், 2007—ஆம், 2010—ஆம், 2012—ஆம் ஆண்டின் பிரித்தானிய ஈவர் இலக்கியச் சங்கமாகிய ELAB—இன் தொகுப்பு நூல்களாகிய நூல்துணர் இல் ஒருவராகவும், 2008—ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த ‘தொல்காப்பியத் தேன் துளிகள்’ என்ற இலக்கிய ஆய்வு நூலினதும், 2010—ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த ‘பண்டைத் தமிழரும் சமுதாயச் சீர்கேடும்’ என்ற ஆய்வு நூலினதும், நூற்றுக் கணக்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகளினதும் ஆசிரியராகிய நுணாவிலூர் கா. விசயரத்தினம் அவர்கள் இன்று இலண்டனில் வசித்து வருகின்றார்.

Publishers:

**Century House
35, HA1 2JU
Harrow, Middlesex
UNITED KINGDOM**

Assisted By:

**Manimekalai Pirasuram
Chennai 600 017
Tamil Nadu
SOUTH-INDIA**

CENTURY HOUSE ISBN: 978-1-873265-87-1